

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN BİRLİĞİ

250 kuruş — 1 MART 1977 — 3

HALKA DAYANAN YENİLMEZ !

Halkımızın mücadelesi yükselmeye devam ediyor. Faşist zulüm ve baskıya, sömürüye, dayanılmaz hayat şartlarına, ezilen millet ve milliyetler üzerindeki ağır milli baskıya, iki süper devletin ve diğer emperyalistlerin sömürü ve baskısına, sosyal-faşist saldırı ve ihanet politikasına karşı her gün daha geniş yığınları içine alan halk mücadelesi ilerliyor.

Devrimci saflardaki kargaşa ve dağınıklığa rağmen, gelişen mücadeleyle daha sıkı bağlar kuran devrimciler, yığınların mücadelesine aktif olarak katılma, bu mücadeleyi örgütleme ve ona önderlik etme görevlerini yerine getirme doğrultusunda ilerliyorlar. "Devrimin kitlelerin eseri olacağı" doğru görüşü gittikçe daha fazla devrimci tarafından kavranıyor. Devrimciler bu doğru görüşü hayata geçirmek için, kendilerini yenilemeye, çalışmalarını gözden geçirmeye, maceracı ve kitle kuyrukçusu çalışma tarzını terketmeye yöneliyorlar.

Bütün bu gelişmelerin hakim sınıfları rahatsız etmemesi, onları yeni tedbirler almaya sevketmemesi düşünülemez. Hakim sınıflar, devrimci "tehlike"yi zamanında boğmak, serpilip gelişmesine izin vermemek için, devrimcileri daha fazla bölmeye, tecrit etmeye ve nihayet yok etmeye çalışıyorlar. Özellikle son dönemde gelişen, devrimcileri tecrit oyunu, bu faaliyetin en önemli halkasıdır. Hakim sınıfların bu taktiğini, tecriti kıracak taktikler uygulayarak etkisiz kılmak, halk yığınlarıyla ve devrimin dostu siyasi parti, örgüt ve akımlarla düşmanlarımıza karşı birleşmek günün acil önemdeki görevlerindendir.

Aralıksız süren faşist saldırı ve cinayetlere karşı mücadeleyi bir an olsun aksatmadan sürdürmeliyiz. Faşistler, elverişli fırsatlardan yararlanarak devrimcileri tecrit etmek, CHP'den demokratlara, sosyal-faşistlere ve diğer revizyonistlere kadar uzanan bir cephe oluşturarak devrimcileri ezmek istiyorlar. Girişecekleri saldırıları haklı gösterebilmek için, düzmece raporlar hazırlayıp Milliyet gibi "ciddi" görünüşlü burjuva gezetelerinde yayınlatıyorlar. Onların taktiği devrimcileri bölmek tecrit etmek ve ezmektir. Ancak faşistlerin saldırı ve cinayetleri yurt ölçüsünde tepki yaratmakta, faşizme karşı geniş halk yığınlarını mücadele saflarına çekmektedir. Yapılması gereken bu mücadeleyi doğru bir şekilde sürdürmek, müttefiklerimizi ve ara unsurları kazanmaya çalışmak, geniş yığınları faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele içinde birleştirerek örgütlemektir. Faşist saldırı, cinayet ve tertipler en geniş şekilde sergilenmeli halk yığınlarının faşizme karşı duyarlılığı arttırılmalı, mücadelesi geliştirilmelidir. Faşistlerin, kitleler üzerinde devrimci önderlik sağlanıp, yerleşmeden önce devrimcileri ezme planları ancak böyle boşa çıkarılabilir.

Sosyal-faşistler kitleler üzerinde, gaspettikleri kitle örgütlerinin yönetimi ve basın yoluyla sağladıkları nispi etkinin, gelişen devrimci mücadele tarafından tehdit edilmesi, Rus uşağı suratlarının açığa çıkması dolayısıyla, karşı-devrimci sınıf tabiatlarından doğan saldırılarını daha da arttırıyorlar. Onlar "Maocu bozguncular" adını verdikleri devrimcilere karşı tecrit taktiği uyguluyor, CHP'ye, bazı demokratlara ve orta yolcu akımlara, devrimcilere karşı tavır aldırmaya çalışıyorlar. Sosyal-faşistler, faşistlere devrimcileri işaret ederek ezilmesi gereken düşmanın "maocular" olduğunu söylüyorlar. Bu konuda polisle birleşiyor, TRT ekranlarından yararlanarak olayları kendilerinin ve faşistlerin işine yarayacak biçimde anlatıyorlar. Onlar da bütün karşı-devrimciler gibi halk mücadelesinin ezilmesi amacını baş köşeye koymuşlardır; ancak henüz buna güçleri yetmediğinden, faşistleri yardıma çağırmakta, faşistlerden medet ummaktadırlar.

CHP'nin temsil ettiği sınıfların menfaatleri, devrimci mücadelenin ezilmesini gerektirmektedir. Ancak CHP, seçimleri kazanmak olan hedefine varabilmek, sağlamaya çalıştığı demokrasi şampiyonluğu görünümünü koruyabilmek için, halk mücadelesini dikkate almak, ona daha ihtiyatlı yaklaşmak zorundadır. CHP'nin bu durumunu bilen faşistler CHP'yi, devrimcilere karşı saldırılarına ortak etmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Mevcut olayları CHP-MSP hükümetinin çıkardığı af yasasına bağlamak, CHP'nin "anarşi"ye karşı etkili tavır almayarak "anarşistleri" koruduğunu söylemek faşistlerin her gün bıkmadan tekrarladıkları alışılmış sözlerdir. Öte yandan sosyal faşistler, CHP'nin devrimcilere karşı daha fazla mücadele etmesini, faşistlerin devrimcileri ezmesi için uygun tavır almasını istemektedirler. Bütün bunlar CHP üzerinde etki yaratmakta, esas tavrı faşizm, sosyal-faşizm iki süper devletle uzlaşma ve devrime karşı mücadele olan CHP, devrimcilere karşı kampanyaya katılmakta, destek olmaktadır. Ancak bu konuda, faşistler ve sosyal-faşistlerden daha farklı, saldırı mevziinde daha geride bir yere sahiptir.

Revizyonizmle Marksizm-Leninizm arasında orta yol izleyen akımlar, zaman zaman özellikle sosyal-faşistlerin devrimcileri tecrit oyununa gelmekte, devrimcilere karşı sosyal-faşistlerle, hatta faşistlerle aynı saflara düşmektedirler. Orta yolcular devrimci sloganları boğmada, sosyal-emperyalizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyi baltalamada sosyal-faşistlerce öne sürülmekte, onların oyununa gelmektedirler. İzledikleri kitleden kopuk, maceracı yöntemlerle faşist saldırılara bahane yaratmakta, mücadeleye zarar vermektedirler.

Faşistler ve sosyal-faşistler, devrimcilere, sosyal-faşistler arasındaki mücadeleyi devrimci saflardaki, sol içindeki bölünmeymiş gibi gösteriyorlar. Sosyal-faşistler, faşistlere karşı, sözde devrimci safları bölen "maocu bozguncular"dan yakınıyor, devrimcilere saldırılarını gizleyerek, saldırıya uğramış pozunu takınıyor, böylece bazı yurtsever ve demokratları etkileyerek devrimcilere karşı tavır almaya itiyorlar. Tavır almayanları ise, adeta vatana ve halka ihanet etme duygusu içerisine düşürecek suçlamada bulunuyor, tecritle tehdit ediyorlar. Bu konuda belli ölçüde başarı sağladıkları görülmektedir.

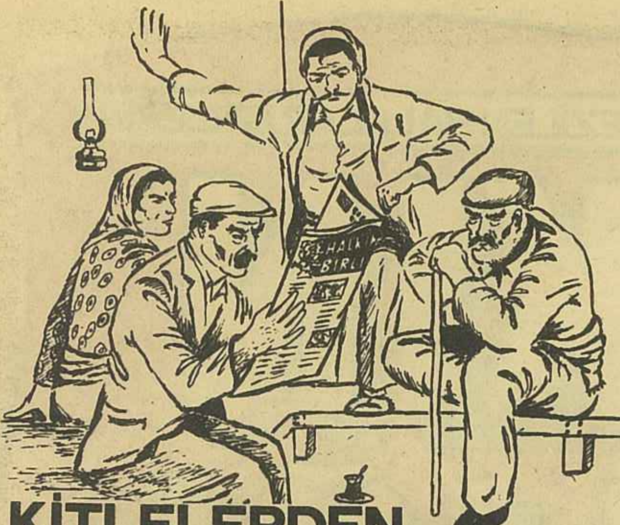
İşte bu şartlarda devrimci taktikler devrimcileri tecrit oyununu bozmaya yönelmelidir. Bunun için yapmamız gereken halk kitleleriyle birleşmek, en geniş kuvvetleri kendi safımıza çekmek, kazanamadığımız güçleri tarafsızlaştırmak, baş düşmanlarımız faşistleri ve sosyal-faşistleri tecrit etmektir.

Son Ankara (5 Şubat) mitingi ve sonrasında oluşturulmaya çalışan ve geçici başarı sağlayan tecrit taktiğini bozmalıyız. Unutmamalıyız ki düşmanlarımız faşistlerden, CHP'ye, sosyal-faşistlerden, demokrat unsurlara ve orta yolculara kadar uzanan geniş bir cepheyi bize karşı birleştirmek istemektedirler. Bu karşı-devrimci taktiğe devrimci taktikle cevap vermek zorunludur.

Bunu gerçekleştirmek için halkımıza ve Marksizm-Leninizme güvenelim. En geniş halk yığınlarıyla birleşelim, onları mücadeleye seferber edelim. Orta yolcu akımların, demokrat ve yurtseverlerin, sosyal-faşizme, faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelesini geliştirmeye çalışalım. Faşistler ve sosyal-faşistlerle uzlaştıkları noktalarda mücadeleyi yoğunlaştıralım. Bu güçlere karşı birlik ve kazanma politikasını esas alalım. Gerçekleri ortaya koyarak sosyal-faşistleri teşhir edelim, orta yolcuları, demokrat ve yurtseverleri baş düşmanlarımızdan tecrit edelim. Maceracı mücadele metodlarına karşı mücadele edelim; kitlelerle birleşmenin önemini vurgulayalım.

CHP'yi, faşistler ve sosyal-faşistlerle bir tutmayalım. Ona karşı mücadelemizi faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devletle uzlaştığı, halka ve devrimcilere karşı çıktığı noktalarda yoğunlaştıralım. CHP'nin yönetimi ile tabanını, üst yönetimi ile muhalefeti biribirinden ayıralım. CHP üst yönetimi içinde faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devletle uzlaşmayı temsil eden klikle, diğer güçleri ayıralım. Esas mücadeleyi bu kliğe karşı verelim. CHP içinde faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı çıkan unsurları, uzlaşıcı unsurlara karşı destekleyelim; bu unsurlarla birleşmeye çalışalım. Bir bütün olarak CHP'yi tarafsızlaştırmaya, CHP içindeki yurtsever ve demokrat unsurları kazanmaya çalışalım. CHP'de gelişen faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devletle uzlaşma eğilimini teşhire özel önem verelim.

Bütün gerici oyunlar gibi, devrimcileri tecrit oyunu da kırılacaktır; doğru taktikler uygulayarak kitleleri ve tüm müttefiklerini faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı birleştiren devrimciler, milli bağımsızlık ve halk demokrasisi hedefine ulaşacaklardır.

KİTLELERDEN KİTLELERE

gaziantep

SENDİKAMIZI, ŞİMDİ BİZ YÖNETİYORUZ

DİSK yöneticileri devrimci işçilerin can düşmanıdır. DİSK yöneticileri patron-ağanın davulunu çalmaktadır. Bunlar patron yat derse yatar, kalk derse kalkarlar. DİSK yöneticileri işçi sınıfından kopmuşlardır. Bunlar işçiyi tutup patronun emrinden çıkarlarsa çok ayıp etmiş olurlar. Kendi sınıflarına ihanet etmiş olurlar. Bu gerçekler meydandayken bazı işçi arkadaşlarımız, işçilerin, köylülerin kurtuluşu DİSK yöneticilerinin elindeymiş gibi DİSK yöneticilerine sarılıyorlar. Umutlarını bunlara bağlıyorlar.

Arkadaşlar, madem ki devrimciyiz, madem ki yapıcıyız, yapacağımız binanın temeli sağlam olsun. Temel sağlam atılmadıktan sonra yaptığımız bina her an yıkılmaya mahkumdur. Onun için biz ezilen işçiler, köylüler birleşelim, her türlü emperyalizme karşı duralım. Artık kendi işimizin yöneticisi kendimiz olalım. Yoksa TÜRK-İŞ, DİSK, MİSK gibi sendikaların başına çöreklenmiş hainlerden bize fayda gelmez. Arkadaşlar bunların yedikleri paralar kimin cebinden çıkıyor? Kimin paralarıdır? Senin, benim paramızdır. Hangi patron, hangi aga bizi çalıştırıp para kazanmamış ki, bunlar da kazanmasın. Bu saydıklarım tuvalete gitseler dahi sayemizde yayan gitmiyorlar. Her birisinin altında Mersedes taksi dönüyor.

Arkadaşlar, TÜRK-İŞ, DİSK yöneticileri bizim elimizden tutmaz. Bunlar patronların uşaklarıdır. Patronlar, ağalar bunları Fay tozu gibi kullanıyorlar.

Arkadaşlar, Gaziantep'te DİSK yöneticilerinin devrimci işçilere yaptıklarını sizlere anlatacağım.

Ben Gaziantep'te Un fabrikasında çalışan bir işçiyim. Sendikamız DİSK e bağlı Gıda-İş Sendikası'dır. Bugüne kadar bizim sendika başkanlığına işçiler tarafından seçilen kimse gelmemiştir... Sendika başkanı işçilerin isteğiyle gelmemiştir. DİSK yöneticileri kendi adamlarını tayin etmişlerdir. Bu adamlar bizim genel merkeze gidecek olan aidatlarımızı aldılar, yediler. Bu başkan genel merkeze her gidişinde şöyle söylermiş: "Sonra beni hırsız çıkartmayın sayın Genel Başkanım, işçiler hiç aidat vermiyorlar." Bir süre sonra genel merkez sendikaya bütün yardımlarını kesti. Herşey işçilerin boynuna kaldı. Biz işçi arkadaşlardan birisini genel merkeze gönderdik. Giden arkadaş "bize neden yardım etmiyorsunuz" diye sorduğunda oradaki Genel Sayman: "size nasıl yardım edelim. Sizin sendikanız genel merkeze 47 bin lira borçludur. Siz oradaki başkana aidat vermiyormuşsunuz" diye cevap vermiş. Arkadaş geri geldi. Durumu anlattı. Biz birleştik, başkanı elinden anahtarı alarak kovduk. DİSK yöneticileri kendi adamlarını sendikamıza başkan yapmak için gönderdi, biz geri kovduk. Şimdi sendikayı biz yönetiyoruz. Onun için genel merkez bizi düşman görüyor. Kaç sefer genel merkezden "siz sendikaya gitmeyin" diye haber geldi. Biz dedik ki: "biz işçiyiz, sendikamıza her zaman gideriz." Genel merkezden son gelen cevap şöyleydi: "Kürtlerin, Alevilerin ve komünistlerin işi yoktur orada. Orası bizimdir." Biz bunları dinlemeden sendikamıza gidip geliyoruz. Sendikamız güzel çalışıyor. Biz nasıl faşizme karşı mücadele veriyorsak aynısını sosyal-faşizme karşı da vereceğiz. Kim ne derse desin sendikamızın yönetimini kimseye vermeyeceğiz.

GAZİANTEP'TEN BİR DEVRİMCİ İŞÇİ

kayseri

ASYA MAKİNE SANAYİİ İŞÇİLERİ: Maden-İş yöneticileri karşı-devrimcidir

Biz KYİB-DER (Kayseri Yurtsever İşçi Birliği-Derneği) olarak sosyal faşistlerin bu yaptıklarını kamu oyuna duyurmanızı istiyoruz.

Biz KYİB-DER olarak işten atılan işçi arkadaşlar için bir bağış kampanyasına katılıyoruz. Bu kampanya bütün halkımızı, demokrat ve aydınları katılmaya çağırıyoruz.

BAĞIŞ kampanyası için T.C KAYSERİ MERKEZ ZİRAAT BANKASI hesap numarası 338 dir.

Soru: Direnişe gitmenizin sebebleri nelerdir?

Cevap: Bizim amacimiz şudur. İşyerinde; yani Asya Makine sanayiinde yetkili sendika Disk'e bağlı Maden-iş sendikasıdır. Sendika toplu sözleşme için patronla oturuma başlamıştı. Sendika bize zam, bazi sosyal haklar alacak diye çok seviniyorduk ve sendikayı destekliyorduk. Patron toplu sözleşmeden kaçma ve Maden-iş yerine Misk'e bağlı sendikayı işyerine sokma çabasındaydı. Misk'e bağlı faşist köpeklerde işçilere baskı yapıyorlardı. Patron ustaları satın alıyor ustalara 250-500 lira arasında fazla veriyordu. Ustalar bize baskı yapıp en ufak bir şeyde patrona ihbar ediyorlardı. Kiralanan Faşist köpekler aramızda Kürtlük, Türklük; Alevilik, Sünnilik ayrımı yaparak bizi bölmeye çalışıyorlardı. Oysa bizim (işçilerin) çıkarı bütündür, işte direnişin amacı bütün bu baskıları protesto etmekti. Sendikamızı patron değil bizim seçmemiz gerekir.

Soru: Direniş esnasinda Maden-iş'in tutumu ne oldu?

Cevap: Maden-iş sendikası bize bütün sosyal haklarımızı alacağımıza dair söz verdi. Bütün haklardan faydalanacağımızı, işçilik sigortası ve emekli olana kadar bile sendikanın her hakkı tanıyacağını Sağlıyacağını söylediler. Sendika başkanı NERİM YULA (patronla anlaşmış olmalı ki) fabrikayı terkedip orada hakkımızı alamıyacağımızı ancak sendikada alacağımızı söyledi. Patron 160 işçiyi işten attığında, bizimle görüşüp direnişi sendikada sürdürmemizi söyledi. Ayrıca sosyal yardımlar yapacağına bize iş bulacağına ve ayın 25'inden 25'ine maaş vereceğine dair söz verdi. Biz de direnişi sürdürmeye karar verdik. Oysa 3 ay oldu, daha bize ancak 1000'er lira para dağıtıldı. Sendikacılar fabrika tazminat vermezse biz tazminatınızı vereceğiz dediler. Direnişten 1 ay içinde puanter yoklama yapıldı ve teker teker ismimiz okundu. İşçilerle toplantılar yapıldı. Bu arada şunu da söyleyelim 1000 TL'den başka yardım yapmadılar.

Soru: Maden-iş bu sözleri verdikten sonra sözünde durdu mu?

Cevap: 3 aydır direniyoruz. Fakat sendikanın bizi fabrikadan çıkarıp sendika binasına getirmesinin oyun olduğunu ve bizi patrona sattığını sonradan öğrendik. Öğrenince de hemen sendikayı basıp büroyu parçalamaya giriştik. Çünkü o zaman sendikanın başkanı Nerim Yula'da çoktan kaçmıştı. Hesap soracaktık bulamadık. Sendikanın tabelasını indirip arkasına (YUVASIZ İŞÇİLER SENDİKASI yazdık). Arkadaşlar bizi yatıştırdılar, 3 aydı 1000 lira dağıtıldı. Kış günü açlıkla, rezillikle boğuşuyoruz. Sendika verdiği sözlerinin hiç birini yerine getirmedi, şunu da belirtelim ki: TİP, TSİP direniş sırasında bizi destekleyen bildiriler dağittılar. Sendika bizi patrona satıp biz de sendikayı işgal edince, DİSK'in adını kötülüyorsunuz deyip bizi dövmeye kalktılar. Biz de bu partilerin kime hizmet ettiklerini ve ne olduklarını anladık.

Soru: Bu olaydan sonra Maden-iş hakkında düşünceniz?

Cevap: Bu olaydan sonra şunu öğrendik: Maden-iş işçiden yana bir sendika değil. Nerim Yula kaçınca yerine Ekrem Aydın, Güngör, Ali Turan gelip bize şunları söylediler: Nerim'in bunları yaptıklarından haberi yokmuş dediler; bunlar da söz verdiler; sendikaya güvenin ve yeni sosyal haklar sağlanacak dediler. Bunlar da sözlerinde durmadılar. Maden-iş'in bütün yöneticileri işçi yanlısı değil, kendi çıkarını düşünen birer sendika ağasıdır. Bunlar devrimci değil karşı-devrimcidir. En şereflisi Ekrem, Güngör ise en şerefsizi hangisi?

Soru: Bu direnişten neler öğrendiniz?

Cevap: Biz direnişimizi fabrikadan çıkmadan sürdürmeliydik, ama bizi Maden-iş aldattı. Bir daha böyle oyunlara düşmeyeceğiz şu anda direnişimizi kararlılıkla 160 kişiyle sürdürüyoruz. Hakkımızı alana kadar da sürdüreceğiz.

devrimci yurtsever basına özgürlük faşist ve sosyal-faşist baskılara son

İki süper devlete ve işbirlikçileri faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadele ülkenin her yanında yükseliyor, güçleniyor. Bu mücadelenin ayrılmaz bir parçası ve rehberi olan devrimci yurtsever basın üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskılar gün geçtikçe artmaktadır. Faşist diktatörlük sosyal-faşistlerin de desteğiyle devrimci yurtsever basına uyguladığı baskıları yoğunlaştırmaktadır:

1. Devrimci yurtsever gazete ve dergilerin hemen her sayısı toplatılmaktadır.
2. Yazı işleri müdürleri tutuklanmaktadır. Hukuki hiçbir sorumlulukları olmadığı halde sahipleri göz altına alınmakta, sık sık savcılıkça çağrılmaktadırlar.
3. Askeri Mahkemeler tamamen kanunsuz bir şekilde soruşturmalar açmakta, yazı işleri müdürlerini tutuklamakta ve yargılamaktadır.
4. Gazete ve dergilerin dağıtımı engellenmekte, polis pek çok yerde bunlara kanunsuz bir şekilde el koymakta, okuyucuları hakkında hukuk dışı uygulamalara girişmektedir.
5. Bayiler ve okuyucular faşistler ve sosyal-faşistler tarafından tehdit edilmekte, hatta çoğu kere açık saldırılara uğramaktadırlar.

Bu baskı ve saldırıların amacı devrimci yurtsever basını susturmak, halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçileri faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine yol göstermesini engellemektir. Faşist diktatörlük halkın tüm demokratik hak ve özgürlüklerine saldırdığı gibi, yıllar süren mücadeleler sonucu kazanılmış basın özgürlüğüne de açıkca saldırmaktadır.

Devrimci yurtsever basın, basının en demokrat, gerçek yurtsever kesimidir. Devrimci basına yönelen baskılara karşı çıkılmadan basın özgürlüğü savunulamaz. Basın özgürlüğünü savunmak, devrimci basına yönelen baskılara karşı çıkmak bütün devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin görevidir.

Biz aşağıda imzaları bulunan yayın organları, basına ve basın mensuplarına yönelen bütün baskı ve saldırılara karşı mücadele edeceğimizi kamuoyuna duyururuz. Bu mücadelemizi bir kampanya halinde yürüteceğiz.

Kampanyamız:

1. Yazı işleri müdürlerinin tutuklanmasının son bulmasını ve tutuklu arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını,
2. Askeri Mahkemelerin basını yargılamasının sona ermesini,
3. Gazete ve dergilerin toplatılmasının durdurulmasını,
4. Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin saldırılarının püskürtülmesini amaçlamaktadır.

Bütün demokratik hak ve özgürlüklerin gerçek güvencesi geniş halk kitlelerinin bu hak ve özgürlüklere sahip çıkmasıdır. Basın özgürlüğünün de güvencesi emekçi halkımızın mücadelesi olacaktır. Tüm devrimci, demokrat ve yurtseverleri kampanyamızı desteklemeye çağırırız.

YAZI İŞLERİ MÜDÜRLERİNİN TUTUKLANMASINA SON VERİLSİN!
TUTUKLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRLERİ SERBEST BIRAKILSIN!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

HALKIN BİRLİĞİ HALKIN KURTULUŞU HALKIN YOLU

Halkın Birliği haftalık dergi. Sahibi: Hayrabet Honca, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fikri YÜKSEL, İdare Yeri: Klodfarer Caddesi No:25/12 Divanyolu-IST Abone ve yazışma adresi: P.K. 1297 Sirkeci-ISTANBUL, Baskı: Daily News Web, Dizgi: Olimpiyat IBM DİZGİ, Istanbul Dağıtım: YURT-DA, Ankara Dağıtım: Fikri NİĞİŞ, İzmir Dağıtım: YURT-DA İzmir Bürosu, Posta Çeki: Hayrabet Honca No:10287/3
Yurtiçi Abone Şartları:
3 aylık: 32,50 TL.
6 aylık: 65,-- TL.
yıllık : 125,-- TL.
Yurtdışı Abone Şartları:
6 aylık: 100.-- TL.
yıllık : 200.-- TL.

Kıbrıs'ta İki Süper Devletin "çözümler"ine hayır !

KIBRIS KIBRISLILARINDIR

Uzun yıllardan beri, kanayan bir yara olan Kıbrıs sorunu, günümüzde de önemini korumaktadır. İngiliz emperyalistlerinin Ada'daki toplumlar arasına ektiği düşmanlık tohumları, bugün iki süper devlet tarafından tekrar canlandırılmaktadır. Amerikan emperyalistleri ve Rus sosyal-emperyalistleri Akdeniz hakimiyeti ve Ortadoğu'ya müdahale açısından önemli gördükleri Kıbrıs'ı, kendi üsleri haline getirmek için kıyasıya yarışmaktadırlar. Bu sürtüşmenin acısını, her iki milliyetten Kıbrıs halkı ve Türkiye ile Yunanistan halkları çekmektedir. Bugün bölge üzerinde, iki süper devletin rekabetlerinden doğan karabulutlar dolaşmaktadır.

Kıbrıs, 1960 öncesinde, İngiliz emperyalizminin sömürgeci, saldırgan emellerinin kurbanı olmuştur. Ada'yı kendi üssü olarak kullanabilmek için Rum ve Türk milliyetlerinden halka saldırmış, katliamlara girişmiştir. İngiliz sömürgeci yönetimine karşı Rumlar mücadeleye girişmişler, fakat kalıcı başarılar elde edilememiştir. İngiliz emperyalizmi yaygınlaşabilecek direnişi ezmek için halkı birbirine düşürmüş ve sinsi faaliyetler yürütmüştür. Emperyalistlerin oyunlarına, Hitler'in Nazi ajanı Grivas ve o dönemde İngiliz yönetiminin başsavcı yardımcısı faşist Denktaş, büyük ölçüde yardımcı olmuşlardır. Bu iki faşistin elebaşılığında Rumlar ve Türkler içinde faşist gruplar örgütlenmiş, bunlar aracılığıyla halk birbirine kırdırılmıştır. 1958'de NATO aracılığı ile ABD gözetiminde başlayan toplumlararası görüşmeler sonucunda imzalanan Londra ve Zürich andlaşmaları ile Kıbrıs, sözde bağımsızlığa kavuşmuştur. Oysa İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın "garantör devlet" sayıldığı bu andlaşma ile Kıbrıs, istenildiği zaman müdahale edilebilecek bir "öksüz oğlan" durumuna düşürülmüştür. Kıbrıs'ın varlığının "garantisi" emperyalistlerin eline verilmiştir.

1960'da kurulan Kıbrıs devleti bu gelişmelerin ürünü idi. İçinde birçok sorunu ve düşmanlık tohumlarını taşıyordu. Nitekim 1964'de İnönü Hükümeti döneminde Amerikanın desteği olarak Türkiye Kıbrıs'ı işgal etmek istemiş fakat, Jonhson'un karşı çıkmasıyla bundan vazgeçmek zorunda kalmıştır. Daha sonraları ise Taksim edilmesi için faaliyet yürütülmüştür. 1967'de Demirel hükümeti zamanında da Kıbrıs olayları yoğunlaşmış, fakat Amerika'nın baskısıyla taksim planının uygulanmasına geçilememiştir. Yunanistan ve Türkiye'nin de teşviki ile Ada'daki faşist gruplar beslenmiş, büyütülmüş ve iki halk iyice birbirine düşman edilmiştir.

1970'lerden sonra Uluslararası ilişkilerde önemli gelişmeler olmuştur. Bunlardan en önemli olanı şüphesiz, ABD emperyalizmi ile Rus sosyal-emperyalizmi arasındaki dünya hegemonyası mücadelesinin şiddetlenmesidir. Dünyada ve özellikle de Uzak Asya'da, halkların kazandığı zaferler ve ülke içi buhranlar sonucu zayıflayan ve gerileyen Amerikan emperyalizmi, özellikle Ortadoğu, Akdeniz ve Avrupa üzerindeki hakimiyetini korumaya ve daha da pekiştirmeye yönelmiştir. Modern revizyonistlerin 1956'da iktidarı gasbetmesinden sonra, adım adım kapitalistleşen Sovyetler Birliği, giderek sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmiştir. Dünyanın tek hakimi olabilmek için milli bağımsızlık ve halk devrimlerine karşı durmuş, pazar ele geçirebilmek için de ABD ve diğer emperyalistlerle rekabet etmeye başlamıştır. Özellikle Avrupa, Akdeniz ülkeleri ve Ortadoğu, iki emperyalist süper devletin, hegemonya mücadelesine sahne olmuş ve bölge bunların yarattığı 3. Dünya Savaşı tehlikesinin girdabı içine çekilmiştir.

İşte bu uluslararası şartlarda, Kıbrıs sorunu'da yeniden alevlenmiştir. Bugün iki süper devlet dünyanın her yerinde rekabet edebilmek için sorunları karıştırmakta ve sonra da bunları "çözmek" için kolları sıvamaktadırlar. Mevzilerini sağlamlaştırmak ya'da yeni mevziler ele geçirebilmek için, sinsi planlarla kendi yarattıkları sorunları "çözme" maskesi takmaktadırlar.

ABD emperyalizmi, Akdeniz'deki hakimiyetini korumak ve mevzilerini sağlamlaştırmak için Yunanistan'ı kışkırtarak 1974 Temmuz'unda Kıbrıs'ta faşist Sampson darbesini tezgahlatmıştır. ABD, Makarios yönetiminin, bloksuzluk siyaseti yüzünden Kıbrıs'a istediği gibi hakim olamıyor, burayı üssü haline getiremiyordu. Ötedenberi Kıbrıs'ı kendine bağlamak için fırsat kollayan Türkiye'de, darbeyi bahane ederek Ada'yı işgal etmiştir. Ada'yı dünya hakimiyeti açısından önemli gören Rusya, işgal hareketini sinsice desteklemiş, bu yolla Kıbrıs'ta mevzi ele geçirmeyi tasarlamıştır. Amerika, Türkiye'nin kendisinden uzaklaşabileceğini, hatta NATO'dan kopabileceğini hesabederek Türk işgal hareketine karşı çıkmamak zorunda kalmıştır. Ada'ya yerleşmek için Türkiye'den umduğunu yeterince bulamayan Rusya, NATO'nun askeri kanadından çekilen Yunanistan'ın arkasına geçmiş, bu arada Türkiye ile ilişkilerini bozmamaya dikkat etmiştir. Her iki süper devlet bir Türkiye'yi bir Yunanistan'ı kışkırtarak bölgeyi bir savaş alanına döndürmüşler, kendi aşağılık emelleri uğruna, halkları birbirlerine kırdırmışlardır.

Carter yönetiminin işbaşına gelmesinden sonra, Amerikan emperyalistleri, Ortadoğu'daki faaliyetlerini yoğunlaştırmıştır. Bu saldırgan süper devlet, kendisini dünyadaki bütün sorunları çözmede yetkili ilan etmektedir, Amerika, tek dişi kalsa dahi saldırganlığı, hegemonyacı emeller gütmeye devam edecek bir süper devlet olduğu için, Kıbrıs üzerindeki hakimiyetini de pekiştirmeye çalışmaktadır. Bugün Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın sorunlarını "çözmek" adı altında, tarafları kendi masasına çekerek uzlaştırmaya çalışmasının anlamı budur. Carter yönetimi Türkiye üzerindeki silah ambargosunu ve askeri yardım anlaşmalarının onaylanmasını da şantaj olarak kullanmakta ve Kıbrıs konusunda kendi "çözümünü", taraflara kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu konuyla ilgili olarak gelen, özel temsilci Clark Clifford'un sözleri bunun en açık delilleridir. Amerikan yönetimi ve uşakları arasındaki pazarlıklarla, Kıbrıs'ın devlet bağımsızlığı tamamiyle yokedilmeye çalışılmaktadır.

Öte yandan, Mısır'dan kovulması, Suriye'de gerilemesi ve Akdeniz'de Amerika'nın nisbi olarak mevzilerini sağlamlaştırması sonucu fazla mevzi ele geçiremeyen Rusya, Kıbrıs sorununun uluslararası görüşmelerde çözülmesini öneriyor. Çeşitli meselelere çomak sokarak karıştırıyor ve dumanlı havadan istifade ederek Akdeniz'deki mevzilerini genişletmeye çalışıyor. Saldırgan süper devlet Rusya, sahtekarca Kıbrıs'ın bağımsızlığından dem vururken, bölge üzerinde kendi hakimiyetini kurmaya çalışıyor. Batmaz bir uçak gemisi ve Akdeniz'le, Ortadoğu'ya hakim olmakta, önemli bir stratejik üs görevi yapabilecek Kıbrıs'ı ele geçirmede Amerika ve Rusya kendi çözümlerini kabul ettirmeye çalışıyorlar. Her ikisinin de hareketli diplomatik faaliyetlerinin anlamı budur.

Biz Kıbrıs sorunu ile ilgili olarak iki toplumun bir araya gelmeleri ve meselelerini barışçı görüşmeler yoluyla çözmelerinden yanayız. 3. Dünya ülkelerinin sorunlarının, emperyalistlerin müdahalesi olmadan ilgili taraflarca ve barışçı görüşmelerle çözülmesi iyidir, bunda sebat edilmelidir. Kıbrıs sorununda, Amerikan yönetiminin işe karışması kabul edilemez, Emperyalistler, bu sorunlara kendi menfaatlerini korumak ve saldırgan hegemonyacı emellerini gerçekleştirmek için el atmaktadırlar. Şimdiye kadar Amerikan emperyalistlerinin bölgedeki sorunlara karışması ne getirmiştir? Milli düşmanlıkların derinleşmesi, yıkım, soygun ve ülkelerin bağımlı duruma düşmelerinden başka birşey değil. Dost maskesi takarak gelen Clifford, sinsi bir düşmandır. Türkiye'deki uşaklarını, Amerikan emperyalizminin çıkarlarına göre çözümlere zorlamak için gelmiştir.

Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizminin sorunlara burnunu sokmaları reddedilmelidir. Ne kadar küçük olursa olsun, iki milliyetten Kıbrıslılar, sorunlarını barışçı görüşmelerle çözebilirler. Türkiye'nin ilhakçı, işgal hareketini sürdürmesi faşistlerin menfaatine uymaktadır. Fakat Kıbrıs, Türkiye ve dünya halklarının menfaatine aykırıdır. Kıbrıs'la ilgili Birleşmiş Milletler kararları uygulanmalıdır. Bütün Türk birlikleri Kıbrıs'tan çekilmelidir. Diğer bütün yabancı üs ve askerlerin Kıbrıs'ta bulunması, Ada'nın bağımsızlığının ihlalidir. Kıbrıs'ın bağımsızlığını yokeden ve Türkiye'nin de içinde bulunduğu garantör devlet statüsü kaldırılmalıdır. Bugün Kıbrıs'ın işgalini desteklemek, revizyonistlerin propagandasına kanarak meselenin uluslararası görüşmelere getirilmesini desteklemek ya da işgale ses çıkarmamak, saldırganlara ortak olmaktır. Yurtseverlik ve demokratlıkla bağdaşmayan bir tutumdur.

Bugün Kıbrıs'ı Türkiye'nin 68. vilayeti olarak ilan eden şovenist ilhakçı çığlıklar atılıyor. Bu, halkımızın ve Kıbrıs halkının menfaatine aykırıdır. "Bir ulusu ezen başka bir ulus özgür olamaz!" Kıbrıs'ın kaderini, iki süper devlet ve uşakları değil, ancak Kıbrıslılar belirleyebilir.

İKİ SÜPER DEVLET KIBRIS'TAN ELİNİZİ ÇEKİN!
KIBRIS'TA, TÜRK İŞGALİNE SON!
BÜTÜN YABANCI BİRLİKLER KIBRIS'TAN
ÇEKİLMELİ, ÜSLER KAPATILMALIDIR!
GARANTÖR DEVLET STATÜSÜ KALDIRILMALIDIR,
KIBRIS KIBRISLILARINDIR!

VİRANŞEHİR KÖYLÜLERİ TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK İSTİYOR

Kemalist diktatörlükten günümüze kadar, komprador burjuvazi ve toprakağaları iktidarları toprak reformu palavralarıyla köylüleri kandırmıştır. Değişik dönemlerde söz de köylüyü topraklandıracak çeşitli kanunlar çıkarılmış, fakat hiçbir kanun köylüleri topraklandıramamıştır. Köylüler arasıra toprak işgallerine başvurmuşlardır. Köylülere önderlik eden bir proletarya partisinin olmayışı, mücadelelerin mahalli kalmasına ve yenilmesine yol açmıştır. İşçi sınıfının önderliğinde bir halk iktidarının kurulamayışı nedeniyle, feodal sömürü ve zulüm günümüze kadar devam edegelmiştir.

KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI İKTİDARI TOPRAK REFORMUNU NASIL YAPAR,

12 Mart faşist iktidarı iğrenç yüzünü halktan gizlemek için; sahte "Toprak ve Tarım Reformu" kanunu çıkartmıştır. Ağalar parlamentoda büyük gürültüler kopartmışlardır. Bütün büyük toprak sahipleri "kellemizi veririz, topraklarımızı vermeyiz" diyerek tehditler savurmuşlardır. Kanun, yozlaşmış ve ağaların menfaatine uydurulmuştur.

CHP-MSP koalisyonu döneminde de topraklar dağıtılmamıştır. MC hükümeti döneminde Toprak Reformu Müsteşarlığı MHP'ne verilmiştir. Bütün ağalar bu durumdan son derece hoşnut olmuşlardır. Dağıtılacağı bildirilen topraklar 1975 sonuna kadar dağıtılmamıştır. Aksine, ağaların toprakları tapusuz Hazine arazileri de eklenerek genişlemiştir.

Geçen yıl, Akçakale'de bir miktar hazine arazisi köylülere dağıtılmıştır. Dağıtımda partizanca hareket edilmiş, ve köylüler, MHP'ne girmeye zorlanmıştır. Üstelik, köylüye verilmiş olarak gösterilen topraklar, Toprak Reformu Müdürlüğü'nün traktörleriyle ekilmiş, biçer-döverleriyle kaldırılmış ve mahsul satılarak bir miktar para tarla sahiplerine verilmiştir. Geriye kalan gelir de MHP ve Ülkü Ocaklarına teslim edilmiştir. 3 Şubat 1977'de MC'nin borazanı TRT, Viranşehir'in Muratlı bucağına bağlı Keffereş köyünde toprak ve tarım reformunun uygulandığını, toprak dağıtılıp, tapu verildiğini ilan etmiştir. Ama bu yalan ve demagoji ile kimseyi kandıramamışlardır. Bütün halk, faşistlerin toprak reformu palavralarının ne anlama geldiğini gözleriyle görmüştür. İşçiyi savunuyoruz diyerek, grevlere saldıran, işçileri kurşunlayan faşistler, toprak vereceğiz diyerek, köylülerin elindeki toprağa da ortak olmaktadırlar.

KÜRT VE ARAP KÖYLÜLERİ KARDEŞÇE BİRLİĞİN ÖRNEĞİNİ VERİYORLAR,

HALKIN BİRLİĞİ muhabiri 3 Şubat'ta toprak dağıtıldığı ilan edilen Keffereş köyünde idi. Buraya, muhtarlığa bağlı diğer yerlerden 1200-1500'e yakın köylü gelmişti.

Muratlı Muhtarlığı, Viranşehir'e bağlıdır. Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği ile Suriye sınırı arasındaki "İki Curcup Arası" diye bilinen yerdedir. 48 köyden meydana gelmesine rağmen Aziz Akışık adlı AP'li bir muhtar tarafından idare edilir. 250.000 dönüm arazisi vardır.

Topraklar, İbrahim Paşa'dan kalma ve hazine arazisidir. Köylüler 1950'den sonra buraya zilliyet sıfatıyla yerleşmiş, bugüne kadar çiftçilik yapmışlardır. Her aile 15-20 nüfustur. Eskiden geçimlerini zar zor sağladıkları 150-200 dönüm toprakları vardı.

Büyük toprak sahiplerinin 40-50 dönüm toprağına hiç dokunmayan faşist MC'nin "reform uygulayıcıları", köylülerin 40-50 dönüm toprağını dahi ellerinden almıştır. "Eğer MHP'ye girerseniz size daha fazla toprak veririz" diye köylüleri kandırmışlardır. Köylülerin evlerinde Ecevit'in resmini gördüklerinde yırtmışlar ve bu resimi asanlara toprak vermeme tehdidi savurmuşlardır.

Bu tehdit ve tekliflerle köylüleri kandıramayan faşistler 15.000 nüfustan, 2.240 kişisine 20'şer dönüm toprak dağıtmayı kararlaştırmışlardır. 200.000 dönüm toprak dağıtım dışı kalmıştır.

Bugün "İKİ CURCUP ARASI" kaynayan bir kazandır. Bu kandırma ve haysiyet kırıcı uygulamalar karşısında Kürt ve Arap milliyetinden köylüler toprak talebi etrafında birleşmektedirler. 3 Şubat 1977 günü köylüler, tek yumruk halinde memurların karşısına çıktılar. "Bize vereceğiniz 20 dönümle bu susuz ve kurak bölgede kümes hayvanları bile yaşayamaz. Bizi hayvan yerine mi koyuyorsunuz? Biz artık parti-marti tanımıyoruz, defolup gidin buradan" dediler. Reform memurları: "istemiyorsanız kendiniz de folun" deyince, köylüler hep birden şu cevabı verdiler: "Kim kimi nereden kovuyor? Kimse bizi buradan kovamaz. Bu topraklar bize atamızdan kalmadır. 1952'de de, göçmen getirip bizi buradan çıkartmayı denediniz. Ama başınıza ne geldiğini biliyorsunuz." diyerek kararlılıklarını gösterdiler.

7 Şubat günü, Ağırtaş köyünde de dağıtım yapılması gerekirken, memurlar ortalıkta görünmediler. Çevre köylerden gelen 750-1000 köylü ile birlikte akşama kadar beklenildi. Fakat kimse gelmedi.

Köylüler "reform"un gerçek niteliğini daha fazla anlamakta, toprağa kavuşmalarının birleşen köylülerin kendi mücadeleleri sonucu olacağını, her geçen gün daha derinden kavramaktadırlar.

Proleter devrimciler toprak sorununun köylüler lehine, devrimci tarzda çözülmesi için köylülere önderlik etme göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu görev geniş köylü kitlelerinin taleplerini, mücadele ve bilinç seviyelerini dikkate alarak başarılabilir. Köylü kitlelerini toprak ve özgürlük mücadelesine seferber etmek, bu mücadeleye önderlik etmek, ancak böyle bir temel üzerinde gerçekleştirilebilir. Bütün devrimci ve demokratlar köylü kitlelerinin mücadelesini kararlılıkla desteklemelidirler. Köylü kitlelerinin toprak ve özgürlük mücadelesi desteklenmeden demokrat olunamaz; toprak ve özgürlük mücadelesi desteklenmeksizin, demokrasi adına edilen sözler aldatmacadan öteye gidemez.

HALKIN BİRLİĞİ, "İki Curcup Arası" bölgesindeki 5 köyden köylülerle konuştu. Röportajın köylülerin ortak taleplerini ve gelişen olaylar hakkında verdikleri bilgilerin hemen tümünü kapsayan bir bölümünü sunuyoruz.

YAŞASIN "İKİ CURCUP ARASI" KÖYLÜLERİNİN TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!
AĞALIĞA VE DİĞER BÜYÜK TOPRAK MÜLKİYETİNE SON. TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

HALKIN BİRLİĞİ Muratlı Köylüleriyle Konuştu:

«haksızlığın üstünü örtmiyeceğiz»

H.B.- Adınız, hangi köydensiniz?

- Şehmiz Bayır, Düzova köyünden.

H.B.- Toprak reformu ne zaman başladı, kaç dönüm veriyorlar Yeterli midir? Burada yaşayan herkese toprak veriyorlar mı?

Ş.B.- Reform 4-5 gün oldu başlamış. 20 dönüm toprak söylediler. Ben 13 kişilik bir aileyim. Bu toprağı bana vermediler, ama verseler de yetmez tabii. 5 kişi hak sahibi olanlardan bir kişiye veriyorlar. Hem de particilik yapıyorlar. Türkeşçiye var, Başkasına yok diyorlar.

H.B.- Kaç yıldan beri burada oturuyorsun?

Ş.B.- Burda ben 1952 senesinden beri oturuyorum. Burada 100 bin dönümden fazla arazi var. Bize az bişey verip, gerisini göçmenleri mi getirecekler ne yapacaklar bilmiyoruz.

H.B.- Senin toprağın var mı;yoksa ne iş yapıyorsun?

Ş.B.- Hiç yok, evvel vardı, onu da şimdi kesmişler. Irgatlıkta filan çalışıyorum.

H.B.- Askere gidiyor musunuz?

S.B.- Gidiyoruz. Kıbrıs harbinde gönüllü yazıldık. İcap etmedi, bizi istemediler. Fakat bugün 20 dönüm toprağı layık görmüyorlar. Bu açık bir haksızlıktır. Biz bu haksızlığın üstünü örtmiyeceğiz herhalde. Elimizden geldiği kadar takip edeceğiz.

H.B.- Adınız, soyadınız, yaşınız, ailenizin durumu nedir?

- Ağırtaş köyünden Hamo Çelebi, 1938 doğumluyum. 15 kişiyiz. 1971'de babamız öldü. Bir kardeşim, bir de anamız var. Kardeşim ve çocuklarımla beraber 15 kişi şu anda hiç toprağımız yok. 1953 senesinde arazi icar ediyordu. Şimdiye kadar onunla geçiniyorduk. Hazine arazişini elimizden alıyorlar. O zaman 20 dönüm bize yetmez. Bize ölmemek için 80 dönüm sulu arazi lazım.

H.B.- 20 dönüm yetmiyor dediğinizde ne cevap veriyorlar?

H.Ç.- Bundan 1-2 ay önce bu ovaya büyük bir hışımla geldiler. Bir memur beni dışarı çıkardı. Bana söylediler hangi partidensiniz. Şimdiye kadar biz hiçbir partiyi tutmamışız. Bundan sonra memur bize siz Türkeşi tutmazsanız size arazi yoktur. Arazi almak istiyorsanız size 20 dönüm verecez. Fakat bundan sonra Türkeş'i tutacaksınız dediler. Biz bu 20 dönüm araziyi kabul etmedik. Urfa'ya kadar gittik. Dilekçe yazdık, dilekçeyi almadılar. Bir cumhurbaşkanı bile bir vatandaşın elinden dilek

çe almaktadır. Reform bölge başkanı hiçbir vatandaşın elinden dilekçe almıyor. Bu münasip midir? Hatta bize, benim şahsıma söyledi, "git Türkçeyi öğren gel sana arazi verecez" dedi.

H.B.- Başka bir diyeceğiniz?

H.Ç.- Bizim 4 isteğimiz var: Birincisi hak sahibi olanlara yeniden haklarının verilmesi. İkincisi; 80 dönümden aşağı verilmemesi. Üçüncüsü; herkesin kendi köyünde kura çekilmesi. Dördüncüsü; vatandaş, hiç emir ve tahkir altında olmadan kendi arazisini işletecek, herkes kendi arazisini bilecektir.

H.B.- Peki sağolun.

H.B.- Adın, soyadın nedir, yaşın, nüfusun ne kadardır?

- Ben Ahmet Kahraman. 1935 doğumluyum. 10 nüfusum vardır.

H.B.- Elinizdeki arazi ne kadardır?

A.K.- Elimizde 100-115 dönüm arazi vardır. İcar tutulmuştur. Şimdi bunu alıp 20 dönüm verecekler. Tabii bu hiçbir geçimimizi sağlamaz. Bize sulu 80 dönüm, susuz 265-275 dönüm ancak yeter.

H.B.- 20 dönüm yetmiyorsa, bu kararı kim verdi?

- Bilmiyoruz. Yalnız Türkeşçiler buraya gelip, burda bize böyle böyle demişlerdir.

H.B.- Adınız, soyadınız.

- Ağırtaş köyünden Mehmet Kahraman.

H.B.- Sizin köyde kaç kişiye verildi? Ne kadar kaldı?

M.K.- 62 aileye verildi. 15'den fazla kaldı.

H.B.- Peki geri kalanlar ne yapacak?

M.K.- Artık geri kalanları gör. Evlerini ve ağaçlarını alsınlar nereden gelmişlerse oraya gitsinler.

H.B.- Peki kalanlar buralı değil mi?

M.K.- Bunlar 1953 senesinden beri ikamet etmektedir. 1955'de

De.sa.15'de.

BİRLEŞİK CEPHE FAŞİZME VE SOSYAL-FAŞİZME KARŞI MÜCADELE ÖRGÜTÜDÜR

BÜTÜN MILLETLER IÇIN TAM HAK EŞİTLİĞİ ve KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI!

Proleter devrimciler herhangi bir toplumsal meseleyi, belirli tarihi dönem içinde ele alıp formüle ederler. Ancak böyle bir tutumu benimsersek, incelediğimiz meseleye Marksist açıdan yaklaşabilir ve doğru çözümler getirebiliriz.

Marksistlerin milli meseleye bakışları iki aşamadan geçmiştir. Birincisi 1917 Ekim öncesi: Bu dönemde milli mesele henüz bir dünya meselesi değildi ve burjuva-demokratik devrimi meselesinin bir parçasıydı. İkinci aşamada milli meselenin kapsamı genişledi, devlet içi bir mesele olmaktan çıktı, dünya meselesi haline geldi. Ve çağımızda milli mesele artık emperyalizme karşı yürütülen genel mücadelenin ve proleter devrimin, proletarya diktatörlüğü meselesinin bir parçasıdır.

Emperyalizm, yoğunlaşan milli baskı, ilhakçılık ve siyasi gericilik demektir. Emperyalizm dönemi, bir avuç "büyük devletin" dünya milletlerini artan ölçülerde baskı altına almasıdır. Bu dönem, emperyalist devletlerin daha fazla sömürü ve talan için, pazar ve etki alanı, hegemonya uğruna savaşlara tutuştuğu dönemdir. Emperyalizm,sermayenin milli devletler çerçevesinden çıkıp bütün dünyaya yayılmış olması demektir ve bu milli baskının yeni bir tarihi temel üzerinde yaygınlaşmış ve artmış olmasının esasıdır. Ekonomik temeli tekel olan emperyalizmin karakteristik özelliği mali sermayedir. Siyasi yönden onun ilhakçılığa,vahşet ve gericiliğe yönelmesinin temel sebebi burada yatar. Çağımızda ilhakçılığın yoğunlaşması mali sermayenin büyük bir hızla yoğunlaşmasının sonucudur. Emperyalizm girdiği her yerde çelişkileri keskinleştirir.

Proleter devrimciler milli meseledeki siyasetlerini, soyut ilkelerle değil, somut durumun ve ekonomik gerçeklerin doğru bir değerlendirmesine dayandırılmalıdırlar. Bu meselede ezen sınıfların çıkarlarıyla, ezilen sınıfın çıkarlarını özdeş kılan genel "milli çıkarlar" ile, emekçi halkın çıkarları arasında doğru bir ayrım yapmak gerekir. Ayrıca çağımızda dünya ülkelerinin bir çoğunun birkaç emperyalist devletin sömürge yarı-sömürgesi olduğu gerçeğini gözardı eden reformcu şövenist sahtekarlığı açığa vurmak için ezilen bağımlı milletler ile, ezen, sömüren milletler arasında somut ayrım yapılması gerekmektedir.

Çağımızda milli mesele, tek tek ülkelerin iç meselesi olmaktan çıkıp, emperyalizme karşı genel mücadelenin bir parçası hali ne gelmiştir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında I. Dünya savaşından sonra dünyada ortaya çıkan temel değişiklikler, milli meseleyi proleter devrimlerinin bir parçası haline getirmiştir. Bu sebeple, çağımızda milli hareketin sosyal muhtevası, ezen ve ezilen milletlerin burjuvazalırın pazarlar için rekabet mücadelesi değil, geniş köylü kitlelerinin emperyalizme karşı mücadelesidir.

Yarı-sömürge Türkiye'de milli baskı siyasetini uygulayan sınıflar emperyalizmin ülkemizdeki dayanağı komprador burjuvazi ve toprakağaları şınıfıdır. Bir ülkede milli baskının şiddetli veya zayıf olması, o ülkenin ne ölçüde demokratik olduğuna bağlıdır. Demokrasi bir devrim meselesidir. Komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının tasfiyesi meselesidir. Milli baskıdan en faz la acı çeken köylü kitleleridir. Toprakağaları sınıfının emperyalizmin ülkemizdeki ana dayanağından biri olmasından, emperyalizmin onu destekleyip, ayakta tutmaya çalışmasından en fazla acıyı çeken köylülüktür. Diğer taraftan emperyalizmin sömürü ve talanı azamileştirme tabiatının bir sonucu olarak, kaçınılmaz bir şekilde komprador kapitalizmini geliştirmesi, feodalizmin ağır ve acılı çözülmesi, geniş köylüleri iflasa sürüklemektedir. Köylülük üzerindeki sömürü ve yağmayı yoğunlaştırmaktadır. İşte bu sebeplerle köylülük seferber edilmeden, köylü ordusu olmadan güçlü bir milli hareket olmaz. Ve işte bu sebeple milli mesele özünde bir köylü meselesidir.

Milli baskıyı ortadan kaldırmak, toplumun demokratikleştirilmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Ülkemizde milli baskı ve köleleştirmeye karşı mücadele etmek, emperyalizme; sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodal kalıntılara karşı mücadele etmek; milli demokratik halk devrimine yönelmek demektir. Bu güçler tasfiye edilmeden milli mesele halledilemez. Bu güçler siyaset sahnesinden silinip atılmadan demokrasi ve demokratik şartlar yaratılamaz. Bu yüzden milli programın hareket noktasını bu güçler tasfiye edilmeden, milli demokratik halk devrimi zafere ulaşmadan "milli meselenin kısmen bile yeterli bir şekilde çözülemiyeceği ilkesi oluşturmalıdır."

Milli mesele, soyut bir mesele değildir. Devrimin zaferi meselesiyle kopmaz bağlar içindedir. Çağımızda proleter devrimi genel meselesinin bir parçasıdır. Çünkü çağımızda "yanlız proletarya, milletlerin gerçek özgürlüğünü ve bütün milletlerin işçilerinin birliği davasını savunmaktadır."(Lenin)

Milli hareketleri değerlendirmede temel ölçüt bu hareketlerin objektif olarak emperyalizme ve sosyal-emperyalizme darbe vurup vurmamasıdır. Marksistler emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi zayıflatan milli hareketleri, dünya devriminin müttefiki oluşu dolayısıyla desteklerler. Emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin hakimiyetini pekiştiren milli hareketleri ise desteklemezler; bu hareketlerin sadece genel demokratik muhtevasını, milli baskı ve eşitsizliğe karşı yönünü desteklemekle yetinirler.

Marksistler milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını; ayrı devlet kurma hakkını her şart altında, kayıtsız şartsız savunurlar. Ve Türk şövenizmine karşı kararlı mücadele ederler. Böyle bir mücadele olmadan, ezen ve ezilen milletin proletaryası ve halk kitleleri arasında güven, sempati ve gönüllü birlik sağlanamaz. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı birleştirilemez. Ve ortak düşmana; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodal kalıntılara karşı mücadelede bağımsız bir siyaset izlenemez, zafer kazanılamaz. Bugün ülkemizde Türk milletinden halk kitlelerinin enternasyonalist eğitimin özünü, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkını tavizsiz savunmak teşkil etmelidir. Bu, Türk proletaryasının enternasyonalizminin temel ölçütüdür. Bu propagandayı yapmayan ezen milletin her proleter devrimcisi şövenist mu amelesi görmeye layıktır.

Kürt milletinden proleter devrimciler ise geniş kitleleri enternasyonalizm ruhunda eğitirken ağırlığı milletlerin gönüllü birliğine vermelidir. Proleter devrimciler ezilen millet milliyetçiliğine karşı mücadele etmeli, milli darkafalılığa karşı çıkmalıdır. Ezilen milletin proleter devrimcilerin enternasyonalizminin temel ölçütü, "birleşme özgürlüğünü" tavizsiz savunmalarıdır.

Proleter devrimciler, çeşitli milliyetlerden proletaryanın ve halk kitlelerinin kaynaşmasından ve ortak düşmana karşı birlikte mücadelesinden yanadırlar. Onlar, proletaryayı milli çitler içinde hapseden, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve halkının birleşmesine, birlikte örgütlenmesine ve mücadele etmesine engel olan burjuva milliyetçi anlayış ve görüşlerle mücadele ederler. Bugün bu yapılmadan, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı birleştirilemez. Faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme; demokratik halk iktidarını kurma mücadelesinde zafer kazanılamaz.

Proleter devrimcilerin milli meseleye bakış noktası: milli meselenin milli demokratik halk devriminin ayrılmaz bir parçası olduğu, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının bölünmez proleter birlik oluşturması ve birleşik bir proletarya parti sinde bütünleşmeleri, milletlerin ayrılma hakkının tanınması, kendi kaderini birleşme yönünde tayin eden milletler için bölgesel özerklik ve milli azınlıklar için tam eşitlik ve bütün kısıtlamaların kaldırılmasıdır.

PARTİ,CEPHE ve ORDU Devrimin Zaferi İçin Gerekli Üç Temel Silahtır

Milli Demokratik Halk Devrimi'nin stratejik amacı, bağımsız ve demokratik bir Türkiye'dir. Temel çelişkilerin bu çözüm yolu, milli meselede, toplumsal düzende ve siyasette köklü devrimci dönüşümleri gerçekleştirmeyi hedef almaktadır.

Lenin'in ısrarla belirttiği gibi "her devrimin en temel meselesi, devlet iktidarı meselesidir." Faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesi bugünkü aşamada bu temel meselenin çözümünde kavranacak esas halkayı teşkil etmektedir. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin stratejik hedefi milli bağımsızlık ve halk demokrasisini içermektedir. Çünkü, faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik nitelikteki sınıf mücadelesi için milli bağımsızlık mücadelesi demokratik mücadele biçimini almaktadır. Bu devrimin demokratik ve milli yönleri arasındaki kopmaz bağı göstermektedir. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik halk iktidarı uğrundaki mücadelenin taleplerinin, milli bağımsızlık mücadelesinin çıkış noktasını oluşturduğunu ifade etmektedir.

Halk demokrasisi ve milli bağımsızlık stratejik hedefine ulaşmak için devrimci proletarya üç silaha sahip olmak; üç büyük görevi başarmak zorundadır. Bunların birincisi; proleter devrimcilerin siyasi birliği ve doğru bir ideolojik-siyasi ve örgütsel çizgiye sahip proletarya partisinin oluşturulması, ikincisi; halkın birleşik cephesinin yaratılması ve üçüncüsü; halkın silahlı gücünün inşasıdır.

Bu üç silah, hayati önemdeki bu üç görev bir bütün teşkil etmektedirler. Bir bütünün parçasıdırlar. Bu üç görevin mücadele içinde birlikte ele alınması ve gerçekleştirilmesi mutlak bir zorunluluktur. Çünkü bu silahlardan birine sahip olmamak veya bu görevlerden birini yerine getirmemek milli demokratik halk devriminin zafere ulaşmaması demektir.

Ancak bu üç görev arasındaki hayati bağı ve ilişkiyi görmemiz ve birlikte ele almamız, aralarındaki farkı görmezden gelmemize, hepsini eşitmiş gibi değerlendirmemize yol açmamalıdır. Bu üç görevden bugün hangisinin anahtar halka olduğunu, esas kavramamız gereken görevin hangisi olduğunu tespit etmek zorundayız.

Bugün kavranması gereken anahtar halka, proleter devrimcilerin siyasi birliği ve doğru bir siyasi-ideolojik ve örgütsel çizgiye sahip proletarya partisinin oluşturulmasıdır. Diğer iki görev buna bağlı ve tabi olarak ele alınmalıdır.

Bu halka kavranmadan, diğer görevlerin layıkıyla üstesinden gelmek ve faşizme, sosyal-faşizme karşı demokratik halk iktidarı mücadelesini zafere ulaştırmak imkansız kalacaktır. Cephe ve ordu meselesi, proleter devrimcilerin siyasi birliği ve doğru çizgi

ye sahip, sağlam bir proletarya partisinin oluşturulması görevine bağlı olarak ele alınmadığında sonuçsuz bir çaba, amaçsız bir gayret olacaktır.

Proleter devrimcilerin siyasi birliği ve proletarya partisinin oluşturulması meselesinde, bunun gerçekleşeceği ideolojik-siyasi temelin yaratılması hayati önemdedir. Proleter devrimcilerin siyasi birliği ve proletarya partisinin oluşturulması ancak ilkeler üzerinde, ideolojik-siyasi bir temel üzerinde gerçekleşebilir. Yoksa gerçekleştirilen şey, faşizme, sosyal-faşizme karşı ortak mücadele temelinde ittifaktan öte gidemez. Sözünü ettiğimiz proletar devrimcilerin siyasi birliği ve proletarya partisinin oluşturulması, faşizme ve sosyal-faşizme karşı ortak mücadele temelindeki ittifak değil, ondan ileri; proleter devrimcilerin birliğinin en üst biçimidir. Ancak buna giden yol düz değildir ve önünde birçok engel vardır. Bu engelleri aşmak ve hedefe varmak için yapmamız gereken, faşizme ve sosyal-faşizme karşı ortak mücadele temelinde ittifakı, eylem birliğini geliştirmemiz, yaygınlaştırmamız ve sürekliliğini muhafaza yolunda adımlar atmaktır.

Bunu gerçekleştirirken ideolojik mücadeleyi de kesintisiz sürdürmeliyiz. Üzerinde proleter devrimcilerin siyasi birliğinin gerçekleşeceği ideolojik ve siyasi temel, faşizme ve sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelenin şimdiden itibaren ortak yürütülmesiyle yaratılabilir. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı ortak mücadele temelinde eylem birliğinin bile sağlıklı bir şekilde yürütülemediği şartlarda, eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini hakim kılıp, eylem birliğini geliştirip yaygınlaştırmadan hemen daha üst birliğe yönelmek ve bunu önermek, "atı arabanın arkasına bağladıktan sonra, arabanın öne doğru gideceğini hayal etmektir."

Proleter devrimcilerin birliğine ve proletarya partisinin oluşturulmasına giden yolda bugün üzerine düşen görev, faşizme ve sosyal-faşizme karşı ortak mücadele temelinde eylem birliğini, eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesine göre gerçekleştirmek, geliştirip yaygınlaştırmakdır. Bununla birlikte ideolojik mücadeleyi aksatmadan sürdürmek birliğe zararlı görüş ve tavırlarla sürekli mücadele etmeliyiz. Bugünkü somut durumda proleter devrimcilerin birliği önünde en büyük engeli teşkil eden sınıf işbirliği ve hakim sınıflarla uzlaşma çizgisine esas darbeyi vurmalı ve onu mahkum etmeliyiz.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının faşizme ve sosyal-faşizme karşı birleşik cephe içindeki birliği, ancak mücadele için de gerçekleştirilebilir. Bugün bu yolda atılacak adım, faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk sınıf ve tabakalarını en geniş şekilde mücadeleye seferber etmek, kitle mücadelesini ilerletmektir. Cephe bu mücadelenin ateşinde kurulacak ve gelişecektir.

Halkın silahlı gücünün oluşması içinde benzer şeyler söyleyebiliriz. "Devrim kitlelerin eseridir" sözü çok tekrarlanan bir gerçektir. Bu, kitlelerin kendi öz tecrübeleriyle devrimin gerekliliğini anlamalarının ve bu yolda mücadeleye atılmalarının devrim gerçekleşmesi için zorunlu olduğunu ifade eder. Kitlelerin durumunu doğru tahlil etmek, doğru taktikler uygulamak için kesin bir zorunluluktur. Barışçıl kitle hareketlerinden en üst mücadele biçimlerine geçiş, kitlelerin bunu kendi tecrübeleriyle kavramalarına bağlıdır. Kitlenin hazır olmadığı bir mücadele biçimini uygulamak onlardan kopmaya ve yenilgiye yol açar. Kitlelerin en üst mücadele biçiminin gerekliliğini kavramaları ve buna hazır olmaları belli bir mücadele sürecinin içinde olur. İşte ancak bu süreç içinde barışcıl kitle hareketleri en üst mücadele biçimine dönüşebilir. Bugünkü şartlarda faşizme ve sosyal-faşizme karşı kitle mücadelelerini geliştirmek, bu mücadeleleri örgütlemek ve yönetmek halkın silahlı kuvvetlerini oluşturulması yolunda atılması zorunlu en temel adımdır. Ve bu proleter devrimcilere düşen en önemli görevlerdendir. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik halk iktidarı uğrunda yürüttüğümüz mücadelenin zafere ulaşmasında halkın silahlı kuvvetlerinin yaratılması meselesi kilit bir meseledir. "Halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yok demektir." GEniş köylü kitleleri faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleye seferber edilmeden; köylülerin toprak ve özgürlük mücadeleleri önderlik edilmeden bu görevin üstesinden gelinemez. Halkın silahlı kuvvetlerinin oluşturulmasında, köylü kitlelerini toprak ve özgürlük mücadelesine seferber etmek tayin edici önemdedir. Çünkü halkın silahlı kuvvetlerinin bel kemiğini köylü kitleleri oluşturacaktır.

Diğer taraftan dünya savaşı tehlikesinin artması, ülkemizin iki süper devletin hegemonya mücadelesinin girdabına sürüklenmiş olması halkın silahlı kuvvetlerinin oluşturulması meselesine daha büyük bir önem kazandırmaktadır. Emperyalist süper devletlerin saldırı ve işgaline karşı yurt savunmasının biricik garantisi halkın silahlı kuvvetleridir. Yurt savunması meselesinde başka hiçbir güce bel bağlanamaz ve bu gerçeği bulandıracak hayaller yayılamaz.

BİRLEŞİK CEPHE
Sınıf Mücadelesi Örgütüdür

Birleşik cephe devrimin kuvvetlerini toplayan ve düşmanı tecrit edip darbeler vuran önemli bir sınıf mücadelesi örgütüdür. Birleşik cephe taktiği, devrimin ilerlemesinde ve zafere ulaşmasında belirleyici bir rol oynar. Birleşik cephe taktiği, baş düşmanlarla uzlaşma, sınıf işbirliği taktiği değildir. Aksine baş düşmanlara karşı uzlaşmaz sınıf mücadelesi temelinde tüm müttefikleri birleştirme taktiğidir.

Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı yürüttüğümüz mücadelenin hedefi, bu güçleri tasfiye ederek demokratik halk iktidarının kurulmasıdır. Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelede Milli Demokratik Halk Devrimi stratejik aşaması boyunca aynı kalacak sınıf ittifakları geçerlidir. Fakat bunun yanısıra, objektif şartlara; mevcut sınıf mevzilenmesine uygun ittifaklar siyaseti, birleşik cephe taktiği izlemek gerekir.

Milli Demokratik Halk Devrimi stratejik dönemi boyunca başlıca düşmanlar, emperyalizm, sosyal-emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodal kalıntılardır. Düşman saflarını bu kuvvetler oluşturmakta, devrim bu kuvvetleri tasfiyeyi amaçlamaktadır. Halk safları ise işçi sınıfı, köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin devrimci kanadından oluşmaktadır. İşçi sınıfı devrimin öncü gücüdür. Devrimin temel gücü köylülüktür. Devrimin itici kuvvetleri işçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisidir. Milli burjuvazi ara sınıf durumundadır. Devrimle karşı-devrim arasında bocalar. Milli burjuvazinin sol kanadı devrim saflarında yeralabildiği gibi, sağ kanadı da karşı devrimle ortak hareket edebilir. Milli burjuvazinin sınıf tavrını, bir yandan devrimden ve emekçi kitlelerden korkmasına yolaçan sömürücü niteliği, diğer taraftan emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların baskısından zarar gören sınıf menfaatleri belirler.

İşçi sınıfı cephenin öncüsüdür. İşçi sınıfının en güvenilir müttefiki köylülüktür. İşçi sınıfının köylülükle ittifakı cephenin temel ittifakıdır. Şehir küçük burjuvazisi güvenilir bir müttefiktir.

Proleterya önderliğinde, işçi köylü temel ittifakına dayanan halkın birleşik cephesinin kurulması, devrimin başlıca düşmanlarına karşı mücadelenin zaferi için; bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin gerçekleşmesi için temel bir zorunluluktur. Birleşik cephe, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların en fazla acı ve yükünü çeken işçi ve köylü ikitlelerine dayanmak zorundadır. Ancak işçi ve köylü kitlelerine dayanan bir halk demokrasisi ve milli bağımsızlık mücadelesi düşmanı yenecek güçleri toplayabilir, başarıya ulaşabilir.

Milli Demokratik Halk Devrimi stratejik aşamasının varılan her ara aşamasında siyasi ve iktisadi gelişmelere paralel olarak, toplumsal ilişkilerde, sınıf ilişkilerinde de değişiklikler ortaya çıkar. Her ara aşamada sınıf ilişkilerinde ortaya çıkan bu değişmelere, sınıf mevzilenmesinin yeni durumuna uygun taktikler uygulamak zorunludur. Her ara aşamada değişen sınıf ilişkilerini dikkate almalı, baş düşmanları ayırt ederek esas darbeyi onlara indirmeliyiz. Milli Demokratik Halk Devrimi'nin stratejik hedefleri içinde yer alan, fakat varılan ara aşamada baş düşmanlar dışında kalan düşmanlar ara sınıf kabul edilmeli ve bunlara karşı ikili taktik uygulanmalıdır. Bu ikili taktik, baş düşmana karşı mücadele ettikleri sürece birlik, baş düşmanla uzlaştıkları, proleter devrimcilere ve halka saldırdıklarında mücadeledir.

BİRLEŞİK CEPHE
Faşizme ve Sosyal-Faşizme Karşı Mücadele Örgütüdür

Günümüz şartlarında faşizm ve sosyal-faşizm ile çeşitli milliyetlerden halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir. Bugünkü aşamada baş düşmanlar faşizm,sosyal - faşizm ve iki süper devlettir.

Devrim saflarını işçi sınıfı, köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kanadı oluşturmaktadır. Milli burjuvazinin sağ kanadı ve iki süper devlet dışındaki emperyalist devletlerin işbirlikçisi hakim sınıf kesimleri ara sınıf durumundadır. Bu güçlere karşı tavrımız, baş düşmanlara karşı mücadele ettikleri ölçüde birlik, uzlaştıkları ve devrim saflarına saldırdıkları ölçüde mücadele olmalıdır. Aynı zamanda her durumda onların halka karşı gerici sınıf amaçlarıyla mücadele edilmelidir.

Bugünkü aşamada milli bağımsızlık mücadelesini, faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik halk iktidarı mücadelesine tabi kılmak birleşik cephenin temel ilkesi olmalıdır. Bu ilkeye uygun olarak, cephe içinde yer alacak sınıfların ve onların partilerinin, örgütlerinin veya tek tek kişilerin bağımsızlıkları ve insiyatifleri yokedilmemelidir. Cepheye katılan çeşitli sınıfların siyasi ve iktisadi taleplerinin cephe içinde yeralması engellenmemelidir. Ancak bugünkü şartlarda halk demokrasisi mücadelesinin talepleri, milli bağımsızlık mücadelesinin çıkış noktasını oluşturduğundan, yani iki süper devlete karşı mücadelenin çıkışı noktasını faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesi teşkil ettiğinden, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde ittifak esastır. Bunun anlamı ittifaka gireceğimiz güçlerde aradığımız temel özellik ve şartın faşizme ve sosyal-faşizme karşı olmaları olduğudur. Cephe içinde yer alan kuvvetlerin bağımsızlıkları bu anlamda nispidir. Anti-faşist ve anti-sosyal-faşist cephe siyaseti ittifak ve mücadeleyi birleştiren bir siyaset olmalıdır. Cephe içinde yer alan sınıfların, parti ve örgütlerin baş düşmanlarla uzlaşma, baş düşmanlara teslimiyet eğilimleriyle, aralıksız mücadele edilmelidir. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı çıkan bütün sosyal sınıf ve tabakalarla cephe kurma siyaseti, yine de onlara karşı mücadele verme, yani onların yalpalayan, düşmana teslim olma, proleter devrimcilere ve halka karşı çıkma biçiminde kendini gösteren gerici yanlarıyla mücadeleyi de içermelidir.

Bugünkü aşamada birleşik cephe, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde, faşizme, sosyal-faşizme karşı bütün emekçi sınıf ve tabakaları, milli demokratik halk devrimi stratejik aşamasında karşımıza almadığımız sömürücü sınıf ve tabakaları ve milli demokratik halk devrimi stratejik döneminde düşmanımız olan, fakat içinde bulunduğumuz ara aşamada baş düşmanımız olmayan kesimleri; tüm bu kuvvetlerin parti ve örgütlerini, tek tek demokrat ve yurtsever kişileri faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde birleştiren bir cephe olmalıdır. Stalin'in özlü tanımıyla "birleşik cephe, sömürülen sınıflarla, devrimin içinde bulunulan aşamasında devrimin baş hedefi olmayan sömürücü sınıflar arasında ittifaktır." Elbette cepheye katılan her sınıfın, onların örgütlerinin veya tek tek kişilerin faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı çıkması farklı nedenlerden ileri gelir. Her sınıf farklı sınıf görüşleri sonucu mücadele eder. Bunlardan bazılarının daha mücadelenin başında, özellikle sınıf amaçları ve görüşleri farklı olduğundan yalpalamaları, ihanet etmeleri, bazılarının ise yarı yolda mücadeleyi terketmeleri imkanı daima vardır. Fakat tüm bunlara rağmen baş düşmanlara karşı birleşik cephe taktiğimizin genel çizgisi, sadece devrimin temel itici kuvvetlerini değil, aynı zamanda faşizme ve sosyal-faşizme karşı çıkma ihtimali olan bütün güçleri de birleştirmek olmalıdır.

Cephe içinde önderlik meselesi hayati öneme sahip bir meseledir. Önderlik ancak mücadele içinde kazanılabilir. Bunun en temel şartı, doğru bir çizgiye ve onu pratiğe uygulama yeteneğine sahip olmaktır.

Baş düşmanlarımızın faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devlet olduğunu yukarda söylemiştik.

Faşistler siyasi alanda, AP, MHP, DP,CGP gibi partilerle temsil edilmektedirler. MSP

içinde önemli etkinliği olan faşist bir klik yer almaktadır. Ayrıca bu partilerden bağımsız askeri faşist klikler de vardır.

Sosyal-faşistleri ise siyasi alanda T"K"P ve TSİP temsil etmektedir. TİP içinde de sosyal-faşist bir klik mevcuttur. Diğer taraftan "Özgürlük Yolu" akımı da sosyal-faşist karekterdedir.

Halk sınıfları içinde de çeşitli siyasi farklılıklar, bölünmeler vardır. Geniş halk kitlelerinin örgütlenme seviyesi düşüktür. Önemsenmesi gereken bir kesimi, faşist ve sosyal-faşist şartlandırmaların, gerici fikirlerin etkisi altındadır. Devrimcilerin halk içindeki örgütlenmeleri, halk sınıf ve tabakaları üzerindeki etkinlikleri henüz zayıftır. Proletarya partisinin henüz oluşturulmadığı mevcut şartlarda proleter devrimciler esas olarak, HALKIN BİRLİĞİ, HALKIN YOLU VE HALKIN KURTULUŞU gazete ve dergileri etrafında toplanmıştır. Ayrıca tek tek bağımsız bir çevre teşkil eden veya başka gazete ve dergi çevresindeki gruplar içinde yeralan proleter devrimci unsurlar da bulunmaktadır.

HALKIN BİRLİĞİ olarak üstesinden gelmemiz gereken önemli zaaflarımız ve eksikliklerimiz mevcuttur. Hatalarımızı ve zaaflarımızı tanımak, olumsuzluklarımızı olumluluğa çevirmek yolunda sürdürdüğümüz çabayı kesintisiz sürdürmeliyiz. Tutucu değil devrimci olmafığız. Hatalar ve zaafları aşmada asla tereddüt göstermemeliyiz. Sadece olumlu yönlerimizi öne sürüp böbürlenmemeli, gurura kapılmamalı, üstten bakmamalıyız. Hata ve zaaflarımızı kabul etmekten çekinmemeli olumlu yönlerimize olduğu kadar hatalarımıza da sahip çıkmalı, ancak bunları muhafaza etmemeliyiz. Kendimizi daima eleştiri süzgecinden geçirmesini bilmeli, ancak bunu yaparken asla inkarcılığa düşmemeliyiz.

HALKIN YOLU ve HALKIN KURTULUŞU gazetelerinin de önemli hata ve zaafları vardır. Bunun yanısıra bu gazetelerde hata ve zaaflarını aşma yolunda değişen ölçülerde istek ve arzu da vardır. Bu gazetelerin gelişmeye değişmeye açık bir yönleri vardır. Değişen ölçülerde proleter bir öze sahiptirler. Bu onların olumlu yanlarıdır. Ancak bu gazetelerde değişen ölçülerde ve daha çok HALKIN KURTULUŞU'nda hata ve zaaflarını muhafaza etme, hata ve zaaflarını sistemleştirme eğilimleri de vardır. Bu gazetelerin değerlendirmesi konusuna ilerde tekrar döneceğiz.

Şimdilik şu kadarını belirtelim ki, değişmeye açık yönlerine rağmen, hata ve zaafları ciddi seviyededir.

Marksizm-Leninizm'den etkilenmiş, faşizm sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı tavır alan Kürt milliyetçisi akımda değişmeye açıktır ve içinde proleter bir öz taşımaktadır. Onların olumlu yönde değiştirmeye yönelik çabalara özel önem vermeliyiz. Milliyetçi etkilerle titizlikle ve dikkatli bir mücadele yürütmeliyiz.

Biz Aydınlık dergisini ve Halkın Sesi dergisini yukarda sözünü ettiğimiz iki gazeteden ayırıyoruz. Aydınlık'ın eskiden beri sistemleştiregeldiği sağ oportünist bir çizgisi vardır ve bugün bu çizgi hakim sınıflarla uzlaşma biçiminde kendini daha da açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Aydınlık'ın kendini eleştiri süzgecinden geçirme diye bir meselesi yoktur. Yaptığı tek şey hatalarını örtbas etmedir, başkalarına çuvaldızı batırırken kendine küçük bir iğne bile batırmamaktadır. Küçümseyip tepeden bakmakta, kendisini yanılmaz saymaktadır. Yalan tahrifata başvurmaktan asla çekinmemektedir. Aslında bu onun güçsüzlüğünden; burjuva ideoloji ve siyasetinden ileri gelmektedir. Kökleşmiş burjuva-aydın yapısının bir ürünüdür. Aydınlık çevresinde de proleter devrimci unsurlar yer almaktadır. Bu unsurların proleter devrimci saflara kazanılması Aydınlık'ın oportünist siyasetini mahkum etmeye bağlıdır. Proleter devrimcilerin birliği Aydınlık oportünizminin yenilgiye uğratılmasından geçecektir.

Halkın Gücü diye adlandırılan grupta da bir takım proleter devrimci unsurlar mevcuttur. Bu grubun lafta "sol" ama özünde sağ görüşleri bugün kendisini en iyi bir biçimde revizyonizmle uzlaşma şeklinde göstermektedir. Kendilerini değiştirmeye yönelik kayda değer hiçbir çabaları yoktur. Kendi içlerinde dahi bir birlik olmayıp farklı farklı gruplara bölünmüşlerdir. Ve yıkıldıkça hırçınlaşmakta, saldırganlaşmaktadırlar. Orta yolculara yakınlaşma eğilimleri kuvvetlidir. Tüm bunlara rağmen onlara olumlu yaklaşmalı, değişmeye açık unsurları, kazanmalıyız. Onları orta yolcuların saflarına itici olmamalıyız.

Devrimci Gençlik ve Kurtuluş (İleri) gazete ve dergileri aralarında bir takım farklılıklar olsa da orta yolcu bir çizgiye sahiptirler. Sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizmle uzlaşıcılıkları ciddi boyutlardadır. Küçük burjuva aydın karakterlerinin ürünü maceracı niteliğe sahiptirler. Bunların dışında sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizmle uzlaşan orta yolcu Kürt milliyetçisi akımlar da vardır. Bunların milliyetçi görüşleri çeşitli milliyetlerden halkımızın birliğini ve ortak mücadelesini baltalamaktadır.

TBP ve SP milli burjuvazinin sol kanat hareketlerini temsil etmektedirler. Ayrıca CHP içinde de bunlara benzer bir milli burjuva muhalefet kanadı yer almaktadır.

TEP ve Vatan Partisi milli burjuvazinin sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizmle uzlaşan sağ kanat hareketleridir. Gerek CHP'nin ve gerekse MSP'nin içinde de milli burjuvazinin sağ kanadını temsil eden gruplar mevcuttur.

Avrupa emperyalistlerinin işbirlikçisi komprador burjuvazi ve toprakağalarının partisi CHP'de faşizm ve sosyal-faşizme ve iki süper devletle uzlaşıcı bir siyaset izlemektedir.

CHP ve milli burjuvazinin sağ kanat hareketleri ara sınıf akımlarını oluşturmaktadırlar. Bunları faşistler ve sosyal-faşistlerden ayırmalı baş düşmanlara karşı mücadeleye çekmeye gayret etmeli, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde ittifak kurmaya çalışmalı, en azından tarafsızlaştırmalıyız. Baş düşmanlarla mücadele ettikleri ölçüde onlarla birleşmeli, baş düşmanlarla uzlaştıkları, halka saldırdıkları durumlarda mücadele etmeliyiz. Her durumda kitle desteklerini proletaryanın siyasi hareketine kazanmak için onları kitlelerden tecrit etmeye çalışmalıyız. Ara sınıfların gerici niteliğini dikkate aldığımızda, özel durumlar dışında sürekli ve istikrarlı bir birlik kurmanın imkanı olmadığını görürüz. Bu sebeple sürekli uyanık olmalı, birlik olduğumuzda halk saflarında karışıklık yaratmalarına izin vermemeliyiz. Mevcut şartlarda bu güçlerin baş düşmanlarla uzlaşma yönleri ağır basmaktadır. Bugünkü şartlarda bu güçlere karşı izleyeceğimiz siyaset, onların baş düşmanlarla birleşmesini önlemeye dönük bir tarafsızlaştırma siyaseti olmalıdır. Bugünkü şartlarda bu güçlerle tali olan ittifak şarta bağlı ve geçici olarak gerçekleşebilir. Baş düşmanlarla uzlaştıkları mevcut şartlarda bu güçlerin teşhir ve tecriti esastır.

Marksist cephe taktikleri düşmanın iç çelişkilerinden yararlanmayı ve geçici müttefikler kazanma yolunda bu çelişkileri keskinleştirmeyi, baş düşmana karşı düşman kampında bizimle ittifak yapabilecek, yani henüz baş düşmanımız olmayan güçlerle geçici ittifak kurmayı öngörür. Bizimle işbirliği yapmak isteyen müttefikleri baş düşmanımıza karşı ortak mücadelede yeralmaya teşvik etmemek ve onları etkileyip arkalarındaki kitleyi kazanmaya çalışmamak sol sekter, kapalı kapıcılık siyaseti olur. Taktiklerimize "çelişmelerden yararlanmak, çoğunluğu kendi yanımıza çekmek, azınlığa karşı çıkmak, düşmanlarımızı teker teker ezmek" ilkesi yol göstermelidir.

Baş düşmanımız faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devlete karşı mücadelemizin başarısı doğru bir cephe taktiği izlememize bağlıdır. Doğru bir cephe taktiği izlenmezse, baş düşmanlara darbe vurulamaz, onlar tecrit edilemez, bugün düşman kampında olup, yarın dostumuz olacak güçler yanımıza çekilemez ve bu ise devrimin kuvvetlerinin tecrit olmasına ve yenilgiye yolaçar.

Baş düşmanlarımız bölünmüş bir durumdadırlar. Aralarında keskin menfaat çatışmaları ve uzlaşmaz çelişkiler mevcuttur. Faşistlerle sosyal-faşistler arasında, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin kendi aralarında, iki süper devlet arasında ve iki süper devletle işbirlikçileri arasında derin çelişkiler vardır. Baş düşman kampındaki bu çelişkiler onların zayıflamasına sebep olmaktadır. Proletarya bu çelişkilerden devrim hesabına yararlanmak zorundadır. Baş düşmanlardan birinin halka karşı giriştiği saldırı diğer baş düşmanı olumsuz yönde etkiliyebilir. Böyle durumlarda; her somut olayda baş düşmanlardan hangisine acil darbe indireceğimizi tespit etmeli, diğer baş düşmanı takındığı tavrın nedenlerini açıklayarak teşhir ve tecrit etmeliyiz. Baş düşmanların ortak hareket edememesi devrimci mücadele açısından bir avantajdır. Her somut durumda bu çelişkilerden yararlanmalı, uygun taktikler izlemeliyiz.

Ülkemizde birleşik cephenin kurulmasının da esas rolü oynayacak ve cepheyi yürütecek proletarya partisi henüz oluşturulmamıştır. Halk içindeki çelişkileri ele almada ve çözmede yanlış metodlara başvurma hala yaygındır. Proleter devrimciler halk yığınlarının geniş kesimlerini kucaklıyabilmiş değildir. Ancak tüm bunlar daha bugünden cephenin kurulması için mücadele etmemeyi gerektirmez. Cephenin kurulması için halk güçlerinin birliğini sağlamaya, özellikle işçi sınıfının devrimci birliğini ve işçi-köylü ittifakını sağlamaya çalışmak gerekir. Devrimci proletarya işçi-köylü ittifakını gerçekleştirme yolunda köylülüğe, kendisini kimin iflasa, açlık ve sefalete ittiğini somut olarak göstermeli, sabırla anlatmalıdır. Toprakağalarının baskı ve zulmünü, tefeci-tüccarların azgın sömürüsünü, komprador sermayenin yağma ve talanını göstermeli, kavratmalıdır... Devrimci proletarya köylülüğü kendisini ezen bu kuvvetlere karşı seferber etmelidir. Köylülüğün toprak ve özgürlük uğruna mücadelesini kararlılıkla desteklemeli, bu mücadeleleri örgütlemeli, önderlik etmelidir. Cephe masa başı anlaşmalarıyla değil, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde kurulabilir. Ve cephenin hedefi demokratik halk iktidarıdır.

Çeşitli milliyetlerden halkımızın en temel ve acil siyasi ve iktisadi menfaatlerinin savunulması, çeşitli milliyetlerden halkımızın faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesine seferber edilmesi, artan dünya savaşı tehlikesine karşı hazırlık ve mücadele, mevcut şartlarda birleşik cephenin çıkış noktasını ve esas muhtevasını oluşturmalıdır.

Sadece Milli Demokratik Halk Devrimi uğruna mücadele çağrıları yapmakla yetinmemeliyiz. Kitlelerin hayati acil menfaatlerini savunmalı, bugünkü şartlara uygun düşen; kitlelerin mücadele seviyesine uygun düşen mücadele biçimleri bulmalı ve uygulamalıyız. Sadece temel siyasi sloganlar tespit etmekle, stratejik hedefi belirlemek le proletarya ve halk kitlelerine öncülük yapılamaz. Temel siyasi sloganların yanısıra, bu sloganları gerçekleştirmek için bulunduğumuz noktada objektif şartlara uygun taktik eylem sloganları ortaya koymalıyız. Halk yığınlarına bugünkü şartlarda faşizme ve sosyal-faşizme karşı nasıl mücadele etmeleri gerektiğini göstermeli, anlatmalıyız.

Faşizme, sosyal-faşizme karşı mücadele somut olmalıdır. Propagandamız, ajitasyonumuz proleter siyasetle birleşmiş olmalıdır. Somut siyasetin yerine soyut propagandayı geçirmemeliyiz. Birleşik cephe taktiğini Milli Demokratik Halk Devrimi'nin zaferi için mücadeleyle birleştirmeliyiz. İçi boş, görünüşte "keskin" ama kof sloganların ancak şimdiki görevlerimizi karanlıkta bırakmaya yaradığını kavramalıyız.

Birleşik cephe elbette birdenbire gerçekleşmeyecektir. O, mücadele içinde adım adım gerçekleşecektir. Cephenin henüz gerçekleşmediği dönemlerde, onu gerçekleştirme yolunda atılacak adım baş düşmanlara karşı mücadelede çeşitli seviyelerden eylem birliğini sağlamak ve yaygınlaştırmaktır. Eylem birliği, birleşik cepheden daha geri bir örgütlenmeyi ifade eder. Yukarda da söylediğimiz gibi mevcut şartlarda faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde eylem birliğini, "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" esasına göre gerçekleştirmemiz ve yaygınlaştırmamız, dar grupçu anlayışları yıkmamız Cephenin gerçekleşmesine giden yolda atılması gereken en temel ve zorunlu adımdır.

Biz kendi bağımsız çalışmamızı bir an olsun aksatmadan, faşizme, sosyal-faşizme karşı çıkan tüm güçlerle, tüm parti, dernek ve gazetelerle, tek tek demokrat yurtsever kişilerle ortak mücadele için gerek uzun vadeli ve gerekse kısa vadeli anlaşmalar yapmaya; ittifak kurmaya hazırız. Böyle bir ittifak temelinde kitle mücadelesinin geliştirilmesi için elimizden gelen tüm gayreti sarfedecek, üzerimize düşen görevi yerine getirmekten asla kaçınmayacağız. Ama aynı zamanda eylem birliği içinde yer alan güçlerin, parti, dernek veya gazetelerin ortak mücadeleyi baltalayan tavır ve görüşlerini amansızca teşhir edeceğiz. Bozulan ittifakları veya eylem birliğini yeniden gerçekleştirmek için kitlelerin hakemliğinde tüm gücümüzle çalışacağız.

(devam edecek)

HALKIN BİRLİĞİ

SOSYAL-FAŞİSTLERİN DEMAGOJİ
YALANLARI GERİCİ YÜZLERİNİ

Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçileri içinde, uşaklığı en ileri götürenler sosyal-faşistlerdir. Sosyal-faşistler, yurdumuzu Rus sosyal-emperyalizminin sömürgesi haline getirmek ve halkımız üzerinde zalim ve sömürücü sosyal-faşist diktatörlüklerini kurmak istiyorlar. Bu amaca varabilmek için "İleri Demokrasi", "Barış", "Sosyalizm","Toplumsal ilerleme", "Enternasyonalizm", "Bağımsızlık" gibi sözleri dillerinden düşürmüyorlar. Sosyal-faşist yayın organları mücadelelerinin bu hedeflere yöneldiğini söylüyor; sosyal-faşist dergi, gazete ve broşürler bu yaldızlı kelimelerle dolup taşıyor.

Özellikle günümüzde hiçbir gericinin "ben halkı iliklerine kadar soymak; ülkeyi köleleştirmek; emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere peşkeş çekmek istiyorum" dediği duyulmamıştır. Hiç bir gerici halka gerçek amaçlarını açıkça söylemez, çıplak gerçeği anlatmaz. Tam tersine halkı aldatmaya çalışır. Ona güzel bir yaşam vaadeder; yoksulluğu yok etmekten, milli menfaatleri korumaktan, ilericilikten, demokrasi ve özgürlükten dem vurur.

Halkımızın yakından tanıdığı tescilli gericiler hep aynı teraneleri okumuşlardır. Amerikancı faşistler Demireller, Türkeşler-Feyzioğlular hep "yoksulluğu kaldırmak"tan, "milli politika"dan, "sosyal devlet"ten, "hürriyet ve demokrasi"den söz etmişlerdir. CHP'nin ünlü lideri Ecevit'in her ağzını açışında söyledikleri daha fazlasıyla benzer şeylerdir. Faşistlerin yaptıkları herkes tarafından bilinmektedir. Ecevit'in tavırları ise ortadadır. Hükümeti döneminde, "Barış"tan söz ederken, devlet bağımsızlığına sahip Kıbrıs'ı istila emrini veren,"işçi hakları"ndan söz ederken Ülker işçileri üzerine panzer, İskenderun Demir-Çelik işçileri üzerine jandarma yollayan, "Toprak reformu"ndan söz ederken Yozgat Yerköy'de, Maraş Türkoğlu'nda köylülerinin toprak işgalini jandarmalara kırdırtan; "özgürlük"ten söz ederken bildiri yayınlayanlara 56, gazete yayınlayanlara 96 yıl ceza kesilmesine ses çıkarmayan; "haysiyetli dış politika" dan söz ederken, NATO'da Yunanistan'dan doğan boşluğu doldurma garantisi veren hep Ecevit'tir.

İşte bu sebeple siyasette söylenenlere değil yapılanlara bakmak gerekir. Siyasi partilerin, kimlere hizmet ettiklerini görmek, anlamak gerekir. Söylenen sözlerin altını eşeleyerek, bu sözlerin altında hangi menfaatlerin yattığını görmek gerekir. Halkın menfaatlerini gerçekten savunanlarla, dost görünüşlü düşmanları, sahte dostları ayırt etmek gerekir.

Sosyal-faşistler devrimimizin baş düşmanlarından biri olduklarından; "komünizm", "sosyalizm","Marksizm-Leninizm"maskesi taktıkları ve Marksizm-Leninizm adına gerici görüşlerini gizlemek amacıyla uzun ve karışık teoriler yarattıklarından, onların gerici yüzlerinin sergilenmesi daha büyük önem kazanmaktadır.

Biz bu yazımızda halkımızın dost görünüşlü azılı düşmanlarından sosyal-faşistler üzerinde duracağız. Sosyal-faşistlerin usanmadan tekrarlayıp halkımızı kandırmak amacıyla kullandıkları yaldızlı sözlerin anlamını göstermeye çalışacağız.

Bilindiği gibi, ülkemizde Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi başlıca 4 siyasi örgüt ve akım vardır. Bunlar Türkiye "Komünist" Partisi (T"K"P), Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP), Türkiye İşçi Partisi (TİP) ve Özgürlük Yolu (Özgürlük Yolu Dergisi etrafında toplanan grup) dır. Bu dört örgütten T"K"P, TSİP ve Özgürlük Yolu sosyal-faşist karekterdedirler. Bunlar Rus işbirlikçisi hakim sınıfların en gerici, en şöven, Rus sosyal-emperyalizmine en bağlı kesimini oluşturmaktadırlar. Yazımızda bu üç akım üzerinde duracağız.

Yazımızda özellikle alıntılarda adı çokça geçen (İlerici Gençler Derneği) İGD, T"K"P paralelinde faaliyet gösteren sosyal-faşist karakterde bir gençlik örgütüdür. DİSK yönetimi, T"K"P paralelindeki sosyal-faşist sendika ağalarından veya onlarla sıkı işbirliği halinde olan sendika ağalarından oluşmaktadır. Yazıda adı geçen yayın organlarından "Atılım" T"K"P'nin resmi organı olan aylık gazetedir. "İşçinin Sesi" T"K"P'nin İngiltere'de çıkardığı yarı-resmi bir organıdır. İlerici Yurtsever Gençlik İGD'nin yayın organıdır. "Kitle" TSİP'in, "Yürüyüş" TİP'in yarı-resmi haftalık dergileridir. Özgürlük Yolu ise aynı adla anılan aylık dergiyi çıkarmaktadır. Sosyal-faşist örgütler içinde, en önemli sosyal-faşist örgüt T"K"P'dir. T"K"P' Rus sosyal-emperyalizminin en sadık uşağıdır ve ona doğrudan, sıkı bağlarla bağlıdır.

sosyal-faşistlerin ağızlarından düşürmedikleri "ileri demokrasi" nedir?

Sosyal-faşistler kendilerine yakın amaç olarak "ileri demokrasi"yi seçtiklerini söylemekte ve "ileri demokrasi" adını verdikleri sosyal-faşist diktatörlüğün halkımıza "getireceği yararlar" üzerine sahte vaadlerde bulunmaktadırlar. Ama, hangi gerici vaadde bulunmamış, yalan söylememiştir? Hepimizin bildiği ünlü atasözünü hatırlayalım "Perşembenin gelişi, çarşambadan bellidir" sosyal-faşist diktatörlüğün halkımıza neler verebileceği, bugün sosyal-faşistlerin neler yaptıklarına, neleri savunduklarına, örnek aldıkları sosyal-faşist diktatörlük altındaki ülkelerde nasıl bir düzen bulunduğuna bakılarak anlaşılabilir. Halkımıza kan kusturmayı, onu en azgın zulüm ve soyguna tabi tutmayı amaçlayan sosyal-faşistlerin önce sahte vaadlerini okuyalım; sonra da daha şimdiden neler yaptıklarına bakalım.

T"K"P'nin resmi organı Atılım Nisan 1975'te şöyle yazıyor:

"Yakın amaç: İleri demokrasi aşamasında, emperyalizmin, işbirlikçilerin, yerli yabancı büyük sermayenin, toprak beylerinin egemenliğine son verilecektir. Demokratik, devrimci dönüşümler gerçekleştirilecektir. İşçi sınıfının hegemonyası sağlanacak, emekçi yığınların hem yaşam düzeyi yükseltilecek, hem de demokratik hakları genişletecek ve garanti bağlanacaktır." (Atılım,sayı;16, sayfa 3) Yine aynı sayıda;

"Her iki aşamada da işçi sınıfının emekçi yığınların emperyalizme, kapitalizme karşı kazanımları savunulacaktır. Gereğinde işçi sınıfı diktaturası kurulacaktır." (sayı:16, s.3)

Sosyal-faşist T"K"P'nin "ileri demokrasi" üzerine söyledikleri özet olarak bunlardır. Sosyal-faşistler "emperyalizmin, işbirlikçilerin, yerli yabancı büyük sermayenin, toprak beylerinin egemenliğine son verme", "işçi sınıfının hegemonyasını sağlama" olarak tanıttıkları ve "ileri demokrasi" adını verdikleri sosyal-faşist diktatörlüklerini hangi yolla, kime dayanarak gerçekleştireceklerdir? Cevabı yine sosyal-faşist "Atılım"a bırakalım.

"Silahlı kuvvetlerimizin emperyalistlerin, NATO'cuların, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarılması için savaş!" (Atılım, sayı:17, Mayıs 1975, Başlık yanında çerçevelenmiş çağrı)

Gördünüz mü "işçi sınıfı hegemonyasının" nasıl sağlanacağını? "Türk Silahlı Kuvvetleri" gibi dışarıdan bakan bir ifade de kullanılmıyor. T"K"P "silahlı kuvvetlerimiz"den bahsediyor. Hakim sınıfların devletinin en önemli baskı aracı olan Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kendi ordusu olduğunu açıkça belirtiyor. Ordu içindeki hakim sınıf kliklerinin dalaşmalarında kendi zaferini sağlamak ve diğer hakim sınıf kliklerini ordudan temizlemek için savaş çağrısında bulunuyor. T"K"P kendi ağzıyla, hakim sınıfların bir kanadını teşkil ettiğini ve devleti ele geçirerek mevcut devlet cihazını, kendi gerici amaçları için kullanmayı düşündüğünü açıkça belirtiyor. Ama sadece bu kadar değil... Yine Atılım'ın söylediklerini izleyelim.

"Silahlı Kuvvetler, emperyalizmin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarılmalı, halkımızın ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi için emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı yürüttüğü savaşa destek olmalıdır." (Atılım, sayı:16, sayfa 1)

"Silahlı kuvvetlerdeki yurtsever subaylar anti-emperyalist, demokratik görüşlere doğru dönüyor. Bu gelişme ulusal bağımsızlık ve demokrasi için verilen savaşın önemli kazanımlarından biridir.

TKP, silahlı kuvvetleri devrimci hareketin önemli bir kolu saymaktadır. Faşizmi yumruk yapan Demirel'in karma hükümetini alaşağı etmek ve ilerici, halkçı bir hükümet kurmak için sürdürülen savaşa ordu destek olmalıdır" (Atılım, sayı:16, s.4)

"Silahlı kuvvetlerdeki yurtseverler devrim hareketinin vurucu gücüdür. 27 Mayıs'ta bu güç burjuvazinin katılaşmış yapısında çatlaklar açmakla, işçi hareketinin, öteki demokratik akımların gelişmesine sınırlı da olsa yol açtı. Ordudaki devrimci öğeler anti-emperyalist, demokratik hareketin amaçlarına ulaşmasına daha geniş ölçüde yardımcı olabilir." (Atılım, sayı:5, s.8)

"Ordu içindeki yurtseverler, ilerici, anti-emperyalist, anti-faşist burjuva çevreleri, orta tabakalar, ilerici, devrimci aydınlar, gençlik büyük bir savaş potansiyelidir. Bu potansiyel aynı zamanda demokratik, anti-emperyalist bir hükümetin işbaşına getirilmesinin de dayanak noktalarından biridir. Bu dayanak noktaları ile günümüzün başlıca sorunlarının çözümü için bağlaşıklıklar kurmanın olasılığı vardır." (Atılım, sayı:5, s:8)

"Ülkemizde işbirlikçilerin kanlı saldırı politikasını, sıkıyönetim tehditlerini boşa çıkaracak, hükümeti ve onu destekleyen yerli yabancı büyük sermaye çevrelerini, emperyalizmi yenilgiye uğratacak, bu hükümeti devirecek ve demokratik bir hükümeti işbaşına getirecek güçler vardır. Bu güçler silahlı kuvvetlerde de önemli ölçüde gelişiyor." (Atılım, sayı.37, Ocak 1977, s1)

İşte sosyal-faşistlerin, ordu ve ordunun "ileri demokrasi" mücadelesindeki yeri üzerine söyledikleri bunlar. Özetle sosyal-faşistler şöyle diyorlar: "Silahlı kuvvetlerimiz" Amerikancı faşistlerden temizlenmeli orduda, sosyal-faşist hakimiyet sağlanmalıdır. Ordu içindeki sosyal-faşistler ve diğer Rus işbirlikçileri sosyal-faşist diktatörlüğün gerçekleşmesinde vurucu güçtürler. Toplumun diğer kesimlerinde, yani sendikalarda, gençlik içinde, burjuva çevrelerde, aydınlar içinde geliştirilecek faaliyet, vurucu gücün darbesiyle tamamlanacak ve sosyal-faşist bir iktidar işbaşına gelecektir. T"K"P orduyu sosyal-faşist hareketin önemli bir kolu olarak görmekte ve ordu içindeki faaliyetini yoğunlaştırmaktadır. Ordu içindeki sosyal-faşist faaliyet belirli bir ilerleme sağlamıştır.

Sosyal-faşistlerin değişik kelimelerle anlattıkları budur. Elbette onlar "ulusal bağımsızlık", "demokrasi", "halkımızın mücadelesi", "anti-emperyalizm", "anti-faşizm" gibi parlak sözlerle gerçek amaçlarını gizlemeyi ihmal etmiyorlar.

Dikkat edilirse, sosyal-faşistler,"silahlı kuvvetlerimiz", "ordu destek olmalıdır", "silahlı kuvvetler .... kurtarılmalı" "TKP, silahlı kuvvetleri devrimci hareketin önemli bir kolu saymaktadır" gibi sözler sarfediyorlar. Açıkça görülebileceği gibi sosyal-faşistleri orduyu bütün olarak ele almaktadırlar ve devlet cihazını parçalamak gibi bir amaçları yoktur. Tam tersine onlar mevcut devleti ele geçirerek kendi amaçları için kullanmak hesabındadırlar. Şimdi Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e baş vurarak bunun anlamını görelim.

"Paris Komünü, özellikle bir şeyi 'işçi sınıfının hazır bir devlet makinesini ele geçirip onu kendi hesabına kullanmak la yetinemeyeceğini' tanıtlamıştır" (Marks-Engels, Komünist Manifesto, s.16-17)

"... üzerinde özel bir dikkatle durulması gereken şey, Marks'ın askeri ve bürokratik devlet makinesinin parçalanması 'bütün gerçek halk devrimlerinin ilk koşuludur' biçimindeki o çok derin düşüncesidir" (Lenin, Devlet ve İhtilal, s.45)

"Devrim, ancak proletarya ve köylüleri kapsayarak 'halk' devrimi olabilir ve çoğunluğu gerçekten harekete sürükleyebilirdi. Halk, işte bu iki sınıftan oluşuyordu. Bu iki sınıf 'bürokratik ve askeri makine'

Jİ VE

İ GİZLEYEMİYOR

onları horladığı, ezdiği sömürdüğü için bir leşmişti. "Halk''ın, halk çoğunluğunun, işçilerin ve köylü çoğunluğunun çıkarı, gerçekten bu makineyi kırmak'ta, onu parçalamak'tadır; yoksul köylülerle proleterler arasındaki özgür bağlaşmanın 'ilk koşulu' budur; ve bu bağlaşma olmaksızın, sağlam demokrasi olmaz, sosyalist dönüşüm olmaz" (Lenin, Devlet ve İhtilal, s.46)

"Burjuva devlet aygıtı zor kullanarak yok edilmeden ve yerine yenisi konulmadan, proletarya devrimi imkansızdır." (Lenin,Nakleden Stalin, Leninizmin Esasları, s.57)

"4) Burjuva devrimi, bir sömürücü topluluk yerine başka bir sömürücü topluluğu iktidara geçirmekle sınırlanmıştır; ayrıca, eskimiş devlet makinesinin parçalanmaya da ihtiyacı yoktur. Oysa proletarya devrimi,bütün sömürücü grupları, hangisi olursa olsun iktidardan devirir, ayrıca eskimiş devlet makinesini parçalamaktan ve onun yerine yenisini koymaktan vazgeçemez." (Stalin, Leninizmin Esasları, s.142)

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in belirttikleri gibi halk devrimi (veya proletarya) gerici sömürücü sınıflara hizmet eden devlet makinesini muhafaza ederek gerçekleştirilemez. Bütün halk devrimlerinin zorunlu şartı gerici sömürücü sınıflara ait mevcut devlet cihazını kırmak, ve onun yerine demokratik halk diktatörlüğünü (veya proletarya diktatörlüğünü) örgütlemektir.Ancak sömürücü sınıflar, bir başka sömürücü sınıfa ait olan devlet makinasını devralarak ondan kendi sınıf emelleri için yararlanabilirler. İşçi sınıfı için böyle bir imkan, olamaz, gerici devlet cihazını parçalamak zorunludur.

Yukarıdaki alıntılardan görüldüğü gibi sosyal-faşistler Amerikancı hakim sınıfların egemen olduğu devlet cihazını muhafaza ederek "ileri demokrasi" adını verdikleri sosyal-faşist diktatörlüklerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Bu da onların hakim sınıfların Rus işbirlikçisi kanadını temsil ettiklerini açıkça gösteriyor. Çünkü söz konusu olan devlet cihazının halk devrimiyle parçalanması değil, Amerikan işbirlikçisi bir sömürücü sınıf grubunun yerini Rus işbirlikçisi bir sömürücü sınıf grubunun almasıdır. Bir başka deyişle devlet üzerinde farklı emperyalistlere bağlı hakim sınıf gruplarından birinin diğerinin yerine hakimiyet kazanmasıdır. Sosyal-faşistler "silahlı kuvvetlerimiz", "vurucu güç" ve "devrimci hareketin önemli bir kolu"dur sözleriyle bu gerçeği itiraf etmektedirler.

Gelelim sosyal-faşistlerin "gereğinde işçi sınıfı diktaturası kurulacaktır" (Atılım, sayı:16, s.3) sözlerine... Her şeyden önce işçi sınıfı (proletarya) diktatörlüğünü vazgeçilebilir, gerektiğinde kullanılabilir bir araç seviyesine indirgemek Marksizm-Leninizme taban tabana zıttır. Bu konuda Lenin şunları söylüyor:

"Marks'ın devlet öğretisinin özünü bir diktaturasının, yalnızca genel olarak bütün sınıflı toplumlar için, yalnızca burjuvaziyi devirecek olan proletarya için değil, ayrıca kapitalizmi 'sınıfsız' toplum'dan komünizmden ayıran tarihsel dönemin tümü için zorunlu olduğunu anlayanlar, yalnız onlar , iyice kavramışlardır,.. Elbette kapitalizmden komünizme geçiş de, siyasal biçimler bakımından, büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalamaz; ama hepsinin özü, zorunlu olarak aynı kalacaktır: Proletarya diktaturası" (Lenin, Devlet ve İhtilal, s.40-41)

Görüldüğü gibi proletarya diktatörlüğü isteğe bağlı (ihtiyari) değil, zorunludur . Hemen şunu belirtelim. Sosyal-faşistlerin bu konudaki görüşleri Marksizm-Leninizme ne derece ters düştüğünü göstermemiz, onların Marksizm-Leninizm cilasıyla sundukları görüşlerinin, Marksizm-Leninizmle en küçük ilişkisinin bulunmadığını sergileyebilmek içindir. Sosyal-faşistler için Marksizm-Leninizm, gerici amaçlarını gizleyebilmek için sadece bir ciladır.

Sosyal-faşistler, "işçi sınıfı diktaturası" terimiyle, sosyal-faşist diktatörlüğü kasdetmektedirler. Peki, sosyal-faşistlerin böyle bir diktatörlüğü "gereğinde" kuraçaklarını söylemelerinin anlamı nedir?

Bunun tek anlamı vardır. Sosyal-faşistlerin "ileri demokrasi" adını verdikleri şey Rus sosyal-emperyalizmine köleliği getirecek olan, onlara mevki rahat sömürü ve faaliyet imkanı sağlayacak bir diktatörlüktür. Elbette bunun en ideal şekli sosyal-faşistlerin kendi kliklerinin diktatörlüğüdür. Ancak sosyal-faşistlerin bunu gerçekleştirmeye güç yetiremedikleri bir ortamda, Rus sosyal-emperyalizmine bağlı ve sosyal-faşistlere yüksek mevkiler, rahat çalışma ve geniş sömürü imkanı sağlayacak bir iktidarı gerçekleşebilir. Böyle bir durum sosyal-faşistlere göre "ileri demokrasi"nin gerçekleşmesidir. Bu yüzden "ileri demokrasi" sadece kendi sosyal-faşist diktatörlüklerine bağlanamaz. "Gereğinde" böyle bir diktatörlük kurulabilir; ancak yurdumuzu Rus sosyal emperyalizmine bağlayan bir diktatörlük de "ileri demokrasi" adını verdikleri kölelik şartlarını gerçekleştirebilir.

perşembenin gelişi çarşambadan bellidir

Sosyal-faşistler "ileri demokrasi" adını verdikleri diktatörlüğün "demokratik dönüşümleri gerçekleştirece"ğini, "emekçi yığınların hem yaşam düzeyi"nin yükseltileceğini, "hem de demokratik hakları"nın genişletileceğini ve "garantiye bağlanacağı"nı söylüyorlar:

Sosyal-faşistlerin yalanlarını mücadeleyle yakından ilgilenenler iyi bilmektedirler. DİSK yönetimindeki sosyal-faşistlerin işçileri nasıl sattıklarını patronla anlaşarak işçileri nasıl sokağa attıklarını direnen işçilerin ve ailelerini nasıl açlığa mahkum ettiklerini, ya da sendika içi muhalefeti açlıkla "terbiye" etme yolunu tuttuklarını devrimciler ve halk yığınları yakından bilmektedir. Bu gerçek her geçen gün daha geniş yığınlarca öğrenilmekte, kavranmaktadır. Bütün bunları yapanların "emekçi yığınların yaşam düzeyinin yükseltileceği" vaadine kim inanır?

"Emekçi yığınların.... demokratik hakları"nın genişletilip "garantiye bağlanacağı" vaadinin gerçek anlamını DİSK, TÖB-DER, TÜS-DER gibi sosyal-faşist yönetim altındaki örgütlerin üyeleri kendi tecrübeleriyle gitgide daha iyi öğrenmektedirler ; sosyal-faşist saldırıya uğrayan halk kitleleri gittikçe daha yakından tanımaktadırlar. Sosyal-faşistler Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi TİP üye ve taraftarlarına bile tahammül edememekte TİP'lileri kitle örgütlerinden tasfiye etmektedirler. Yurtseverlere, devrimcilere yapılan baskının defalarca fazla olduğu kolayca tahmin edilebilir; gerçek te böyledir. Gelecekte emekçilerin demokratik haklarının genişletilip garantiye bağlanacağı vaadinde bulunan sosyal-faşistler, bugün bütün bunları yaparken, bir yandan da "demokrasi", "tabanın söz ve karar sahibi olması" gibi yalanları alabildiğine yaymaktadırlar. Bugün sosyal-faşist amaçlarına engel olanlara saldıran kitle örgütlerinden tasfiye edenler, sosyal faşist diktatörlük altında çok daha fazlasını gerçekleştirmeye hazırlanmaktadırlar. Mitinglerde, kitle gösterilerinde, Rus sosyal emperyalizmine ve sosyal-faşizme karşı slogan atan yurtseverlere, devrimcilere saldıranların, dudaklarındaki "demokrasi" sözü ve vaadi kaba bir demagoji ve alçakça bir yalandır. Hemen her gün ortaya çıkan bu tür olayları aktarmayı bir yana bırakarak, Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi TİP'e sosyal-faşistlerce yöneltilen baskılar karşısında, TİP'in yarı-resmi organı "Yürüyüş" dergisinin feryadını izleyelim. Devrimci ve yurtseverlere saldırı faaliyetini aksatmayan, devrimcilere karşı sosyal-faşist baskıları destekleyen "Yürüyüş" kendisine yönelen sosyal-faşist saldırılardan bakın nasıl yakınıyor.

"İGD bir kitle örgütü olamadı. Bu iddiayla ortaya çıktı. Ama olamadı. DİSK yöneticilerinin emrinde bir vurucu güç olmaktan öte gidemediler. Sendika lokallerini bunlara bastırtılar. Beton-İş ve Ağaç-Sen sendikalarının kurucuları arasında İGD'liler bulundu. Bursa mitinginde sosyalistlere bunlar saldırdılar. Temsilcilik seçimlerinde de güvenlik önlemleri İGD'li kabadayılar tarafından alındı. Bir bölüm basın mensubu içeriye sokulmadı. İçeriye alınmayan basın mensuplarının sağ basının temsilcileri oldukları gibi keskin bir sol gerekçe öne sürüldü. DİSK'e bağlı Keramik-İş İzmir Şube Başkanı elinde davetiye olmadığı gerekçesiyle içeriye alınmadı ve tartaklanarak kapıdan uzaklaştırıldı. Ardından elinde davetiye bulunan TÜM-DER Şube Başkanı 'geç kaldın' gerekçesiyle toplantıya alınmadı. Genel-İş'in taşradan gelen bir bölüm delegesi aynı muameleye tabi tutuldu. Sosyal-İş delegasyonu tam saatinde toplantı yerine geldi. İGD'liler aldıkları talimat uyarınca Sosyal-İş'in seçimlere katılamıyacağını söylediler." (Yürüyüş, sayı:97, sayfa:16)

Yürüyüş DİSK 3. Bölge Temsilciliği için şunları yazıyor:

"Seçimlerin nasıl ve ne zaman yapılacağı, eski tüzüğe göre mi, yoksa yeni tüzüğe göre mi yapılacağı konuları uzun süre açıklığa kavuşmadı. Adaylık için başvurma süresi ve koşulları ancak özel gayretlerle öğrenilebiliyordu. Adaylıkların DİSK genel merkezince onaylanması koşulu anti-demokratik bir uygulama olarak sırıtıyordu. Aday olma süresinin sınırlandırılması da aynı uygulamanın bir parçası olarak görülüyordu. Onay mekanizmasının Maden-İş'in Ereğli Bölge Temsilciliği seçimlerinde nasıl çalıştırıldığı henüz belleklerden silinmedi. Maden-İş yöneticileri bu seçimler için başvuran 5 adaydan kendilerine uygun olan sadece bir tanesine onay vermişlerdi. Taban DİSK üst yönetiminin istediği adayı seçmekten böylece 'söz ve karar sahibi' oluyordu." (Yürüyüş, Sayı:97, s.16)

Sosyal-faşist 'demokrasi" (!) işte böyle işliyor. Yüzlerce örnekten bir kaçını yine Yürüyüş'ten veya belgelerden öğrenelim: sosyal-faşistlerin yönetimindeki TÜS-DER yöneticileri 12.8.1976 tarihli "TÜS-DER Ajansı"nda 6 devrimciyi dernekten ihraç kararlarını bakın nasıl açıklıyorlar. Bir çok uydurma gerekçe içinde, gerçek sebebi üstü kapalı şekilde ortaya koyan ve sosyal-faşistlerin bir kitle örgütündeki "demokrasi" anlayışlarını belirten bölümleri okuyalım:

"- İşçi sınıfının biliminin gerektirdiği örgüt bütünlüğü ve disiplinini geri plana iterek, doğruyu tekellerinde kabul etmeleri,

- Yönetici kadroya karşı, devrimci saygı ve devrimci kardeşlik hudutlarını zedeleyen davranışlarda bulunmaları,

- ... TÜS-DER Genel Kurulu ve Tüzüğünün TÜS-DER'in her görüşün sorumsuzca savunulduğu disiplinsiz bir örgüt olmaması için işçi sınıfının mücadelesine ve bilimine sım sıkı bağlayıcı kararlar getirmesine rağmen TÜS-DER'de her fraksiyonun temsil edilmesini savunmaları,

- ... nicelik gücü Ankara'da 2.500 TÜS-DER üyesi içinde 13 kişiyi geçmeyen TÜS DER örgütüne karşı olan ayrılıkçı grup için de yer almaları,

- Dernek içinde .... bireysel önerilerini kapsayan program önermeleri,"

Sosyal-faşistlerin gerekçelerinin bir bölümü bunlar. "İşçi sınıfı bilimi" diye yutturulmaya çalışılan şeyin sosyal-faşist teori ve siyaset olduğunu, sosyal-faşistleri eleştirmenin ise "yönetici kadroya karşı devrimci saygı"yı zedelemek olarak nitelendirildiğini hatırlarsak, sosyal-faşist "demokrasi"nin (!) anlamı ortaya çıkar. Sosyal faşistler ayrı görüşlere ve ayrı programlara tahammülleri olmadığını açıkça belirtiyorlar. Sosyal-faşist "demokrasi"nin (!) içyüzü budur. Bu karardan bir süre sonra yapılan TÜS-DER kongresindeki sosyal-faşist oyunlar dikkate alındığında, sosyal-faşistlerin genel kurula saygı göstermediklerini;genel kurulun adını sosyal-faşist amaçlarına kılıf yaptıklarını kolayca anlayabiliriz.

Sosyal-faşistlerin TÖB-DER üyesi yurtsever öğretmenleri ihraç istemiyle disiplin kuruluna verdikleri bilinmektedir. Sosyal-faşistlerin "demokrasi" adına her yerde uyguladıkları sosyal-faşist baskıdır.

Devamı sayfa 15'de

Büyük Marksist-Leninist, Ölümsüz Önder Stalin'i Anıyoruz

STALİN'İN FİKİRLERİ, MODERN REVİZYONİZME KARŞI GÜÇLÜ BİR SİLAHTIR

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının büyük Marksist-Leninist önderi, Rusya proletaryasının dirayetli yol göstericisi ve bütün mücadelesi boyunca, Lenin'in silah arkadaşı, yüce Stalin,5Mart 1953'de bedenen bu dünyadan göçtü. O, bütün hayatını Rusya ve dünya proletaryası ve ezilen halklarının kurtuluşuna adadı. Şahsı için hiçbir menfaat düşünmeden proletarya davasına hizmet etti. Devrimin hazırlık yıllarında ve proletarya diktatörlüğünün uygulanışında bütün pratik görevleri yerine getirdi. Sonuna kadar bir proletarya savaşçısı olarak yürüdü.

O, dünya proletaryasına yol gösteren, Marksizm-Leninizm'i koruyup geliştiren, katkılarıyla zenginleştiren, deha ve bilge bir Marksist-Leninisttir. Bugün Stalin'i anmak, onun fikirlerine sıkı sıkıya sarılmak ve her türlü saldırıya karşı korumakla mümkündür. O'nun Marksizm-Leninizm'i devralıp, gözbebeği gibi koruması, sapmalara ve ihanet akımlarına karşı verdiği kararlı mücadeleyi, Marksizm-Leninizm'i revizyona tabi tutma girişimlerini nasıl boşa çıkardığını kavramalı ve örnek almalıyız. Tavrını örnek olarak, O'na olan sorumluluğumuzu kavrayabilir ve yolunu takip edebiliriz. Bugün Stalin'e karşı tavır, bir ilke meselesidir. Siyasi, ideolojik çizgi meselesidir. Marksist-Leninistler ile revizyonistler ve her türden gericileri birbirinden ayıran ölçülerden birisidir.

Stalin, emperyalizm çağında milli sorunun çözümü konusunda derin fikirler geliştirdi. Devrim öncesinde, partinin inşası yıllarında, proletaryanın milli sorundaki görevlerini bizzat tesbit etti ve Leninizm'in bu konudaki teorilerinin oluşturulmasında büyük payı oldu. Milli meselede bütün şoven-milliyetçi akımları mahkum etti ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı'nın ne anlama geldiğini açıklığa kavuşturdu. Milli meseleyi, proletarya devrimi davasına bağlayan, bağları belirtti. Bund Milliyetçilerinin ileri sürdüğü , proletaryayı milliyetlerine göre, ayrı ayrı örgütleme anlayışını mahkum etti. Ekim Devrimi sonrasında, değişen şartlara bağlı olarak, Milli meselenin nasıl ele alınması gerektiğini tesbit etti, Marksizm'in yaşayan ruhunun, hayata nasıl uygulandığını ustaca ortaya koydu. Ekim Devrimi sonrasında milli sorunun artık, ülkelerin iç sorunu olmaktan çıkarak, uluslararası bir mesele haline geldiğini tesbit etti. Milli mücadelenin proletarya devriminin yedek gücü haline geldiğini, ondan ayrılamayacağını isbat etti. Çağımızda, milli sorunun emperyalist zincirden koparak çözülebileceğini belirtti. Milli sorunun eninde sonunda bir sınıf mücadelesi, emperyalist soyguncular ve dayanaklarıyla ezilen halk yığınları arasındaki bir mücadele olduğunu ve ancak devrimle çözülebileceğini özellikle vurgulayarak, meselenin çözümünün toprak sorununa bağlı olduğunu gösterdi. Bunu bir anayasal soruna indirgemek isteyen Semiç vb. reformcuları mahkum etti. Emperyalizm yıkılmadan -ayrı bir devlet kurmayla sonuçlansa bile- milli sorunun çözülemeyeceğini belirterek, milli mücadelenin ancak proletarya önderliğinde ve devrimin tabanına dayanılarak başarıya ulaştırılabileceğini gösterdi. O hakim millet şovenizmine karşı mücadele ederken, ezilen milletin devrimcilerinin de, dar milliyetçiliği ve "ulusal içe kapanma" eğilimleriyle de mücadele etti. Milli meselede, Stalin'e karşı çıkmak, Lenin'e karşı çıkmaktır. O, bu konu'da büyük bir Marksist-Leninist teorisyen idi. Onun eserlerini ilk defa Lenin okudu ve onayladı.

Uluslararası planda, emperyalizmi zayıflatan bütün milli hareketleri destekledi, onlara yardım etti. Emperyalizmi güçlendiren milli hareketlerin gerici muhtevasını sergiledi ve bunların desteklenemeyeceğini ortaya koydu. Komintern içinde dünya komünist hareketinin güçlenmesi için elinden gelen çabayı sarfetti. II. Dünya Savaşından sonra da bir Enfermasyon Bürosu kurdurarak, dünya devrimcilerinin tecrübe alış-verişi yapmalarını sağladı.

Stalin, silah arkadaşı Yüce Lenin'le birlikte proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğünün kuruluşu yıllarında omuz omuza mücadele etti. Lenin'in ölümünden sonra da onun eserini titizlikle korudu. Özellikle, burjuvazinin uşakları olan parti içindeki muhalefete karşı taviz vermeden mücadele etti.Muhalefetin, Lenin'i sözde yücelten fakat Leninizm'in özünü ortadan kaldırmayı ve proletarya diktatörlüğünü, burjuva diktatörlüğüne dönüştürmeyi hedef alan sinsi faaliyetini açığa çıkardı. Leninizm'in ilkelerini

bütün canlılığıyla, Troçki, Kamenev, Zinovyev, Radek, Buharin ve şürekasından meydana gelen muhalefet blokuna karşı savundu. Bunların, emperyalistlerle birlikte, Sovyet iktidarını yıkmaya yönelik gizli komplolarını ortaya çıkardı. Onlara karşı taviz vermeden mücadele etti. Muhalefet blokunun örgütledikleri ajan teşkilatını darmadağın etti. Onlara hakkettikleri cezayı verdi. Troçki ülkeden sürgün edildi, yurt dışında Sovyetleri yıkmak için faaliyetine devam etti. Stalin artık Troçkizmin emperyalist ajanı bir katiller ve komplocular çetesi haline geldiğini belirtti. Böylece Sovyetlerde sınıf mücadelesinin şiddetle sürdürüldüğünü ve daha önce halk içinde varolan çelişmelerin belirli şartlar altında uzlaşmaz hale gelebileceğini bizzat yaşadı.

Parti içi mücadelelerde, ilkelerden asla taviz vermedi. İlkelerin uzlaşamayacağını, aksine galebe çalacağını söyledi. Parti içi mücadele olmadan, partinin hayatının duracağını gösterdi. Lenin'in parti öğretisini daha da geliştirdi.

Stalin'in öğretileri içinde en önemlilerinden birisi de; şüphesiz, emperyalizm ve savaş konusundaki tezleridir. O, Leninizm'in bu konudaki teorileri ni II. Dünya Savaşı öncesi ve sırasında bizzat hayat içinde derinleştirdi.

1930'larda emperyalizmin içine düştüğü derin buhranı tahlil etti, proletaryanın bu konudaki taktiklerini geliştirdi. Kapitalizmin, içine düştüğü derin buhranın tesadüfi bir olay değil, sistemin bağrında var olan çelişmeler dolayısıyla, kaçınılmaz olduğunu belirtti.

Tekelci kapitalizm, buhranlarından kurtulmak için daima savaşa başvurmak zorundadır. Bütün üretim dallarında buhran gürüldüğü halde savaş sanayii durmadan gelişmesine devam eder. Stalin "çünkü emperyalizm için, savaş daima gereklidir. Savaş, dünyayı paylaşmanın, yeni pazarlar elde etmenin, hammadde kaynaklarına el koymanın ve sermaye için yeni etki alanları yaratmanın tek yoludur." diyerek, emperyalizmin karekterinin değiştiği, barışçı hale geldiği yolundaki, kautsky'ci, revizyonist tezleri yere çaldı. Emperyalizm yokolmadan savaşın kaçınılmaz olduğunu belirtti.

Bu konudaki doğru tezleri sayesinde, Sovyetler Birliği'ni büyük zorluklar içinde olmalarına rağmen, faşist saldırganların yıkımından korudu. Stalin in önderliğinde Sovyet halkı hiç bir dış yardım olmadan, savaş yıkıntılarını onardı, temel endüstri ve sanayi inşa etti. II. Dünya savaşından sonra gelişen atom bombalarının güçsüz,tarihi yaratan gücün ise yalnızca halk olabileceğini vurguladı.

Stalin, 30 yıl boyunca Sovyetler Birliği'nde Leninizmi hakim kıldı ve uyguladı. Bugün Stalin'in fikirleri, modern revizyonizme karşı mücadelede, güçlü bir silahtır. O'nun fikirlerinin özünü ortaya çıkartmak, daima canlı, diri tutmak ve her türlü revizyonist yalan ve tahrifata karşı savunmak devrimci bir görevdir. Özellikle Lenin'e Stalin'e ihanet eden onların ölümsüz eserlerine saldıran Sovyet modern revizyonistleri, gerçekleri örtbas etmeye, Lenin ve Stalin'in fikirlerinin özünü gözlerden saklayarak, geçersiz hale getirmeye çalışıyorlar.

SBKP 20. Kongresinde parti yönetimini gasbeden Kruşçev ve takipçisi, sosyal-faşist Brejnev'in ortalığa yaydığı revizyonist zırvalar, Lenin ve Stalin'in fikirleriyle taban tabana zıttır. Ama dönek Kautsky'nin, Menşeviklerin, Troçkist ve emperyalist ajanı parti aleyhtarı muhalefet blokunun fikirleriyle aynıdır. Kruşçev ve takipçisi sosyal-faşist Brejnev, Stalin'in, sonuna kadar koruduğu ve sağlamlaştırdığı proletarya diktatörlüğünü ortadan kaldırarak işe başladılar. Sovyetlerde sınıf farklarının kalmadığını, emperyalizmin karekter değiştirdiğini ve barışçı yollardan yenilebileceğini iddia ettiler. Lenin'in öğrencisi ve sadık takipçisi olan Stalin'in proletarya diktatörlüğü uygulamasına son verdiler. Parti içinde Stalincileri (yani gerçek Marksist-Leninistleri) tasfiye ettiler.

Revizyonistler sahtekarca bir tavırla Lenin'e sahip çıkıp,Stalin'e saldırdılar. Oysa Stalin, Lenin'in öğrencisi ve sadık bir takipçisidir. Aslında onlar Stalin'e saldırmakla yaşayan Leninizm'e saldırmış oldular. O'nu saldırgan ve zorba gösterenler, şövenist ve oportünist partiler dir. SBKP'nin yeni yöneticileri de aynı soydan gericidirler.

Kruşçev, Brejnev ve takipçileri, Stalin'in dış politikasını değiştirdiler. Emperyalizme karşı mücadeleleri destekleyecek yerde, onunla uzlaştılar. Sömürge ve yarı-sömürgelerin silahlı mücadelelerine, dünya savaşı çıkartabilir diye karşı çıktılar. Stalin'in Varşova Paktından attığı Yugoslav revizyonistlerini affettiler ve onunla birleştiler. "Sınırlı egemenlik" teorileri ile kendilerine bağladıkları ülkelerin iç işlerine müdahale ettiler. Stalin'e saldırarak ve revizyonist tezler geliştirerek işe başlayan modern revizyonistler, sonunda, sosyal-faşist bir niteliğe büründüler. Lenin'in, Stalin'in devrimci Sovyetleri Birliği'ni, sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdiler. Bugün Stalin, ona düşman olan, Brejnev sosyal faşistlerine karşı mücadele edilerek savunulabilir. En başta, Sovyet proletaryasının, sosyal-faşist Rus diktatörlüğünü yıkarak Stalin ve Lenin'in eserini koruyacaklarına, onların ruhunu eskisinden daha fazla canlandıracaklarına inanıyoruz. Bütün dünya Marksist-Leninistleri, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı Stalin'in fikirlerini yaratıcılıkla uygulayarak ona karşı sorumluluklarını yerine getireceklerdir.

Ülkemizde, proleter devrimcileri, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyi iki süper devlete karşı mücadele ile birlikte kararlılıkla yürüterek Stalin'e olan bağlılıklarını gös tereceklerdir.

HALKIN BİRLİĞİ Bir Grup BEKO İşçisiyle Konuştu:

«tecrübeler kulağımıza küpe olmalıdır»

H.B.- İşten atılmanız nasıl oldu? Mücadelenizle birlikte anlatır mısınız?

- Biz Sütlüce'deki BEKO televizyon fabrikasında çalışan 620 kadar işçiyiz. İşyerimizde yetkili sendika DİSK'e bağlı Maden-İş'tir. İşyerimizde Maden-İş'e yetki 1974 yılı sonlarında kamuoyuna "Adliye Yürüyüşü" diye geçen 620 işçinin kadın, kız yaşlı, genç adliye önündeki polis ve panzerlere karşı verdiği onurlu ve kararlı mücadelesi neticesi Türkiye'de ilk defa İş Mahkemesi yoluyla referandum sonucu yetki Cevher-İş'ten DİSK'li Maden-İş'e verildi.

Maden-İş yetkiyi aldıktan sonra sözleşmenin ilk maddesi sendikal mücadele nedeniyle işten atılan ön saftaki 8 arkadaşın işe alınmasıydı. Fakat bu arkadaşlar sendikanın pasif, uzlaşıcı tutumu nedeniyle işe alınmadı. "BEKO işçisi greve gitmez, faşizm gelir" palavrası ile sendika patronla uzlaştı. Bunun sonucu Koç Holding'le o yıl en düşük sözleşmeyi biz yapmış olduk.

Sözleşme imzalandıktan sonra fabrikada işçilerle yapılan toplantıda Kemal Türkler işveren temsilcisi ile gayet canciğer bir şekilde fabrika yemekhanesinde işçilere yaptığı konuşmasında "DİSK büyüktür, güçlüdür", "barış", "demokrasi" dedikten sonra "arkadaşlar iyi patronlar vardır, kötü patronlar vardır" diye patronları ayırdı. Ona göre DİSK'i kabul edenler iyi patrondur, kabul etmiyenler ise kötü patrondur. Koç Holding'e ait birçok işyerinde yetki DİSK'e bağlı sendikalarındır. O halde demek ki Türkiye'de en iyi patron Vehbi Koç'tur.

Maden-İş'in işyerimizde ipleri eline geçirmesiyle birlikte işyerindeki ilerici ve devrimci arkadaşların nereye gidip geldiklerini 14. Bölgeye gammaz layan bir istihbarat ağı kuruldu. Civardaki "devrimci Kültür Dernekleri"ne giden işçileri baştemsilcimiz ve Maden-İş'in sicilli uşağı Mustafa Atar derhal 14. Bölgeye ve Merkeze ihbar ediyordu.Baştemsilci işverene on kere filan bizden 5-6 arkadaşın atılması teklifini yaptı. Fakat tabanın tepkisinden korktuklarından atamadılar.

Maden-İş göbekçileri sürekli "bizde taban söz ve karar sabihidir" derler. Fakat bizde taa baştan itibaren tabana sırt çevrildi. Temsilciler seçimle değil atama ile yaptırıldı. Daha sonra çık istendiği halde işçi sınıfının adına leke sürmekten başka bir görevi olmayan temsilcileri iki yıl görevde tuttular. Temsilciler işçi sınıfının gelişen mücadelesini engellemek için tüm namussuzluklara baş vurdular. Fabrika içinde kadın-erkek ilişkilerini yozlaştırdılar.

Nihayet bu temsilcilerin değiştirilmesi için tabandan gelen baskılar yoğunlaşınca göstermelik temsilcilik seçimlerinin yapılması 1976 Mart'ında kabul edildi. Bu seçimler fabrikada işçi sınıfından yana olanlar la işçi sınıfını kendine sermaye edenleri birbirinden ayırmaya yaradı. Seçimlere iki liste olarak girme kesinleşti. Baştemsilci Mustafa Atar ve takımı 14. Bölge ve Merkezin çömezliğini fayıkıyla yapıyorlardı. Devrimci muhalefeti zayıf düşürmek için bölge ve merkezdeki revizyonist sendika ağalarıyla yapılabilecek tüm adilikleri yaptılar. Önce "bunlar maocudur" dediler. İşçiler buna alışmışlardı. Pek aldırmadılar. Hatta pek çoğu "öyleyse bizde maocuyuz" dediler. Bu sökmeyince sonra "bunlar Otomobil-İş sendikasını getiriyorlar" dediler. Bu da pek sökmedi. Bu kez sendikan ıngerici tüzüğüne ve bölge yönetim kurulunun devrimci muhalefeti engelleyen kararlarına bel bağladılar.

Devrimci muhalefet ise bir taraftan seçim hazırlıklarını yapıyor, bir taraftan da Maden-İş'in gerçek yüzünü işçilere gösteriyordu. Fabrikada seçim öncesi durum muazzam şekilde devrimcilerin lehine idi.

Seçime bu ortamda gidildi. Seçim günü devrimci işçilerin hazırladıkları liste kağıtlarını, seçim sandığının başındaki sendikacılar aykırı buldular. Almadılar. Kendi temin ettikleri kağıtları kullandırdılar. Çün kü bizim hazırladığımız listeleri oy pusulası olarak kabul etselerdi bir oyun yapamazlardı. Bize kaç kişi oy kullanmışsa belli olurdu. Bu onların oyunları için engeldi. O yüzden kabul etmediler. Bize ait listeleri yırttılar. Bizim seçilme şansımız bu kadar yüksek olduğu halde maalesef seçimi kaybettik. Bunda sendika ağalarına en büyük yardımı bu konuda uzmanlaşmış sicilli revizyonist Demirdöküm baştemsilcisi Turgut Alaağaç, 14. Bölge başkanı Celal Alçınkaya, Demirdökümden Yaşar Soyka yaptılar. Hatta Yaşar Soy ka üç ay kadar sonra Mustafa Atar'la arası açılınca "onu biz kazandırdık" diye işçilere anlattı.

Biz bu işin içindeki esas oyunu ortaya çıkartmak için seçimin demokratik yapılmadığını, işçilerin attıkları oyların değil kendi istedikleri sonuçları sandıktan çıkardıklarını ispatlamak için imza topladık. İmzanın amacı seçimin demokratik olmadığı ve onun içinde yenilenmesi talebi idi. İlk iki günde toplam 400 imza toplandı.

Ortaya çıkan gerçek şu idi: Seçime açıkca karşı çıkan, sendikaya açıkca ismi ve imzasıyla karşı çıkan, imzasız oy pusulasını haydi haydi atardı. O halde bu 400 civarındaki ismiyle imza atanların hepsi olmasa da büyük çoğunluğu bize oy vermişti. Zaten temsilci seçilmek için 200 oy yeterli idi.

400 imza toplandıktan sonra bu durum; seçimin yenilenmesi isteği bir grup arkadaş tarafından Maden-İş genel merkezinde örgütlenme dairesi müdürü Şinasi Kaya'ya iletildi. Bu imzaların fotokopisi alınarak aslı Şinasi Kaya'ya bırakıldı. Fotokopiler şu anda elimizdedir. Arkadaşlar sonucu öğrenmek için ikinci kez gittiklerinde gene du rumu genişçe anlattılar. "Madem ki söz ve karar tabanındır, öyleyse taban seçimin yenilenmesini istiyor" dediler. Şinasi Kaya, "haklısınız, ama gene araştıracağız. Fakat eğer burda fraksiyon meselesi varsa, o fab rikayı gözden çıkarır gene seçimi yeniletmeyiz" demiş.

Demek ki "söz ve karar taba nındır" ilkesi malını satmak için esnafların dükkanlarına astıkları "müşteri velinimetimizdir"i ibaresinden farklı değildi işçi sınıfı hainleri için. Bu her günkü mücadelede görülüyor ve görülecektir.

Ve nihayet 16 Nisan 1976'da patronun tertibi neticesi fabrika yandı. Fabrikanın yanmasını patron tezgahladı. Çünkü;patron yeni fabrikayı Haramidere-Küçükçekmece'de yaptırıyordu. Şimdiki fabrika çok eski idi ve içteki makina teçhizat ile bina sigortalı idi. Yangından sonra; hem sigortadan 80 milyon TL para alıyor, hem 10 yıl vergid en muaf sayılıyor, hem de bu vesileyle işçileri işten atıp asgari ücretle ve bilinçsiz yeni işçileri diğer fabrikaya alacaktı. Bu durum sendikanın da işine gelirdi.

Fabrikanın yanmasından sonra patron "işçilerin çıkışlarını almaları" için bir bildiri dağıttı.

Biz böyle bir durumda çadır kurup fabrika önünde direniş yap mak gerektiğini sendikaya söyledik. Sendika pasif kaldı. Bu sefer biz kendi imkanlarımızca iki çadır kurup işçilerin dağıl masını önledik.

Sendika herkesin isteği ne kadar vs. kağıtları toplayıp oyaladı. Sonunda hiç bir destek vermedi. 14. Bölge baştan destekler göründü, sonra kaytardı. Merkezden Şinasi Kaya çadıra geldi. Çadırdaki bazı sloganları bahane ederek; "Burası grev çadırı mı, gerilla çadırı mı"de yip "bunu kaldırın, gene hakkınızı arayın" deyip direnişi kır mak istiyordu. Bir kaç gün sonra da Mehmet Ertürk; "çıkışlarınızı alın sendika size yardım edemez, siz çıkışlarınızı alın, ben söz veriyorum yeni fabrika açılınca sizi aldırırım" deyip direnişi kırdırmaya çalıştı. İşçilerden karşı çıkanlar oldu. "Çıkış alınca oraya dönsek bile ancak asgari ücretle tekrar alınırız, sen çocuk mu kandırıyorsun" diyen bir işçinin derhal is mini tesbit etti "sen çıkmayı hakketmişsin" dedi. İşçiler Maden-İş Genel Başkan Yardımcısının bu tavrını yuhaladılar.

Daha sonra 620 işçi kaderleriyle başbaşa terkedildiler. Aç, susuz, bir altı ay geçti. Yeni fabrika üretime açıldığında 200 kişi zorunlu olarak çıkışlarını almıştı. Yeni fabrika ya ilk alınanlar patronun adamları idi.

Yeni fabrika açılınca bağlı olduğumuz bölge değişti 16. Bölge (Safraköy) oldu. Bu sırada DGM'lere karşı "genel grev" başladı. Biz fabrikamızda işbaşı yapan 125 işçiyi kendimiz dışarda olmasına rağmen genel grev'e kazandık. Maden-İş temsilcilerinin toplu işten atılmalarında bizim fabrikada da Baştemsilci Mustafa Atar ve diğer 2 temsilci atıldı. Bu kezde 16. Bölge bizi oyalayıp duruyor du. 16. Bölge başkanı Hanefi Öztürk bir sürü vaatlerle bizi avuttu. Sendikanın fabrikadaki varlığı da tehlikeye düşmüştü. Başka bir sarı sendika yetki için çalışmalar yapıyordu.Bu kez de onlara karşı bizim fabrikaya girmemizi sendikanın yetkisi açısından tasvip eder göründü. Yakın bir zaman önce en sonbizden bir grup arkadaşın çıkışları geldi. Sendikaya gittik (genel merkeze, 16. bölgeye) hiç aldırmadılar. Fabrikada direniş konacak bir tabanda kalmayınca çıkış tazminatlarını almaya mecbur olduk.

H.B.- DİSK ve özellikle Maden-İş'i nasıl değerlendiriyorsunuz?

DİSK yönetimine sosyal-faşistler hakimdir. Kemal Türkler CHP'li geçiniyor. Fakat o sosyal-faşistlerle çok iyi uzlaşıyor. İpi tamamen onların eline vermiştir. Maden-İş'te ise CHP'lilerle sosyal-faşistler arasında bazı çelişkiler var. Maden-İş'te Mehmet Ertürk kliği sosyal-faşist, Hakkı Öztürk reformisttir. Hakimiyet sosyal-faşistlerin elindedir. Bir parça TİP revizyonistleri de vardır. Fakat onlar tasfiye ediliyor.

Maden-İş'i sendika ağalarıyla, lüks yaşantılarıyla, patronlarla kadeh tokuşturmaları ile İGD gibi vurucu güçleriyle, istihbarat servisleriyle tam bir sosyal-faşist örgüttür. Fakat son yıllarda tabanda sosyal-faşist yöneticilere karşı gelişmekte olan ve devrimciler bu iş üzerinde ciddi bir şekilde durursa güçlü bir muhalefet gelişmektedir.

H.B.- İşten atılmalar karşısında ne yapmalı?

- Kendi yaşantımız ve tecrübelerimiz neticesi, çıkardığımız sonuç şu; Maden-İş'te demokrasi yok. Çok söylenir fakat söz ve karar tabanın değil her zaman yönetimindir. Yönetim için, yani sosyal-faşistler için demokrasi son sınırına kadar var, fakat bilinçlenen işçiye hiç bir demokratik hak yoktur. Bizim seçim bunun en açık örneğidir. Bizi fabrika yanmadan işten atacaklardı. Fakat taban olarak biz bir bütündük o yüzden güçleri yetmedi. Ne zaman ki dağıldık, parça parça oldu. O zaman bizi atabildiler.

O halde işçilerin birliği ve mücadelesi patronun ve sosyal-faşist sendika ağalarının bütün oyunlarını altedebilecek güçtedir. Mücadelemiz eşit şartlarda değildir. Öyleyse faşistlere karşı olduğu gibi sosyal-faşistlere de sınıf savaşımızda savaş hilelerine başvurmak zorundayız. Bu tecrübeler kulağımızda küpe olmalıdır. O zaman mücadelemizin bilinçli örgütlü ve devrimci disiplinle başarıya ulaşacağını bir kanun gibi bilelim.

H.B.- Devrimcilerin çalışmalarını nasıl buluyorsunuz ? Bu konuda ne gibi şeyler öneriyorsunuz?

Devrimciler ise eskiden beri varolan maceracı çizgilerin ürünü olarak kitlelerden ve özellikle işçi sınıfından kopuklar. Son yıllarda bazı gelişmeler var. Fakat grupçu davranışlar henüz altedilmiş değildir. Bunun da kökeni; devrimci hareketlerin teoride küçük-burjuva ideolojisini kısmen altetmelerine rağmen, pratikte ise henüz küçük burjuva yapının izlerini şiddetle üzerlerinde taşımaları dır.

Fakat siyasetlerimizdeki bu yenilenmeler geçmişi devrimci bir tarzda aşmalar, pratiğimizde de, yani kitlelere yaklaşma, örgütlendirme ve mücadele etmede de kazanılabilinirse, o zaman faşist ve sosyal-faşist sen dikacılığı ezer, gerçek sınıf bilinçli devrimci proletaryanın sendikacılığını kitlelere maledebiliriz.

TEORİ PRATİK İÇİNDİR

KADIN ANCAK ÖZGÜR BİR TOPLUMDA ÖZGÜR YAŞAYABİLİR *

VİTO KAPO**

KURTULUŞ MÜCADELESİ İLERİCİ İNSANLIĞIN EN BÜYÜK AMAÇLARINDAN BİRİ OLMUŞTUR VE OLMAYA DEVAM ETMEKTEDİR. BÜTÜN DÜNYA HALKLARI ESKİ VE YENİ SÖMÜRGECİ BOYUNDURUĞA, İKİ SÜPER DEVLETIN HEĞEMONYACILIĞINA, AMERİKAN EMPERYALİZMİNE VE SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİNE, VAHŞİ KAPİTALİST-REVİZYONİST SÖMÜRÜYE KARŞI BAŞKALDIRMAKTADIR. İŞÇİLER, KÖYLÜLER, GENÇLER, KADINLAR VE ERKEKLER SAHİP OLDUKLARI BÜYÜK GÜCÜN BİLİNCİNE HER GEÇEN GÜN DAHA FAZLA VARMAKTADIRLAR, AVRUPA'DA VE AMERİKA'DA MİLYONLARCA EMEKÇİNİN GREVLERİ VE YÜRÜYÜŞLERİ, ORTA VE UZAKDOĞU'DA, AFRİKA'DA, LATİN AMERİKA'DA VE ASYA'DA SİLAHLI DİRENİŞE KADAR TÜM DİRENİŞİN ÖRGÜTLENMESİ BASKICI VE SÖMÜRÜCÜ GERİCİ GÜÇLERİ ÇÖKERTEN BÜYÜK FIRTINAYA TANIKLIK YAPMAKTADIRLAR,

Halkların bu yüksek amaç ve ideal birliğini bölmek: işte burjuvazinin ve revizyonistlerin taktiği budur. Roma atasözü "Böl ve yönet" onların gündemindedir. Kötülüğün "kuşaklar arası çatışma'da, "cinsiyet'de, "aile"de bulunduğu, gerçekde bulunduğu yerde yani kapitalist-revizyonist sömürü sosyal sistemin de olmadığını iddia eden çeşitli teoriler yayılmaktadır. Değişik halk tabakalarının, her türlü boyunduruk ve sömürüden kurtulmak amacıyla mücadelelerini proletaryanın mücadelesi içinde yoğurmak için sarfettikleri çabalardan çok korkmaktadırlar.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve onların bu alandaki sözcüsü Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonunun çığırtkanlığını yaptığı kadının kurtuluşu üzerine demagoji, Amerikan emperyalistlerinin demagojisi, kapitalist-revizyonist dünyada yayılan çeşitli bilim-dışı ve gerici teoriler de bu amaca hizmet etmektedir.

Dünya proletaryasının büyük öğretmenleri ve önderleri Marks ve Engels, erkekle kadın arasındaki eşitsizliğin gerçek nedenini bilimsel bir tarzda tesbit edeli yüzyıldan fazla bir zaman oldu. Kadının erkek tarafından köleleştirilmesinin kaynağının fizyolejik veya ruhsal etkenlerde bulunmadığı, aksine sömürücü düzenin tabiatında, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetinin kurulması ve hakimiyetinde bulunduğunu ispatladılar. O günden sonra, ilerici kadınların kurtuluşu için mücadeleleri sağlam adımlarla ilerlemeye, güçlenmeye ve antagonist sınıflara bölünmüş toplumların karşısına bir dev gibi çıkmaya başladı. Burjuva-revizyonist sistemin elebaşları ve kiralık kalemleri, kadın meselesinde de Marksizmle savaşmak için her yola, yalana ve ikiyüzlülüğe başvurmaktan geri kalmadılar; ihtiyaç duydukları anda bu meseleyi yozlaştırmakta tereddüt etmediler.

Engels dahiyane bir şekilde, özel mülkiyetin doğuşunun ve miras kurumunun kadının tamamen erkeğe boyun eğdirdiği monogaminin, (tek eş alma) ekonomik temeli olduğunu ispatladı. Şöyle yazıyordu: "Tarihteki ilk sınıf antagonizmi monogamide, kadınla erkek arasındaki antagonizmanın gelişmesiyle ve ilk sınıf baskısı, kadın cinsinin erkek cinsi tarafından ezilmesiyle birlikte ortaya çıkmıştır." Büyük bilimsel değere haiz bu sonuç revizyonist ve burjuva teorisyenleri tarafından işlerine geldiği şekilde tahrif edilmekte ve yozlaştırılmaktadır. Belli bir amaçla, bu antagonizmanın gerçek nedeni olan özel mülkiyeti gözden kaçırtıyor, sözde kadının kurtuluşu adına erkeğe karşı savaş ilan ediyorlar. Fakat cinsiyetler arasındaki mücadeleyi teşvik etmek, kadının kurtuluş mücadelesini aile içinde mücadeleye sınırlandırmak, bütün bunlar bu mücadeleyi, bütün kötülüklerin ve eşitsizliklerin anası olan kapitalist özel mülkiyeti tasfiye etmeyi amaçlayan proletaryanın büyük davasından koparmaya yarar.

Şüphesiz, diyalektik materyalizmin yöntemi revizyonist ve burjuva teorisyenlere yabancıdır. Bunun için sadece Marks'ın "...daha sonra toplumda ve onun devletinde geniş ölçüde gelişen antagonizmaları minyatür halinde taşıyan temel hücresi" olarak nitelediği ataerkil ve burjuva ailenin tahlilini topluma ve burjuva revizyonist topluma da uygulamamakla yetinmiyorlar, üstelik ailenin içinde bile özel mülkiyetin varlığına dayanan esas antagonizmanın nedenini de görmüyorlar. İnsanlar arasındaki, erkekle kadın arasındaki ilişkilerin ve görüşlerin son tahlilde kapitalist-revizyonist sistemin kendisine sağladığı imkan dahilinde, erkeğin fiiliyatta tek çalışan, hayatını kazanan, ailesine bakan kişi olduğu ve bu durum sonucunda aile içersinde bir üstünlük sağladığı mülkiyetin özel biçiminin bir sonucu olduğunu gözardı ediyorlar.

Kadının kurtuluşunun yolu, onun sosyal üretime katılmasını gerektirir. Oysa buhranların ve işsizliğin milyonlarca kişiyi etkilediği, sadece kadınların değil, erkeklerin de işsiz kaldığı kapitalist sistemde, kadın şu seçimi yapmalıdır: ya düşük ücretle üretimde çalışmak ya da ev işlerine kendini hasretmek.

Temsil ettikleri sınıf çıkarlarına hizmet etmek için bu alternatiften yararlanan burjuva-revizyonist teorisyenler, büyük gürültüyle kadının kurtuluşunun ailenin içinde başladığının savunmakta, böylece bir toplumun sosyal yapısının aile tipini ve sosyal işlevlerini de belirlediğini inkar etmektedirler. Onlar bilinçli olarak, kadınların dikkatini, ilişki ve işlevleri ancak sistemle beraber değişecek olan aile üzerine toplamaya çalışmaktadırlar. Kadınların kitle halinde sosyal üretime katılmaların - dan korkmaktadırlar, çünkü onlar orada işçi eş ve ana olarak bilinçlerini yükseltecek, işçi sınıfı içinde siyasi ve örgütsel güçlerini arttıracaklardır. Bu bilinçli güç proletarya devriminin güçlü bir yedeğidir. Kadınlar bütün sınıf kavgalarında işçi sınıfının ayrılmaz bir parçası olacaklar, kendi özgül taleplerini işçi sınıfının talepleri ile birleştirecekler, devrimi hızlandıracak ve ona taze kan taşıyarak güçlendirecek lerdir.

Bunun için emekçi kadının birinci ve acil görevi kendi kurtuluşunu işçi sınıfının kurtuluşuna bağlamak, aynı şekilde ezilen ve sömürge ülkelerde de kendi mücadelesini milli kurtuluş mücadelesine bağlamaktır, çünkü kadın, mensup olduğu halk ve sınıf köleleştiği ve sömürüldüğü zaman özgür olamaz. Arnavutluk deneyi kadının kurtuluş mücadelesini, milli kurtuluş ve sosyal kurtuluş mücadelesine bağlamanın gerekliliğinin bir kanıtıdır. Bu ortak mücadelede kadın, kendi yeteneklerini ispat edecek, çalışma haklarını talep edecek, aile içinde ekonomik bağımsızlığını elde edecek, sonuç olarak aile ilişkileri daima daha insancıl olacaktır, çünkü artık kimse "seni ben besliyorum, sana mutfakla uğraşmak, kiliseye gitmek ve çocukları yetiştirmek düşer" diyemeyecektir.

Bugün kapitalist-revizyonist dünyanın geçirdiği ağır genel buhran şartlarında ev kadınları ve işsiz kadınların proletaryanın diğer kesiminin yanında iş için, eşitlik ve ücret artışı için, kapitalist-revizyonist sisteme ve her tarafta hükümlerini geçirmek isteyen iki süper devlete karşı grevlere ve gösterilere katılması, Güney Vietnam'da, Kamboçya'da, Azanya'da, Zımbabwe'de kadınların milli kurtuluş mücadelesine katılması gibi kadının kurtuluş mücadelesinin biçimlerinden biridir.

Birçok revizyonist-burjuva teorisyen, kadının bir yandan ailesiyle, kocasıyla, çocuklarıyla meşgul olmak, yemekleri hazırlamak, temizlik yapmak, vs. zorunda olup ve üstelik siyasi, kültürel ve mesleki seviyesi erkeklerinkinden çok daha düşük olduğu halde, öte yandan bu mücadeleyi nasıl geliştirebileceğini kendi kendilerine sormaktadırlar. İkiyüzlülük ve hilekarlık burada göze batmaktadır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında emperyalist burjuvazi savaş makinasını işletmek için ucuz iş gücüne ihtiyaç duyduğu sıralarda, bu burjuva teorisyenleri çözüm yolu olarak, kadının üretime kitle halinde katılmasını öneriyorlardı. Kadının çalışma hayatına girmesi burjuvazinin arzu ve umutlarının aksine, toplumun en ezilen, en devrimci, en ilerici tabakalarından birinin siyasi bilincinin artmasına katkıda bulunmuştur. Bu kitle, evin dört duvarının dışına çıkınca, işçi sınıfı tarafından siyasi olarak yetiştirilmiş ve yol gösterilmiş olarak, iktidardaki erkeklerin en azından biçimsel olarak kadına bazı hukuki haklar tanımaya zorlar. Bu modern "insanseverlerin" kralların, başkanların ve devlet başkanlarının kadının kurtuluşu konusunda demeç ve mede, toplantı ve kampanyalar örgütlemede önümüzdeki beş-on yıl içinde tedbirler alınacağını vadetmede gösterdikleri acelecili-ği açıklar. Amerika Birleşik Devletleri'nin emperyalist elebaşlarıyla dayanışma halindeki Sovyet revizyonistleri ve onların ajanları bu hareketin öncüleri haline geldiler ve ateşli bir faaliyete giriştiler. Ellerindeki bütün araçları kullanarak (propaganda, basın, dışişleri bakanlığının şubeleri haline dönüştürdükleri veya dönüştürmeye çalıştıkları uluslararası örgütler) bu meseleyi kendi devletinin hegemonyacı siyasetine, "halklar arasında barış", "bütün ülkeler arasında barış içinde birarada yaşama" gibi teorilerine bağlamak için mücadele etmektedirler. Ama hiçbir şey gerçeği gizliyemez. Hayat, Komekon ve Varşova Paktı üyesi uydu ülkelerde olduğu gibi, Arap ülkelerinde, Uzakdoğu'da, Şili'de ve başka yerlerde, burunlarını soktukları, el uzattıkları ve ayaklarını bastıkları ve her tarafta diktalarını, hegemonyacı siyasetlerini yerleştirmek için mücadele ettiklerini kanıtlamıştır. Dünya kadınları ve halkları kurtuluşlarını ne krallardan, ne başkalarından ne demeçlerden, ne yasalardan, ne parlamento kararlarından, ne de iki süper devletten esinlenen uluslararası kuruluşlardan beklemektedir. Özgürlüğün mücadeleyle kazanıldığı ve kimsenin özgürlüğü hediye etmediğini bilmektedirler.

Bu korkusuzca demagojik kampanyada, aydın çevreler iğrenç bir rol oynamışlardır : bizzat kapitalizm şartlarında kadının kurtuluşu sorununu onun analıktan tam kurtuluşuna bağlamaktadırlar. Bunlar aileyi yıkmak ve kadınla erkek arasındaki doğal ilişkileri kaldırmak için çaba gösteren Yeni-Maltusçuluk'un çöküntü halindeki teorilerinin sözcülerididir: onların dediklerinin gerçekleşmesi tam bir yozlaşmaya götürür. Hiç

* *Bu yazı Albania Aujoudihui dergisinin Mayıs Haziran/1975 tarihli sayı 3 (22)'den tercüme edilmiştir.*

** *VİTO KAPO: AEP MK Üyesi ve Arnavut Kadınlar Birliği Genel Başkanı.*

bir kadın, hiç bir erkek, baskı, yoksulluk ve sömürünün kaynağını, aynı zamanda hem aşklarının hem de sosyal sorumluluklarının bir ürünü olan ve her birinde soylu duyguları çelikleştiren çocuklarında bulamaz. İşçiler emekçiler, çocuk sahibi olmak isterler, bir aileleri olsun isterler; ama kapitalist sistem onların bu hakkını reddeder. Bu hakkı baskı sistemine karşı mücadeleyle elde etmelidirler; yoksa özellikle gençliğin bir kesiminin boş yere zamanını, kafasını, fiziki ve entellektüel gücünü işgal eden şeyler değil. Burjuvazi istediği kadar ailesini genişletirken, niçin işçi, ezilen insan evlenmesin; çocuk sahibi olmasın. Sebebi basittir: işçilerin ve devrimci halkların saflarının genişlemesi, devrim saflarının genişlemesi demektir.

Kadın hareketinin teorisyeni olarak ortaya çıkan bu burjuva ve revizyonist aydınlar, kadınlara siyasi devrimden vazgeçmelerini tavsiye etmektedirler, çünkü kapitalizmin tabiatı sözde değişmiştir, en başta gereken kültür devrimidir. Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu ile beraber bağıran teorisyenler, burjuva kadınlarının ve sade halk kadınlarının birlikte, aynı mücadeleyi yürütebileceklerini, çünkü her iki tarafında kadın cinsiyetine mensup olduklarını söylemektedirler; hatta bu ortak anlaşmada hakim sınıfların karılarının "kadın kurtuluş hareketinin teorisyenleri ve stratejistleri" yerini işgal etmeleri gerektiğini iddia etmektedirler. Bu kuzuyu kurda teslim etmek demektir. Bunlar emperyalizme hizmet eden güzel teorilerdir, ama halklara değil. İdealistler olarak burjuvazinin bütün bu mürailleri bir çırpıda kadın hakkındaki bütün bu düşünceleri değiştirmek istemektedirler; oysa kendileri de özel ekonomi içinde kadına aynı hizmetçi yerini ve rolünü vermektedirler. Bu şartlarda hiç kimse özgür değildir, bütün bunlar gürültü ve demagojidir; ama ne kadının ne de erkeğin kurtuluşunu ilgilendirmektedir.

Bu kişilerin kadın işçilerin durumu hakkında döktükleri gözyaşları, kadın işçilerin sevdikleriyle evlenmemesi, istediği kadar çocuğa sahip olamaması, analık görevinin onun bütün yetenekleriyle büyük üretim yaşamına, büyük siyasi ve sosyal yaşama atılmasını önlemesi üzerine yakınmaları ilerici ve devrimci kadınların gerçek duygularına dokunmamaktadır. Enver Hoca Yoldaş bize şunu öğretiyor: "Kadın meselesi, kadının problemleri daima proleter devrimci bir göz ile ele alınmalıdır, yoksa dar kafalı bir kişi, bir tutucu, bir yozlaşmış liberal gözüyle değil."

Arnavutluk Emek Partisi'nin belirttiği gibi, kadının tam kurtuluşu uzun ve karmaşık bir süreçtir. Kadının kurtuluşu sadece özgür bir kadını gerektirmekle kalmaz, siyasi, iktisadi ve sosyal her türlü baskıdan, kadın hakkında sosyalizme yabancı her türlü görüş ve önyargıdan kesinlikle kurtulmuş bir toplumun varlığını zorunlu kılar. Kadının kurtuluşu sadece Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilen sosyalist bir toplumun şartlarında gerçekleşebilir. Arnavutluk Emek Partisi'nin önderliğinde ve Enver Hoca yoldaşın öğretilerinin temelinde Arnavutluk kadını, yüksek sesle kurtuluşunun yolunu tuttuğunu söyleyebilecek nadir kadınlardan biridir. Kadın sorununun, milli kurtuluş sorununa bağlı bulunması ve bu sorunun kesintisiz sosyalist devrimin ayrılmaz bir parçası olarak AEP ve bizzat Enver Hoca yoldaş tarafından ele alınması, sadece bu sorunun bütün yönleriyle çözümlenmesini sağlayan somut şartları yaratmak ile kalmadı; aynı zamanda devrimin her aşamasında da somut Arnavutluk şartlarından hareket ederek bu sorunu ele alma tarzı üzerinde bütün bir genelleştirici ve yaratıcı değerde bir katkıda bulundu. Sosyalist devrim, kadının bütün meselelere katılmasının önşartlarını yaratır; kadın, devrimin sorunlarına çözümlemeye katkıda bulunarak aynı zamanda kendi kurtuluşunu ilerletir.

Enver Hoca yoldaş bütün topluma şunu hatırlattı: "Parti ve işçi sınıfı sosyalist toplumunun tam olarak inşasına doğru ilerlemeyi, proleter devrimimizin içinde kadın devriminin derinleşme ve gelişme derecesiyle ölçmelidir. Kadın geride kalırsa devrim de geride kalır." Bu öğretilerin temelinde Arnavutluk'ta siyasi devrim yürütüldü, proletarya diktatörlüğü ve halk iktidarı kuruldu, bütün bu dönüşümler erkeklerin ve kadınların güçleriyle gerçekleştirildi. Milli kurtuluş Ordusunun saflarında 6.000 kadın ve genç kız vardı, yüzbinlerce kadın ve genç kız da savaşçıları besleyen, koruyan giydiren ve tedavi eden sağlam bir cephe gerisi meydana getiriyorlardı. Binlerce kadın ve genç kız ise kapıdan kapıya dolaşarak ve "bunu oku, dağıt ve düşmana verme" diyerek bildiri ve ilanlar aracılığıyla partinin sözlerini yayıyorlardı. Devrim ekonomik alanda da gerçekleştirildi ve bunun için Ülkenin sosyalist sanayileşmesini ve kollektifleştirilmesini tamamlamak, ortak mülkiyeti daha çok korumak, yönetmek ve güçlendirmek için fedakarca mücadele edecek olan erkeklerin, kadınların ve bütün halkın bilinçli çalışmasıyla gerçekleşti. Erkek ve kadınlar, işte, okullarda, siyasi ve ideolojik eğitim kurslarında, ortak sosyalist mülkiyette refahın kaynağını ve sosyalist sistemimizin temelini görmeleri için eğitildiler. 1938'de sadece 668 kadın işçi vardı, bugün kadınlar emekçilerin yüzde 47'sini, mesleki bir orta veya yüksek öğrenim görmüş kadroların yüzde 37'sini meydana getirmektedirler.

Parti bir yandan siyasette ve ekonomide devrimi derinleştirerek, ideoloji ve kültür de de devrimi derinleştirir. Halk iktidarını kurmak, kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak, yeni yasalar tesis etmek ve sosyalist toplumun objektif yasalarının eylemi için yolu açmak zorunluydu; ama aynı zamanda Marksist-Leninist ideoloji, emek, mülkiyet aile ve kadın hakkında yeni fikirlerle donanmış, yeni insanı eğitmek de gerekirdi. Bu dönemde ülkemizde, genç kızların artık pazarda satın alınabilecek basit bir meta, bir bebek gibi görülmemesi ve her evliliğin temelinde sevginin bulunması için büyük bir mücadele yürütüldü ve geniş bir propaganda yapıldı. Bu ihtiyaçların uygulanmasını sağlayacak olan objektif şartlar, halk devriminin zaferinden sonra oluştu ve sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasından sonra ülkenin en ücra bölgelerine kadar uzanarak gelişti ve güçlendi. Gençlik, sosyalist toplumumuzda hiçbir değeri bulunmayan "ünvan", eşinin ailesinin "zenginliği" gibi burjuva öğelere bakarak değil, yüksek sosyalist öğelere dayanarak bir aile ocağı kurmak için seçme yapmakta özgürdür. Bu şartlarda, Emek Partimiz kadın sorunun şimdi esas olarak ideolojik düzeyde bir sınıf mücadelesi biçiminde tezahür ettiğine dair şiarını attı. Hatta bu şartlarda bile, bütün objektif şartlar oluşturulmuş olsa bile, aile içinde meydana gelen süreci kendiliğinden gelişmesine bırakmayız. Biz aile içinde eşitlik, saygı, sevgi, karşılıklı yardım gibi sosyalist ilişkileri ve ölçütleri yerleştirmek için doğrudan doğruya ve azimle mücadele ediyoruz. Kadının ailenin diğer üyeleri ile eşitliğini sağlamak için iki yönde mücadele ediyoruz: birinci olarak ailenin, çocukların işlerinin mümkün olduğunca geniş bir biçimde bütün toplumun işi haline getirilmesi, ikinci olarak ailenin her üyesinin aile işlerinin herkesin işi olduğunu kavraması.

Kapitalist ülkelerdeki tüm revizyonistlerin ve özellikle İtalyan revizyonistlerinin, İtalyan Kadınlar Birliği yöneticilerinin ve Vatikan'ın yaptığı gibi bu sorunları kapitalist sistemin şartları içinde ortaya çıkarmak bir aldatmacadan ibarettir. Burjuva sisteminin ve üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin hakimiyeti, idealist, dini ve karanlık görüşlerin yayılması, iktidardaki sınıfın çıkarlarını savunan yasaların çıkartılması aile içinde baskı ve eşitsizlik ilişkilerinin sürmesi üzerine doğrudan doğruya etkide bulunan faktörlerdir. Ama gerçek yüzünü ve bu açık müdahaleyi gizlemek isteyen Vatikan, ailenin söz de "tamamen özel ve dokunulmaz" bir kurum olduğunu ilan etti.

Arnavutluk'un şartlarında kadının, ülkenin bütün yaşamına katılması objektif bir gereklilik haline gelmiştir. Kesintisiz devrim yolunda ilerlemek, halk iktidarını güçlendirmek ve halk iktidarının kitle çizgisi yoluyla demokratikleştirilmesini sağlamak için kadınların da fiziki ve entellektüel çalışmasına, enerjisine ihtiyaç vardır. Her türlü düşmana karşı ana vatanı korumak ve güçlendirmek için asker insanların yetiştirilmesinde kadının çalışmasına da ihtiyaç vardır. Aynı şekilde parti ideolojisini ülkemizin tek ideolojisi haline getirmek için erkek, kadın, genç herkesin bir devrimci gibi yaşaması, mücadele etmesi ve düşünmesi, her tavırlarında ve hareketlerinde partinin sosyalizmin ve yurdun davasına hizmet etmesi için erkeklerle kadınların ortak çalışması gereklidir.

Enver Hoca yoldaş, bize, "ülkemizde partinin önderliğindeki kadının kurtuluş hareketi hiçbir şekilde kapitalist ülkelerde olduğu gibi bir "feminist hareket" değildir ama, kadının daha yüksek bir düzeye ulaşması, kadının kendisine erkekle hak eşitliğini sağlayan bir düzeye çıkması demek, insanlığın en saf ve en yüksek duygularının, amaçlarının ve ideallerinin uyumluluğunda erkekle kadının kol kola ilerlemesi, komünizme doğru ilerlemesi demek" olduğunu öğretmektedir. Bunun için kadının, halkın, sınıfın ve kadının kurtuluşu için halkın ve işçi sınıfının saflarında savaştığı her yerde, kadınların kısmi talepleri karşılanmıştır ve karşılanacaktır. Ama kadının tam olarak kurtuluşu proleter devrime ve bunu sonuna kadar sürdürmeyi gerektirir, Arnavutluk bu yol üzerinde ilerlemektedir. Arnavutluk örneği, bütün ilerici insanlık için canlı bir örnektir.

Uluslararası Kadınlar Günü'nü kutluyoruz !

Önümüzdeki günlerde Uluslararası Kadınlar Gününün 67. yılını kutlayacağız. Uluslararası Kadınlar Günü 8 Mart 1910'da Alman kadın komünistlerinden Clara Zetkin'in öncülüğünde dünya emekçi kadınlarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş mücadelesi için Uluslararası dayanışma ve birlik bayrağının yükseltildiği gündür.

8 Mart, emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve her türden gericiliğin sömürü, talan ve tahakkümüne karşı milli ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren dünya kadınlarının ve halklarının birliklerini pekiştirdikleri, mücadele azimlerini dile getirdikleri bir gündür.

Dünya hegemonyası kurma yolunda bugün kıyasıya dolaşan iki süper devlet, devletlerin içişlerine karışıyor, milletlerin kurtuluş, halkların devrim mücadelesini en gaddar metodlarla bastırmaktan geri durmuyorlar. İki süper devlet arasında cereyan eden en şiddetli rekabet yeni bir dünya savaşı tehlikesini her geçen gün arttırıyor. Onların yağma ve talanlarını arttırmak çabaları dünya halklarının olduğu kadar ezilen geniş kadın ve çocuk kitlelerini de etkiliyor. Onları köleleştirmeyi hedef alıyor. İki süper devletin yol açtığı dünya savaşı tehlikesi; onların halkları içine atmaya çalıştıkları yıkım, dünyanın ezilen kadın kitleleri içinde doğrudan bir tehdittir.

Uluslararası burjuvazi, her soydan revizyonistler ve oportünistler, kadının kurtuluş mücadelesini halkların milli ve sosyal kurtuluş mücadelesinden soyutluyarak, onların bu mücadeleye aktif bir güç olarak katılmasını engellemeye gayret ediyorlar. Burjuva ve revizyonist ideologlar, kadın-erkek eşitsizliğinin kaynağını kadının tabiatı gereği olduğu demagojisini yayıyorlar. Böylece onlar, kadınlar üzerindeki sınıfsal ve sosyal baskının sömürü düzeninin ürünü olduğunu kadınlar üzerindeki sınıfsal ve sosyal baskıların, kadın-erkek eşitsizliğinin özel mülkiyet düzeninden kaynaklandığı gerçeğini gözlerden gizlemek istiyorlar. Kadınların kurtuluş mücadelesini, halkların kurtuluş mücadelesinden koparıp halkların kurtuluş mücadelesini zayıflatmayı amaçlıyorlar.

Ülkemizde çeşitli milliyetlerden kadın kitleleri emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların baskı ve sömürüsü altındadır. Ülkemizde kadınlar üzerindeki sınıfsal ve sosyal baskıların, onların horlanmalarının ve ezilmelerinin kaynağı bu gerici kuvvetlerdir.

Emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin boyunduruğu kırılmadıkça komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfı tasfiye edilmedikçe; bağımsız ve demokratik bir Türkiye kurulmadıkça, kadınların kurtuluşu gerçekleşemeyecektir.

Bugün ülkemizde hüküm süren faşist diktatörlük ve bunun yanısıra gelişen sosyal-faşizm, kadınlar üzerindeki baskı ve eşitsizliklerin somut kaynaklarıdır. Faşistler ve sosyal-faşistler komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal-emperyalizmine en uşakça bağlı kesimlerini temsil etmektedirler.

Ülkemizde bugün çeşitli milliyetlerden kadınların kurtuluşunun temeli demokrasi mücadelesidir. Kadınların kurtuluşu demokrasi meselesidir. Toplumun demokratikleşmesine bağlıdır.

De.sa.15'de

HALKIN YOLU ve HALKIN BİRLİĞİ'NİN İSTANBUL MİTİNGİ İLE İLGİLİ ORTAK AÇIKLAMASI

Hatalarımızı Cesaretle Kabul Etmek Halka Karşı Sorumluluğumuzun Gereğidir!

Halkın Kurtuluşu, 43.sayısında "İstanbul Mitingi Üzerine" başlıklı bir yazı yazdı. Bu yazı "Faşizmi, İşkenceleri, Siyasi Cinayetleri Protesto" kampanyasının bir parçası olan İstanbul mitingiyle ilgili eleştirilere cevap vermektedir.

Halkın Kurtuluşu, bu mitingde TEP ile olan ittifakının devrimci bir uzlaşma olduğunu savunarak "her uzlaşmanın bir bedeli vardır" demektedir. TEP bu uzlaşmada hiç bir bedel ödemedi, hiçbir taviz vermedi. Çünkü Halkın Kurtuluşu onun platformunu kabul etti. Halkın Kurtuluşu'nun verdiği tavizin bedeli nedir? Proleterya ve halkımızın davasına ne kazandırdı? Halkın Kurtuluşu'nun göstermek istediği gibi orta yolcuları halkımızın baş düşmanlarına karşı mücadelede saflarımıza kazandı mı?

Halkın Kurtuluşu uzlaşmanın bedelini, faşizm ve sosyal-faşizmin dışında bütün güçleri birleştirmenin"zorunlu sonuçları" olarak göstermekte, "ara akımları kazanmanın ve özellikle onları sosyal faşistlerin etkisinden kurtarmanın bir yolu da budur" demektedir.

Bu hangi yoldur? Biz birleşebileceğimiz bütün güçlerle birleşmeyi başarmalıyız, ve bunun için tavizler veririz. Ama hangi temelde? Baş düşmana karşı ve baş düşmanı tecrit etmek için birleşir ve bu yolda tavizler veririz. Baş düşmanla uzlaşmayalım, fakat birleşilebilecek bütün güçlerle, onları doğru düşünceler etrafında eritmek için ve baş düşmana karşı mücadelede başarıya ulaşmak için uzlaşmaktan korkmayalım.. Ama kazanmamız gereken güçlerle, baş düşmanla uzlaşma temelinde birleşmek devrimci değil gerici bir uzlaşmadır. Baş düşmana karşı mücadeleyi güçlendirmez, tam aksine , zayıflatır.

Halkın Kurtuluşu'nun bu da bir yoldur dediği, baş düşmanla uzlaşma siyaseti temelinde bir birleşmedir. Şüphesiz bu yolla, bütün orta yolcularla da birleşilebilir. Ama bu birleşme baş düşmana karşı ve baş düşmanı tecrit etmeye değil güçlenmesine , devrimci mücadelenin ve halkın mücadelesinin zayıflamasına hizmet eder. Böyle bir birleşmeyle ara unsurlar proleter devrimci saflara kazanılmaz, saflar revizyonizme kayar. Halkın Kurtuluşu'nun TEP ile uzlaşmasının bedeli de budur.

(Biz Halkın Kurtuluşu'nu eleştirirken kampanyanın olumlu yönlerini gözardı etmiyoruz. Bizim eleştirilerimiz kampanyanın, doğru bir yönde geliştirilmesi ve proleter devrimci hareketin güçlendirilmesine hizmet etmesine yönelikti.) Kampanya boyunca ve İstanbul Mitingindeki revizyonizmle uzlaşma bir tesadüf değil, siyasi çizginin bir yansımasıdır. Biz Halkın Kurtuluşu'nun bu olaydan dersler çıkararak hatalarına köklü bir tarzda eğilmelerini istiyor ve bekliyorduk. Ama Halkın Kurtuluşu bu yolda devam edeceğini söylüyor. Eğer gerçekten bu ittifaklar siyasetini uygulamaya devam ederse revizyonizmle uzlaşma eğilimini altedemez, daha da derinleştirir.

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun "mitingin tertiplenmesine ve hazırlanmasına katkıda bulunmaları için "çok özel bir çaba gösterdiğini ama "bazı organize bozuklukları ve ilişki kesikliği" nedeniyle çabaların sonuç vermediğini yazıyor. Revizyonistlerle bu kadar çabuk ilişki kurulabiliyor, organizeler bu kadar çabuk işliyor da, proleter devrimciler mi birbirini bulamıyor? Gerçekte ise, şöyle oldu: Mitingden bir süre önce her üç gazete bu mitingi ortak düzenlemeyi konuştular. Ve ardından tespit edilen görüşmelere Halkın Kurtuluşu gelmedi.En son "ilişki"kurulduğunda ise Halkın Kurtuluşu TEP ile revizyonizmle uzlaşma temelinde ittifak yapmıştı.Halkın Birliği ve Halkın Yolu,temel sloganların atılmasından taviz veren bu ittifakın revizyonizmle uzlaşma olduğunu,kendilerinin böyle bir ittifaka katılmayacaklarını, miting alanında, tespit edilen sloganlara bağlı kalmayacaklarını,taviz verilen "kahrolsun faşizm, sosyal faşizm" "Ne Amerika, Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" vb. sloganlarını haykıracaklarını, bu temelde mitinge bütün güçlerini seferber edeceklerini söylediler.

Halkın Kurtuluşu'nun, yoldaşça eleştirilerimize karşı açık davranmayıp hatasını örtmeye çalışmasının ne kadar yanlış bir tutum olduğu açıktır.

Halkın Kurtuluşu'nun siyası hatalarının yanısıra, onun kadar önemli olan ve ondan kaynaklanan diğer bir yönü de, eleştirileri ele alış tarzı ve yaklaşımıdır. Halkın Kurtuluşu eleştirilere öğrenmek için yaklaşmamıştır. Bunun içindir ki, eleştirileri "suçlama" diye nitelendirmiştir.

Biz Halkın Kurtuluşu'nu niçin eleştiriyoruz? Halkın Kurtuluşu'nun hataları kendi özel meselesi değildir,bütün proleter devrimcilerin meselesidir. Bizim meselemizdir. Hepimizin yaptığı hatalar, proleteryanın ve halkın davasına zarar verir. Bu hatalara karşı mücadele, bütün proleter devrimcilerin sorumluluğudur. Kim ki başkasının hatalarını üste çıkmak, rekabet etmek, böbürlenmek ve kendi hatalarını gizlemek için kullanıyorsa, o kendi "tekke" çıkarlarını işçi sınıfı ve halkın çıkarlarının üstüne koyuyor demektir. O, proleteryanın sorumluluğunu değil, daha çok kendi "tekke" çıkarlarının sorumluluğunu duyuyor demektir.

Şimdi Halkın Kurtuluşu, bugünkü mücadele temelinin faşizme, sosyal faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele olduğunu söylemektedir. Bu gelişmeyi yürekten selamlamak isterdik. Ama bu değişikliğin özde değil, lafızlarda olduğu görülmektedir. İstanbul mitingi ve eleştiriler karşısında ki tavır bunun bir göstergesidir. Doğru yönde gelişme, siyasi çizginin yüzeysel değil köklü bir özeleştirisi temelinde yükselmeli ve pratiğe uygulanmalıdır.

Arkadaşlar, hatalarınızın üzerine cesaretle yürüyün, bundan atılan bir geri adım, proleteryanın davasından geri atılan bir adımdır.

Bugün ittifaklar, uzlaşmalar meselesinde anlayış birliği yoktur. Bu durum, her eylem, miting vb. de sorun olmakta, faşizme ve sosyal faşizme karşı birliği zayıflatmaktadır.

O halde, Halkın Yolu, Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi bir araya gelerek ittifaklar uzlaşmalar meselesinde ortak bir anlayışa ve ilke birliğine varmaya çalışalım. Bugüne kadar çeşitli mitinglerdeki doğru ve hatalı deneyleri ortaya koyalım, dersler çıkaralım.

ODTÜ ve Site Yurdundaki Faşist Oyunlar Bozulacaktır

Ülkemizde, öğrenciler üzerindeki faşist baskılar, yoğunlaşarak devam etmektedir. Gelişen kitle mücadeleleri içinde önemli bir yeri olan öğrenci gençlik, faşistlerin boy hedefi halindedir. Okullardan demokrasi tamamiyle kaldırılmakta, yönetim faşistlere devredilmekte, öğrenciler okullardan atılmakta, faşistlerin aleyhine fikirler yasaklanmakta, faşistler okulları sürekli basarak, öğrencileri öldürmekte ya da yaralamaktadırlar. Öğrencilere, öğrenim özgürlüğü tanımayan, cangüvenliğini ortadan kaldıran faşist MC, olayların gelişmesinden öğrencileri sorumlu göstermektedir.

Öğrencileri faşist baskılarla sindirme girişimlerinin bir parçası da Site yurdunda ve ODTÜ'de oynanmaktadır.

Faşistlere karşı devrimci öğrencilerin önemli bir mevzisi olan Istanbul'daki Site yurdu kapatılarak, öğrenciler dağıtılmak istenmektedir. Bütün yurtları planlı olarak ele geçirip faşist kampı haline getirmek, ötedenberi faşist MC'nin izlediği bir siyasettir. Yurtlara yuvalanan faşist komandolar, buraları saldırı üssü olarak kullanmaktadırlar. Can güvenliği kalmayan öğrenciler bu gelişmeye karşı mücadele etmektedirler. 1 Mart'tan itibaren dağıtılmak istenen Site yurdu öğrencileri, yurdu kapattırmamak için ölüm orucuna başlamışlardır. Site Yurdu Öğrencileri basına yaptıkları açıklamada; "1. Yurdun kapatılmayacağı konusunda yetkililerce bizlere kesin cevap verilmelidir, 2. Kesin cevapla birlikte 1 Mart'tan itibaren müracaat eden 2000 arkadaşımızın kayıtları sırasıyla yapılmalıdır; bu isteklerimiz verilinceye kadar direneceğiz. SİTE YURDUNU FAŞİSTLERE TERKETMEYECEĞİZ" demişlerdir.

Faşistlerin şimşeklerini üzerine çeken ODTÜ üzerinde de planlı oyunlar çevrilmektedir. Kanun ve yönetmeliklere aykırı olarak rektör tayin edilen Hasan Tan, daha göreve başlamasının ilk gününde okulu kapatmıştır. Bu sicilli faşist damdan düşer gibi okula rektör tayin ediliyor, sonra da okulda çıkan olaylardan kendisinin sorumlu tutulamayacağını söylüyor.

Hasan Tan, Üniversite Konseyi'nin, bütün fakülte ve hazırlık okulu genel kurullarının çoğunluğunun karşı çıkmasına rağmen rektör tayin edilmiştir. 888 öğretim üyesinden 636'sı Hasan Tan'ın istifasını istemekte ve bütün öğrenciler ve demokratik kuruluşlar bu isteği desteklemektedirler. Faşist yöntemlerle rektör tayin edilen Hasan Tan, kendisinin bu göreve verilmesinin kanun ve yönetmeliklere uygun olduğunu yaymaya çalışıyor. Öğretim üyesi ve öğrencisiyle Türkiye'nin en büyük okulunun ezici çoğunluğu kendisini istemiyor. Bu şartlarda bu göreve getirilmesinin hangi amacı taşıdığı gayet açıktır. Hasan Tan, okulu faşist karargahı haline getirmek, Türkiye'nin dört bir yanında olan siyasal cinayetler için ODTÜ'de zemin hazırlamak gayesiyle bu görevin başına verilmiştir. Fakat öğrenci ve öğretim üyelerinin kararlı tutumları ile defolup gideceğine inanıyoruz. Bu yolda devrimci, demokrat ve yurtseverler elinden geleni yapacaklardır.

SİTE yurdu ve ODTÜ olaylarında da görüldüğü gibi okullarda ve öğrenciler arasında çıkan olayların esas sorumlusu faşist iktidar ve saldırgan uşaklarıdır. Öğrencilerin hayatına kasteden ve öğrenimi kökten aksatan zorbalık uygulamalarına karşı öğrenciler eli kolu bağlı kalacak değildir. Ecevit, bu olaylara bakıp daha tutarlı bir tavır içine girmelidir. Olayların büyümesi onun iddia ettiği gibi şiddete şiddetle karşı konmasından değil, faşist saldırıya karşı, savunma gereklerinden doğmaktadır. Eğer öğrenciler ve bir bütün olarak devrimciler, Ecevit'in sözüne uyacak olurlarsa, kurbanlık koyun gibi gözlerini bağlayıp faşistlerin önüne yatmaları gerekir.

Teslimiyetçi tavırlarla hiç bir yerde faşist saldırı önlenememiştir. Bu sebeple yurtları militanca savunmak, okullardan faşist elebaşıları defetmek için kararlı bir tavır almak, saldırılara karşı durmak doğru bir tutumdur.

ULAŞ BARDAKÇI ve FİLİSTİN'DE ŞEHİT OLAN SEKİZ DEVRİMCİYİ ANIYORUZ

12 Mart döneminin faşist zulmüne karşı birçok devrimci yiğitçe mücadele ederek can verdiler.

Ulaş Bardakçı, halkı için kendisini feda eden yiğitlerden birisidir. O dönemde, halkımız üzerinde dolu dizgin yürütülen katliamlar, onun gözünü korkutmadı. İnançlarından taviz vermeden faşist namlulara göğsünü siper etti. Karanlık bir dönemde, özgürlüğe giden yolların kapatılamayacağını gösterdi. O, dönekliğin, teslimiyetin kol gezdiği bir ortamda, nasıl ayakta kalınabileceğini gösterdi.Ondan bize kalan, kararlı ve militan bir mücadele ruhudur. Bu ruhu doğru, Marksist-Leninist siyasetle birleştirerek halkımızla birleşmeliyiz. Anısı hepimize rehber olsun.

21 Şubat 1972 günü, Lübnan'ın kuzeyindeki Filistin kampında, Türkiye'li devrimcilerden Bora Gözen, Cafer Topçu, Kerim Öztürk, Ali Kiraz, Ahmet Özdemir, Yücel Özbek, Şükrü Öktü, Gürol İlban,İsrail siyonistlerince katledildiler.

Onlar, dünya halklarının menfaatlerinin bir olduğuna inanıyorlardı. Onlar, Filistin halkıyla, Türkiye halkının ortak davası uğruna şehit oldular. Onlar dar milliyetçi değil, enternasyonalisttirler. Türkiye halkı için nasıl mücadele etmişlerse, Filistin halkı içinde öyle davrandılar. Bir kardeş halkın topraklarında, devrim için gözlerini kırpmadan ölüme gittiler.

Anıları mücadelemize rehber olsun.

SOSYAL-FAŞİST DEMAGOJİ

Baş.ta.sa.9'da

Sosyal-faşistlerin Turizm-İş Sendikasındaki oyunlarını Yürüyüş'ten öğrenelim. Bu baskının hedefinin, Rus işbirlikçisi TİP liler olduğunu da hatırlatalım.

"Genel Başkan Turgut Gökdere'nin istifasından önce sendika genel merkezi kendileri gibi sorumsuz bir grup tarafından basılmış, Genel Başkan Turgut Gökdere'ye bir sürü hakaretler edilmiştir.

.... Yeniden, her zaman emirlerindeki sorumsuz gruplarına baş vurarak sendikayı işgal ettiler. Rıza Erdoğan'ı saatlerce rehin tuttular. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini sözde savunup,davranışlarıyla çiğneyen bu kişiler, yazdıkları bir istifa dilekçesini meşru Genel Başkan Rıza Erdoğan'a zorla imzalatmaya kalktılar. Oysa Rıza Erdoğan'ı Kongre, yani sözümona adını dillerinden düşürmedikleri 'taban' seçmişti ve Rıza Erdoğan, yine aynı tabanın oylarıyla kabul ettiği tüzüğe göre tek meşru Genel Başkandı.

Istanbul'da çıkardıkları olaylar sorumsuzları tatmin etmedi. Bu kez de İç Anadolu Bölge Temsilciliğinde olay çıkarmaya giriştiler. Ankara'da sendika üyelerinin güvenini kazanmış olan İsmail Aslan'ı görevden aldılar. Kendi başlarına bir sürü usulsüz atamalar yaptılar. Oysa, tüzüğe göre, Genel Başkan'ın imzası olmadan hiç bir karar uygulamaya konamazdı. Ama, ne beis! Bu noktaya geldikten sonra sorumsuzluğun sınırı ola bilir mi? Ankara'da her zaman emirlerinde olan bir takım adamlarla sendikayı bastılar ve İsmail Aslan'ı sendikadan atmak istediler... İsmail Aslan'ın bu bayların gözündeki tek kusuru sosyalist olmaktı!" (Yürüyüş, sayı:77, s.6-7)

"Dolayısıyla, Turizm-İş içindeki tasfiye tohumları kurt dökmeye meraklı öğrencilerle birlikte sendikanın kasasını soymakta hiç bir sakınca görmezler. Açık bir soygundur bu. Soygun sonucunda kasadan alınan 160 bin lira sorumsuz yöneticiler tarafından 'gazete çıkarma ve bina boyama' gibi amaçlarla kısa sürede harcanıp bitiriliyor" (Yürüyüş, s.18, s.6-7)

"Bunun üzerine İGD giysili goşistlere görev düştü. Turizm-İş genel merkezi ve Ankara'daki bölge binası İGD giysili goşist öğrenciler tarafından basıldı. DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca'ya haber verildi 'önleriz' cevabı alındı. Önlenmedi.

... İGD giysili goşist öğrenciler tekrar harekete geçti. Tüzüğe göre Genel Başkan Vekili olan Rıza Erdoğan'a saldırdılar. Açıkça ölümle tehdit ettiler" (yürüyüş, s. 80, s.7)

Sosyal-faşistlerin demokrasiyi nasıl uyguladıklarını, sosyal-faşist TSİP'in yarı-resmi organı "Kitle"nin 1975'te Istanbul Küçükköy mitinginde yüzlerce devrimciye saldırmalarıyla ilgili sözlerinden öğrenelim.

"Bu arada artık provakasyonu meslek edindikleri sabit olan, bir avuç PDA'cı denen sosyalizm ve işçi sınıfı düşmanı 40-50 kişilik bir güruh, uluslararası işçi sınıfı hareketini bölüp parçalamayı amaçlayan, şoven sloganları bağırmak, pankartlarını yükseltmek girişiminde bulundular. Ancak kısa sürede anladıkları dilden cevaplarını aldılar. Sesleri kısıldı, pankartları indirildi" (Kitle, sayı:74, 8 Eylül 1975, s.11)

"PDA'cı" ifadesinin sosyal-faşistlerce bütün yurtseverler için kullanıldığını belirtelim. Sözü edilen slogan ve pankartl ar ise sosyal-faşistlere ve efendileri Rus sosyal-emperyalistlerine ters düşen "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" başta gelmek üzere diğer devrimci sloganlardır.

İşte yarın için "ileri demokrasi" vaadinde bulunanlar, bugün "demokrasi", "tabanın söz ve karar sahibi olması" adı altında bunları yapıyorlar. Sosyal-faşistlerin "ileri demokrasi" adını verdikleri şeyin, faşist diktatörlükten farklı olmayan sosyal-faşist diktatörlük olduğu bugünden bellidir. Sosyal-faşist diktatörlük altındaki ülkeler bunun en güzel örneğidir. Sosyal-faşistlerin örnek gösterdikleri ülkelerden Polonya'da fiat artışlarına karşı mücadele eden işçilerin kurşunlandığını, Macaristan da fuhuşun alenen yapıldığını, Bulgaristan'da milli azınlıkları eritme politikası uygulandığını, Rusya'da ayaklanan askerlerin imha edildiğini, alkolizmin ve pop müziğinin iyice geliştiğini bilmeyen yoktur. Elbette kapitalizmin bütün iğrençlikleri gibi bu saydıklarımız da sosyal-faşist diktatörlük altındaki ülkelerin birine has değildir. Burada sadece herkesçe bilinen örnekleri verirken bunların ve benzerlerinin sadece sözü edilen ülkelerde değil, bütün revizyonist sistemde bulunduğunu hatırlatmakta yarar görüyoruz. Sosyal-faşistlerin pek beğendikleri ve kurmaya can attıkları düzen bugünkünden farklı değildir. Sosyal-faşist diktatörlük altındaki ülkeler bunu doğrulamaktadır.

Sosyal-faşist diktatörlüklerinde "emekçi yığınların yaşama düzeyini" yükseltecekleri vaadinde bulunanların, bugün emekçi yığınların yaşamına nasıl ilgi gösterdiklerini belgeleriyle görelim. Teknik-İş ve Maden-İş sendikalarının sosyal-faşist yöneticilerinin yaptıklarına bakalım. Önce 16 Eylül direnişinde işten atılan işçilerle ilgili olarak DİSK yürütme kurulunun aldığı kararı bildiren Maden-İş yazısına bakalım.

"a) Tazminatların alınması mümkün olan işlerlerinde tazminatların alınması,

b) Tazminatlarını almış olanların, tazminatlarının aldığı tarihten itibaren, sosyal yardım ödeneklerinin sona erdirilmesi,

c) Tazminatlarının alınması mümkün olduğu halde, tazminatını almak istemeyen üyelerimizin sosyal yardım ödeneklerinin sona erdirilmesi.

Gerekmektedir. Bu şekilde işlem yapılmasını rica ederiz."

(Yazının tamamının fotokopisi, Yürüyüş Sayı:94, s.5'de mevcuttur.)

Yazıdan kolayca anlaşılabileceği gibi DİSK yönetimi işçileri tazminat veren patronlarla anlaşmaya zorluyor. Sosyal-faşistler atıldığı işlerine girme hakkını kullanmak isteyen, bu konuda kararlılık gösteren işçileri ise açlıkla tehdit ediyorlar, sahip çıkmayacaklarını belirtiyorlar. Açıkça görüldüğü gibi sosyal-faşistler, patronlarla birleşerek, işyerine geri dönmek isteyen işçilerin direnişini kırıyor, onları açlığa mahkum ediyorlar. Bir de sosyal-faşist Teknik-İş yöneticilerinin SPOR-TOTO'da imzaladıkları toplu sözleşmenin bazı maddeleri ni öğrenelim.

"- Grev kararı kaldırılıyor.

- Uzlaşma kurulunca kabul edilmiş bir takım maddelerinin yerine eski sözleşmen in maddeleri kabul ediliyor. (Uzlaştırma Kuruluna giren maddeler, uyuşmazlık maddeleridir, yani sendikanın işverence kabul edilmeyen istekleridir.)

- Birinci yıl için ücret zammı yoktur.

- İkinci yıl için ücret zammı ise şarta bağlı yüzde 10'luk ücret zammı vardır. Şart şu: Haftalık hasılatın 2 milyonu geçmesi!...." (Yürüyüş, Sayı:96, s.10)

SPOR-TOTO hasılatının nadiren 1 milyona vardığını, 2 milyona ise hiç yaklaşmadığı düşünülürse 2 yıl zamsız bir toplu sözleşme imzalandığı ortaya çıkar. İşte sosyal-faşistler işçi sınıfını böyle satıyorlar. Bütün bunlardan sonra, sosyal-faşistlerin "emekçi yığınlara daha yüksek yaşam düzeyi" vaadi ile, Demirel'in "yoksulluğu kaldıracağız" vaadi arasında hiç bir fark bulunmadığı anlaşılabilir. Bütün gericiler gibi sosyal-faşistlerin vaadleri de halkımızı kandırmayı hedef almaktadır.

İşte sosyal-faşistlerin "ileri demokrasi" adını verdikleri düzenin içyüzü budur. Sosyal-faşist diktatörlüğün maskelenmiş adı olan "ileri demokrasi", zulüm, yağma, soygun ve tahakküm demektir. Halkımız sosyal-faşistlere gereken cevabı verecek; sosyal-faşist diktatörlük heveslerini kursaklarında bırakacaktır.

U.Kadınlar Günü

Baş.ta.sa.13'de Türkiye toplumunun demokratikleşmesi bu mücadeleden geçecektir. Faşistler ve sosyal-faşistler çeşitli milliyetlerden kadın kitlelerini kendi gerici emellerinin bir aleti yapmak, onları ilelebet köleleştirmek için burjuva, revizyonist dünya görüşlerini var güçleriyle empoze ediyorlar.

Onlar kadınları sınıflar üstü bir varlıkmış gibi göstermeye çalışarak, kadınların kurtuluş mücadelesini asıl hedefinden saptırmaya zararsız bir hale getirmeye çabalıyorlar.Kadınların halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine daha geniş yığınlar halinde katılmalarını, bu mücadelenin etkin bir unsuru haline gelmelerini önlemeye gayret ediyorlar.Faşistler bu amaçla kurdukları çeşitli dernekler vasıtasıyla, kadınların üzerindeki sınıfsal ve sosyal baskıları gözlerden gizleyip,kadın-erkek eşitsizliğini mevcut düzenin yapısından soyutlakta ve kadın meselesini sınıflarüstü göstererek kadın kitlelerini uyutup, kendi destekleri haline getirmek istiyorlar.

Sosyal-faşistler kurdukları İKD adlı dernek vasıtasıyla,kadınların üzerindeki baskılara karşı çıkar gibi görünerek kadınların bir takım meselelerini istismar ediyor, kadın kitlelerini kendi gerici emellerine alet etmeye, sosyal-faşist diktatörlük kurma çabalarının desteği haline getirmeye çabalıyorlar.

Kadınların kurtuluşu,halkımızın kurtuluşuna kopmaz bir biçimde bağlıdır. Bugünün görevi, ezilen kadın kitlelerini somut taleplerinden hareketle,çeşitli milliyetlerden halkımızın faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal faşist gelişmeyi önleme mücadelesinde; demokratik halk iktidarı mücadelesine seferber etmektir. Kadınları bu mücadelenin aktif unsuru haline getirmektir.

8 Mart'ı, bugünü şimdiye kadar kendi sosyal-faşist emelleri uğruna kullanan İKD'nin elinden alıp, geniş emekçi kadın kitlelerine maletmek için kutlayalım!...

8 Mart'ı çeşitli milliyetlerden ülkemiz kadınlarının dünya kadınlarıyla ve halklarıyla milli ve sosyal kurtuluş yolunda emperyalizme, sosyal-emperyalizme, dünya savaşı tehlikesine karşı mücadeleci birliğini ve dayanışmasını kuvvetlendirmek azmimizi dile getirdiğimiz bir gün olarak kutlayalım!...

8 Mart'ı çeşitli milliyetlerden ülkemiz kadınlarının faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı birliğini ve mücadelesini geliştirip güçlendirme kararlılığımızı dile getirdiğimiz bir gün olarak kutlayalım!...

8 Mart'ı kadın kitlelerini, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadeleye daha geniş kitleler halinde seferber etme ve örgütlenme konusunda adımlar attığımız bir gün olarak kutlayalım!...

BİR GRUP DEVRİMCİ KADIN

Muratlı Köylüleri

Baş.ta.sa.4'de yine bu arazilerin tevziatı, yapılmış ve kura üzerinden taksimatı yapılmış ve ekseri olduğu gibi kalmıştı. Kimse bu köyden kalkıp ta öbür köye 3 saatlik yola gitmedi. Araziler için mahkemeye baş vurdular. Bütün tapular iptal edildi ve bu İki Curcup Arası hazineye intikal etti. Burası hep ihtilaflı olduğundan hep kura üzerindedir. Kura çekilirken herkese kendi köyü üzerinden yapılsa başka bir memleket davası çıkmazdı. Fakat şimdi yine kura üzerinden taksimat yapacağız diyorlar. Böyle olursa yine 1955'deki gibi ihtilaf çıkacak.

H.B.- Buraya reform uygulaması için memur gelmedi mi?

M.K. Bize verilen tebligata göre, Şubat'ın 7'sinde gelip arazinizi dağıtacağız dediler. Bütün vatandaşlar halihazır köyde duruyor. Saat 2 oldu. Memurların geldiği yok. Demek ki gelmiyorlar. Artık onların ne yapacağını bilmiyoruz. Onlar verilen tebligata göre ayın 7'sinde Ağıt Paşa'ya gelecekler ve sonrada bizim köyle Labena köyünü yapacaklar. Tebligat 3'ünde dendi, sonra 5'inde, şimdi de 7'sinde dendi. Ama birşey çıkmadı.

H.B.- Yolunuz nasıl?

M.K.- Bizim Ceylanpınar'a hiç yolumuz yok yapacağız diyorlar, hiç yapmamışlar. Hastalarımızı hayvan sırtında götürürüz. Çamur olursa mümkün değil, hastamız geberip gider, götüremeyiz.

H.B.- Dağıtımdan bir kısım toprak artıyor. Bunu ne yapacaklar?

M.K.- Biz bunu tahmin ediyoruz. Verilen bilgiler ve radyonun yayınına göre 48 köyde 2.247 aileye arazi dağıtılacak. 45 bin dönüm arazi verilecek. Biz bunları hesap ediyoruz, 10 köyün arazileri tevziatı yapılacak. 38 köyün arazileri boş kalacak. Buraların ne olacağını biz bilmiyoruz. Onu devlet biliyor. Eğer bu topraklar köylüye mağdur olmaması için verilmezse İki Curcup Arası boş kalır. Burada ancak 175-200 dönüm bizim gibi bir aileyi idare eder.

H.B.- Şimdi 20 dönüm verecekleri yerler sulu diyorlar. Su var mı; kanal var mı?

M.K.- Öyle diyorlar ama daha kuru. Kanallar 15 köyünki vardır. Diğerleri olduğu gibi kalmıştır. Ve köyde hiç su bulunmuyor. Belki de televizyonda söylüyorlar ama, yersizdir, doğru değildir. Su yoktur. Bu su kanalları böyle giderse 10 seneye kadar tamamlanamaz.

H.B.- Sağolun.

Muhabir şöyle devam ediyor: "şu anda Düzova köyündeyiz, 3.000'den fazla köylü bir araya toplanmış. Reform memurlarını bekliyoruz. Saat 14 oldu gelen giden yok. İşte radyoda, televizyonda renklendirilerek anlatılan toprak reformunun işleyişinden bir görünüş. Yıllardır beklenilen kanun işte böyle "çözüyor" toprak derdini."

Marksist-Leninist Partiler Mücadeleci Birliklerini Güçlendiriyor

İtalyan Komünist Partisi M-L'in merkez organı Unita gazetesinin bildirdiğine göre 23 Ocak'ta, Roma'da Marksist-Leninist Partilerden bazılarının katıldığı geniş bir enternasyonalist toplantı yapılmıştır. Arjantin KP (M-L), Brezilya KP, Şili İhtilalci KP, Almanya KP (M-L) ve Doğu Almanya şubesi, Yunanistan KP (M-L), İspanya KP (M-L)'in de katıldıkları toplantının büyük bir coşkunluk içinde geçtiği belirtilmektedir. Toplantı, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve bütün gericiliğe karşı dayanışmanın güçlendirilmesinin önemli bir belirtisi olmuştur.

Arnavutluk Emek Partisi; MK'sinin toplantıya gönderdiği mesaj coşkunlukla karşılanmıştır. Mesajda, proletarya ve halkının devrimci geleneğinin kararlı sürdürücüsü İtalyan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in, insanlığın ve dünyanın en büyük ve en tehlikeli düşmanları olan, iki süper devlet, Amerikan Emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırgan siyasetlerine karşı, NATO üsleri ve faşist tehlikeye karşı haklı ve faal bir mücadele sürdürdüğü belirtilmiş, devamla enternasyonalist dayanışma ve destek konusunda dostça en iyi dileklerde bulunulmuştur.

Toplantıda Latin Amerika Marksist-Leninist partilerinin yayınladıkları ortak bildirinin, Dünya proleterleri ni birleştirmedeki önemi üzerinde durulmuş ve bu toplantıya Latin Amerika'yı en iyi temsil eden partilerin katıl-ının, militan dayanışmanın iyi bir göstergesi olduğu ifade edilmiştir.

Arjantin, Şili, Brezilya, Almanya, Yunanistan, İspanya Marksist-Leninist Komünist partileri heyetlerinin konuşmalarında, özetle, bir süper devlete dayanılarak, diğerine karşı mücadele edilemeyeceği, Varşova paktına karşı, NATO'nun güçlendirilmesinin düşünülmesinin kabul edilemeyeceğini belirtmişlerdir. Toplantıda Marksist-Leninist partilerin gönderdikleri mesajlar okunmuştur.

Öte yandan Latin Amerika Marksist-Leninist Komünist partileri ortaklaşa yayınladıkları bildiride çeşitli ülkelerin proletaryasının öncü güçlerinin dayanışma içine girmelerinin, içinde bulunduğumuz dönemde tarihi bir zorunluluk olduğu belirtilmiştir.

Almanya KP/ML in III. Kongresi Yapıldı

Şubat ayı ortalarında Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in III. Kongresi yapılmıştır. Ayrıca Kongreden sonra Batı Almanya'nın Ludwighafen şehrinde AKP/ML' nin girişimiyle ve birçok Marksist-Leninist partinin katıldığı enternasyonalist bir toplantı düzenlenmiştir.

Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist II.Kongresinden bu yana birçok başarılar elde etmiştir. Partinin kitleler içindeki propaganda ve ajitasyonu gelişmiş, örgütlenme seviyesi yükselmiş, faaliyeti genişlemiştir. Parti geçen yıl içinde Doğu Almanya'da da bir şube kurmuştur.

Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in III. Kongresi, Marksist-Leninist ilkeler temelinde Partinin birliğinin, modern revizyonizme ve her soydan oportünizme karşı kararlı mücadele azminin simgesi olmuştur. Kongre, gerek Federal Almanya Cumhuriyetinde ve Batı Berlin'de ve gerekse de Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde toplumun baş çelişkisinin; diğer bütün çelişkiler üzerinde etki icra eden, tüm diğer çelişkilerin gelişimini ve çözümünü etkileyen çelişkinin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki olduğunu tespit etmiştir. Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist bu temelde, BİRLEŞİK, BAĞIMSIZ, SOSYALİST ALMANYA şiarıyla ifade ettiği tutarlı siyasi çizgisini muhafaza etmiştir. Bu, partinin iki Alman devletinde sosyalist devrimin zaferi aracıyla birleşik, bağımsız,sosyalist bir Almanya kurma stratejik hedefine varma yolundaki mücadelesini daha da azimle sürdürmeye kararlı olduğunu göstermiştir.

Hitler faşizmine karşı yiğitçe mücadele eden ve katledilen Alman proletaryasının önderi Ernst Thelmann "milli kurtuluş yolu sosyal kurtuluş yolundan geçer" demişti . AKP/ML onun bu sözünü, milli meseleye ilişkin görüşlerinde ve tutumunda temel almaktadır. Parti Federal Almanya'daki burjuva diktatörlüğüne ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'nda sosyal-faşist diktatörlüğe karşı, Almanya' nın işgalini ilelebet sürdürmeyi amaçlayan iki süper devlete karşı tüm cephelerde militan bir faaliyet yürütmektedir.

AKP/ML III. Kongresi, dünyadaki Marksist-Leninist partilerin proleter enternasyonalizmi temelinde birliğinin ve dayanışmasının, dünya Marksist-Leninist hareketinin gelişip, güçlenmesine yolaçtığını; modern revizyonizme ve her türden oportünistlere ağır darbeler indirdiğine işaret etmiştir. Kongreye birçok ülkeden Marksist-Leninist partiler dayanışma mesajları göndermişlerdir.

Kongreden sonra AKP/ML'nin düzenlediği uluslararası toplantıya katılan birçok ülkenin Marksist-Leninist partilerinin heyetleri, burjuva ve faşist rejimlere, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, modern revizyonizme ve her soydan oportünizme karşı ülkelerindeki mücadelenin somut tecrübelerini anlatmış, bilgi alışverişi yapmışlardır.

Marksist-Leninist partilerin ortak düşmanlara karşı birlikte mücadelede uluslararası planda mücadeleci birliklerini ve dayanışmalarını güçlendirme yolunda attıkları adımlar iki süper devlete darbeler vurmakta, tüm cephelerde birleşik ve kararlı mücadeleyi geliştirmektedir.

BREZİLYALI 12 SİYASİ TUTUKLUYA ÖZGÜRLÜK

Brezilya Komünist Partisi Merkez Komitesi, Yürütme Komitesi üyeleri Pedro Pomar ve Anhelo Arroyo ile MK'si üyesi Huan Buptista Durumond 1977 yılı başında Geizel Askeri faşist diktatörlüğü tarafından hunharca katledilmişlerdir. Partinin 12 üyesi de tuklanmıştır. Basından yansıyan haberlere göre, faşistler bu 12 parti üyesini de imha etmeyi planlamaktadırlar.

12 yıldan beri Brezilya'da, kapitalistlerin, toprak sahiplerinin, çok uluslu tekeller ve Amerikan emperyalistlerinin uşaklarının faşist rejimi hüküm sürmektedir. Bu iğrenç halk düşmanı rejim, ülkeyi karanlık bir hapishane haline getirmiştir. Milyonlarca Brezilyalı, terör şartları altında yaşamaktadır. Tutuklanmış olan, anti-faşist, devrimci, demokrat ve yurtseverlerin sayısı onbinlerce kişiye ulaşmıştır. Rejime karşı olanların iz bırakmadan yokedilmesi normal bir uygulama olarak yürütülmektedir. Faşist rejimin işlediği son cinayet, şimdiye kadar ki zulmünün en vahşi bir parçasını teşkil etmektedir.. Bu olay Amerikancı faşist diktatörlüğün, Brezilya halkından ve önderlerinden ne kadar korktuğunun bir kanıtıdır. Dünyadaki bütün faşist ve sosyal-faşistler gibi, Brezilyalı faşistlerde halka ve devrimcilere saldırarak ayakta durmaya çalışıyorlar. En adi işkence ve baskılara başvuruyorlar. Dünyadaki Marksist-Leninist partiler, yurtsever, demokrat ve anti-faşist güçler, zorba Geizel rejiminin bu hunharca katliamını nefretle karşılamışlardır. Tutuklanan, 12 proleter devrimci Brezilyalı için özgürlük kampanyası açmışlardır. Onların hayatlarını kurtarmak için bütün Marksist-Leninistleri, yurtsever ve demokratları, kampanyayı desteklemeye çağırmışlardır.

Türkiye halkı ve onun bir parçası olan proleter devrimciler, uzun yıllar faşist diktatörlüğün acısını çekmiş ve halen de çekmektedirler. Bu sebeple Brezilyalı faşist cellatların elinde bulunan devrimci ve yurtseverlerin katlandıkları acıları yakından hissediyoruz. Faşist Geizel rejiminin son kanlı saldırı ve cinayetleri, tüm demokrat, devrimci ve yurtseverlere, uluslararası planda dayanışma ve ortak mücadelenin gereğini daha açık olarak göstermiştir. Bu ortak mücadeleye katılmak devrimci bir görevdir. Türkiyeli proleter devrimciler olarak, kanlı cinayeti nefretle protesto eder ve tutukluların serbest bırakılması için yürütülen kampanyaya katıldığımızı duyururuz. Bütün çabalarına rağmen faşistler ve bütün gericiler kaçınılmaz sonlarından, yokolmaktan kurtulamayacaklardır. Ağır bir darbe yemelerine rağmen, Brezilya KP'sinin, kısa zamanda yaralarını saracağına, ve uygun adım zafere doğru ilerleyeceğine inanıyoruz.

Dünyanın neresinde olursa olsun, proleter devrimcilerin şehit edilmeleri içimizi acıyla doldurmaktadır. Fakat bu, kararlılığımızı arttırmakta, daha fedakar mücadele etmek için bizleri harekete geçirmektedir. Düşenlerin yerine hemen yenilerinin geçmesini görmemiz geleceğe olan güvenimizi daha da arttırmaktadır. Brezilya faşistlerine karşı yiğitçe çarpışarak şehit düşenlere şan olsun.